

Giới thiệu Chìa Khoá Hạnh Phúc

Bất ngờ gặp lại Chu An An, trái tim cô quanh cửa Giang Diễm Đường lại một lần nữa rung động. Năm đó cô đột nhiên mất hết tin tức, hân hoàng loạn nhưng lại bất lực không thể làm được gì. Hoàn toàn không ngờ cô có thể dứt bỏ nhiều năm tình cảm, khiến hân khổ tâm tình không thấy. Xa cách nhiều năm hôm nay lại lần nữa trùng phùng, hân đối cô tình yêu như xưa không thay đổi. Hân nói cho cô biết: "Tôi một mực chờ em, tôi chỉ muốn em riêng em mà thôi." Tác giả Monica - Mễ Ni Tập dẫn dắt bạn đọc đến với một trong những tác phẩm ngôn tình lãng mạn, sâu sắc và đầy nước mắt - Chìa Khoá Hạnh Phúc. Cái được gọi là hạnh phúc đôi khi phải đánh đổi rất nhiều, sự hy sinh và thời gian liệu có thể xóa nhòa và làm phai mờ tình cảm đó? Đọc truyện để tiếp tục tìm kiếm câu trả lời nhé.

Bạn đang đọc truyện *Chìa Khoá Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở Đầu

Từ nhỏ, Giang Diễm Đường thích nhất là xem phim hoạt hình. Mỗi buổi chiều sau khi tan học về nhà, những đứa trẻ đồng trang lứa đều ngoan ngoãn ngồi trước tivi xem phim hoạt hình, trong bếp người mẹ đang chuẩn bị cơm tối, hết phim vừa lúc có thể ăn cơm. Nhưng Giang Diễm Đường không được hưởng thụ như bạn bè của hân, hân không có thời gian xem phim bởi trách nhiệm của hân là chuẩn bị cơm tối.

Tiểu học năm thứ tư, một mình hân lo liệu việc nhà, ngay cả đứa em trai Giang Diễm Duệ nhỏ hơn hân ba tuổi cũng đều do hân chăm sóc. Hân thường xuyên đuổi theo ba ngoài công trường ông làm việc, miệng không ngừng chất vấn: "Mẹ con đi đâu? Vì sao mẹ không về nhà? Vì sao? Vì sao? Vì sao?"

Vì sao vì sao vì sao vì sao? Vì sao mỗi khi kết thúc công việc mệt mỏi trở về, chỉ cần nhìn thấy hai anh em hân ba lại cáu gắt, tức giận? Có lần, ba vô cùng tức giận đã túm chặt lấy Giang Diễm Đường mà quát: "Mẹ của mày là loại đàn bà lăng loạn, đã sớm cùng kẻ khác cao chạy xa bay, hai đứa chúng mày là bị vứt lại cho tao nuôi! Khốn kiếp, đừng có quấy nhiễu ta bằng những câu hỏi ngớ ngẩn Vì sao vì sao nữa!"

Giang Diễm Đường bị quát đến sững sờ, hân nghe không hiểu gì hết. Cái gì gọi là lăng loạn? Tại sao mẹ hân cùng kẻ khác bỏ đi? Là đi đâu?

Trong lòng hân khúc mắc khó chịu, mỗi lần lại kiên trì chờ ba đi làm về để hỏi... Mỗi ngày lại hỏi, hỏi liên tục, đến khi hân lớn hơn thì rút cục cũng hiểu rõ. Mẹ hân vốn không cần ba và hai anh em hân, cho nên đã đi theo người đàn ông khác tìm cuộc sống mới... cho nên từ nhỏ hân mới phải tập cầm rổ rau to và tập bê chiếc nồi nặng, một đứa trẻ đứng ở bếp ga cao hơn người, bị phòng bao lần chẳng biết than với ai.

Từ nhỏ, hân đã biết mình không có được cuộc sống rất đổi bình thường kia.

Hân xách rất nhiều túi nặng ra đầu ngõ đứng chờ xe rác, nhìn phía trước đã thấy bầu trời chuyển sắc xám đen, hân lặng người. Trong đám người đang đứng chờ xe rác tới, chỉ có hân ngẩng đầu lên, nhìn trời một cách thờ thẩn. Hân nghĩ rằng hân sẽ nhìn thấy trăng sáng, nhưng đêm tối lại không thể có trăng.

Hân đang nhìn cái gì đấy?

Bầu trời đêm tối thăm trầm kia, giống như một bóng tối mênh mông vô tận đang cuốn chặt lấy hân. Hân thật sự mong đợi bị bóng tối kia cuốn đi, hân muốn thoát khỏi cuộc sống bây giờ, muốn rời xa gia đình hiện tại, muốn nói lời tạm biệt với người cha thỉnh thoảng quát mắng, đánh đập hân...

Giang Diễm Đường từng chịu đựng sống một cuộc sống như vậy, hân hi sinh cả tự do của mình, chăm sóc em trai lớn lên, khiến em trai hân có thể vui vẻ cùng bạn chơi ngoài công viên, hân ở nhà lo học và xử lý mọi công việc; khiến em trai ngon giấc ngủ say, còn hân chăm sóc người ba luôn trở về nhà đêm muộn, nồng nặc mùi rượu chửi mắng hân.

"Mày ngày càng giống mẹ mày! Trướng mắt! Lườm tao à? Mày thách tao móc mắt mày ra đấy hả?! Mày không biết ai là người mua đồ ăn đồ uống cho chúng mày sao? Láo toét, hôm nay tao sẽ dạy dỗ đồ nghịch tử mày!" Chửi xong, Giang Diễm Đường lập tức hứng chịu một cái tát trời giáng, lặn lốc róm cả máu mồm...

Học cấp ba, ba hân thỉnh thoảng mới về nhà, tiền chi tiêu có lần đưa lần không. Hân biết điều ăn mặc tiết kiệm để em trai có thể đầy đủ, không thiếu thốn quá nhiều. Cuộc sống cứ quay cuồng khiến hân mệt mỏi, không chỉ cơ thể mà tâm hồn cũng mệt mỏi.

Ngày đó, trên con đường dẫn tới chỗ làm thêm, hân không nhìn được dừng xe ở công viên trước mắt, lặng lẽ giữa đầu nhìn lên trời đêm trăng sáng thật lâu.

- Đang nhìn cái gì vậy?

Hân hạ ánh mắt, nghiêng mặt nhìn. Chẳng biết cô gái này đã đứng cạnh hân từ bao giờ.

Cô mặc sơ-mi trắng, váy đồng phục đen dài tiêu chuẩn, mang đến một nét đáng yêu dịu dàng. Khuôn mặt trắng hồng, đôi mắt to sáng ngời, môi nhỏ hơi mỉm cười hỏi lại:

- Trên bầu trời có gì thú vị sao?

Giang Diễm Đường không đáp lời. Hắn trầm ngâm nhìn cô bé này, so với trắng rằm trên bầu trời hắn vẫn nhìn không có gì khác nhau.

Đây chính là điềm báo trước một tình yêu - - Giang Diễm Đường liên tục khát vọng bị đêm tối cuốn đi, ảo tưởng bị đêm tối nuốt chửng, hắn khát vọng thoát khỏi căn nhà, nhưng lại không thể bỏ mặc em trai của hắn một mình ở lại, hắn bị ép tới sắp không thở nổi. Rồi đêm tối đã phải tới một vầng trăng sáng, cô bé này như toả sáng trong bầu trời đêm trắng, chiếu rọi khắp đáy lòng hắn.

Về sau, mỗi lần đi làm hay đi học hắn cũng cố ý đi qua công viên này, hi vọng được gặp cô bé.

Ngẫu nhiên sẽ gặp được cô, có khi vài ngày liên tiếp cũng không trông thấy cô, có khi vài ngày liên tiếp sẽ gặp được cô. Khi bắt đầu hắn và cô chỉ nói chuyện vài câu, hắn luôn chăm chú lắng nghe về cô: nàng so với hắn Tiểu Tứ tuổi, có một đáng yêu tên gọi Chu An An, nàng đối với chuyện gì đều tốt hiếm thấy, cũng cùng hắn trước kia yêu như nhau hỏi vì cái gì, nàng cũng không có mẹ, chỉ cùng ba ba cùng nhau ở, nhưng cùng hắn không đồng dạng như vậy là, ba của nàng rất đau nàng.

Còn cô, cô đã nhiều vô tình lần nhìn thấy hắn, mỗi lần hắn đều đang ngẩng đầu thờ thần nhìn trời tối, có khi về nhà rồi mà cô còn không hiểu nổi, cũng thử ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, rút cục có cái gì thú vị trên ấy?

An An trất hay hỏi nhưng Giang Diễm Đường không nói gì, nhìn ánh mắt nghiêm túc mà hiếu kỳ của cô, trong lòng hắn lại xót xa u sầu, muốn đem tâm can hắn tâm sự với cô, sự bức bách từ gia đình, còn có... tình cảm đối với An An, ngày một càng đậm sâu.

Một ngày đẹp trời nắng trong trẻo cuối tuần, Giang Diễm Đường và Chu An An hẹn nhau cùng đi vườn bách thú chơi, năm ấy vườn bách thú mới nhận về một “chàng rề” – một con gấu Koala từ Châu Úc. Bọn họ xếp hàng bị chen chúc xô đẩy thế nào, cuối cùng hai bàn tay lại nắm chặt không rời, một cảm giác ấm áp khó tả.

Buổi trưa, cả hai chọn một bóng cây râm mát trong vườn bách thú và cùng ăn đồ ăn đã chuẩn bị sẵn.

“Gấu Koala đáng yêu quá” An An vui vẻ như đứa trẻ, lại đưa tay lên xoa đầu than thở: “Hôm nay nắng đẹp nhưng hơi nóng.”

Giang Diễm Đường nghe thấy An An nói vậy, thuận tay lấy một chai nước lạnh ấn vào tay cô.

Cô nhìn chai nước trên tay, khuôn mặt ôn nhu nhẹ nhàng nở nụ cười: “Anh biết không... tôi rất thích được anh chăm sóc”.

Khoảnh khắc lời nói của An An làm tim hắn nhảy lộn xộn, mãi sau hắn mới ý thức được không phải cô nói “thích anh” mà là “thích được anh chăm sóc”.

Hắn có phần thất vọng, tinh thần trùng xuống, tâm hồn không biết đã bay đi nơi nào.

Hắn bị quan ngại, làm sao bây giờ? Hắn thích An An, hắn lại không thể cứ thế đem cô giấu đi, không có dũng khí nói ra mình thích cô, càng không có dũng khí hỏi tình cảm của cô đối với hắn.

"... Có nghe không vậy? Giang Diễm Đường!"

Nghe thấy An An la to tên mình, hắn ngạc nhiên nhìn về phía cô: "Cái gì?"

"Tôi vừa nói chuyện nhưng anh không hề lắng nghe !" An An có vẻ tức giận.

Hắn vội vàng xin lỗi: "Thực xin lỗi, cô mới nói gì, có thể nói lại không?"

An An lắc lắc đầu, trừng hắn và không nói nửa lời.

"Thực xin lỗi, An An..." Hắn lại nói xin lỗi.

Cô mềm lòng, thở dài: "Không thể không giận anh, aiz, tỏ tình với anh, anh cũng không thêm quan tâm."

"Tỏ tình?" Hắn lăm lăm nghiền ngẫm hai chữ này, vẻ mặt kinh ngạc.

"Đúng rồi! Tôi vừa nói tôi thích anh, còn anh?" – An An nói xong, mặt đỏ bừng vì xấu hổ.

Thích hắn? Hắn run run vài giây, ngờ ngạc hỏi: "Không phải cô chỉ nói thích được tôi chăm sóc thôi sao?" Làm sao đã biến thành...

"Tôi nói là có ý! Đúng là anh không hiểu!" An An mặt càng đỏ hơn, ngoài miệng mặc dù không ngừng khiển trách, trong mắt lại chứa đựng thẹn thùng. "Tôi thích anh, còn anh?" An An lặp lại một lần nữa thật rõ ràng.

"Tôi cũng..." Hắn rốt cục nở nụ cười.

Vườn bách thú trở thành nơi hẹn hò buổi đầu tiên của Giang Diễm Đường và An An.

Bạn đang đọc truyện *Chìa Khoá Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 1-1

Chu An An hoạt bát, Giang Diễn Đường chừng mực, trong mắt mọi người thì hai người bọn họ quả là xứng đôi. Trên thực tế cá tính của cả hai lại hoàn toàn là góc bù, chưa lần nào không hoà hợp mà phải cãi nhau. Hiện tại kinh tế của hắn có ít nhiều khó khăn, tiền lương của hắn phần lớn dành cho chính mình cùng em trai tranh trải sinh hoạt phí cùng học phí. Không thể tặng Chu An An những món quà giá trị, hoặc là đơn giản mang nạng đi ăn ở một nhà hàng sang trọng, trong lòng hắn cảm giác, cảm thấy bạc đãi cô. Nhưng Chu An An cũng chưa từng có lời trách móc gì hắn.

Giang Diễn Đường học lên năm thứ tư, em trai là Giang Diễn Duệ thi đỗ vào một trường đại học công lập ở Nam bộ, thẳng thốt nói với Giang Diễn Đường: “Từ nay về sau em có thể tự chăm lo cho mình, anh yên tâm. Từ nay anh hãy sống cho bản thân anh, anh tự chăm lo cho bản thân thật tốt là ổn rồi.”

Cuộc sống của Giang Diễn Đường bỗng trở nên dư dả, em trai đã chuyển đến miền Nam để tiện theo học, chỉ còn một mình hắn trông coi căn nhà. Bố hắn đã rất lâu không về, đều tùy hứng ở lại nhà của một người đàn bà xa lạ nào đó.

Hắn thường tranh thủ tất cả dịp nghỉ của mình để dẫn An An đi chơi, nói thí dụ như đi chơi xa một chút ở bờ biển. Có lần hai người đi tàu đến Nghi Lan. Trên đường đi, Chu An An tựa đầu lên vai hắn mà thiếp đi. Khoé môi hắn tạo thành một hình cung kín đáo, cảm nhận đây thực sự là niềm hạnh phúc mà hắn luôn mong chờ.

Gia đình Giang Diễn Đường lớn lên vốn thiếu thốn sự quan tâm, làm cho hắn tưởng rằng hắn khát vọng được người khác quan tâm bù đắp, nhưng khi gặp Chu An An hắn mới phát hiện ra cuối cùng thì là hắn luôn mong muốn được quan tâm chiều chuộng cho người khác. Cô và hắn không chênh lệch tuổi tác nhiều lắm, hắn cưng chiều An An, yêu thương chiều chuộng cô, nguyện ý vì cô gánh vác phiền não. Giờ phút này nhìn An An yên lành ngủ ngoan, Giang Diễn Đường có thể bất chấp mọi thứ để gạt hết phiền não, không phải ảnh hưởng đến giấc ngủ của nàng.

Tiếng đài thông báo vang lên, tàu dừng ở trạm, hành khách xung quanh ai nấy đều nhanh chóng cầm hành lý và chen chúc xuống tàu. Giang Diễn Đường chưa cần gọi cô thì Chu An An đã bị đánh thức mà tỉnh dậy.

Cô vẫn còn rất buồn ngủ, cố gắng mở hai con mắt thăm một tầng sương ngó nghiêng xung quanh để nhận thức mọi thứ, nhìn tới hàng người dài lối nhau chậm chạp đi xuống tàu, cô mới chậm rãi quay hỏi nhỏ Giang Diễn Đường: “Đến Đài Bắc rồi sao?”

Hắn đứng dậy một tay kéo tay cô, một tay nhanh nhẹn xách lấy túi xách.

“Đi nào” – Ngừng một chút lại ân cần hỏi: “Mệt lắm không? Vừa rồi nhìn em ngủ như vậy rất quen thuộc –”

An An ngáp một cái, còn mơ màng mường máng hắn: “Mặt dày...”

Cả hai nhìn dòng người chen chúc nhau đi đằng trước, bọn họ thành thói quen cuối cùng, hắn hít một hơi cười cười: “Vừa rồi nhìn em ngủ ngon như mèo con, anh còn không lỡ đánh thức”.

Chu An An trừng mắt với hắn, đánh cho hắn một cái: “Vậy nếu em không tỉnh dậy, không phải sẽ trôi tới vài bến nữa sao? Anh rất không đáng tin!”

Bị đánh, hắn còn ha ha cười.

Giang Diễn Đường dừng bước, giữ chặt tay An An và dùng lực kéo cô vào vòm ngực mình, cô không kịp phản ứng. Hai giây sau ý thức hắn mặt dày không biết xấu hổ ôm cô giữa chốn đông người qua lại, trong nháy mắt bên tai tai đỏ ửng.

END C.1-1

Bạn đang đọc truyện *Chìa Khoá Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chương 1-2

Cô đẩy hắn và đe dọa: “Không phải nơi để ôm đâu nhé...”

An An không hiểu, Diễn Đường vì cái gì đột nhiên như vậy? Chỉ cần cô và hấn đi lùi sau đám người, cứ nghĩ hấn sẽ nghiêm túc trở lại, thế nhưng càng ngày hấn càng lấn tới, cô nhanh chóng chìm vào những nụ hôn mê muội của hấn.

“An An, anh thật thích em đó.”

Hấn dùng chất giọng dịu dàng trên choker bên tai cô, sau đó hấn buông cô ra, đã chịu nghiêm túc nắm tay cô và kéo cô đi lên phía trước.

Lời thủ thỉ như thật như đùa đáng ghét làm An An hết sức hồi hộp, đôi mắt không thể kiềm chế ánh lên niềm vui, mặt lại đỏ thêm mấy phần.

“Được rồi, em biết anh thích em. Nhưng cũng không cần phải làm như vậy trước mặt đông người, em xấu hổ muốn độn thổ..”

Hấn a, không chút tự vấn về hành động của mình, vẫn còn cười đầy !

Hai người sống hoà hợp nương tựa lẫn nhau, thủy chung âm áp. Tốt nghiệp đại học xong hấn đi nghỉ vụ, Chu An An vẫn thủy chung chờ đợi hấn về, tình cảm chỉ có thể mặn nồng hơn chứ không thể nhạt nhòa vì khoảng cách địa lý. Về sau, cô vào đại học, có thêm rất nhiều chàng trai theo đuổi nhưng trong mắt cô duy nhất chỉ có một Giang Diễn Đường yêu thương mà thôi.

Thậm chí hai người còn hẹn nhau chờ An An tốt nghiệp liền kết hôn, lúc đó Giang Diễn Đường cũng đã công tác hơn hai năm, mặc dù cuộc sống vẫn chưa thể dư dả nhưng bọn họ có thể cùng nhau cố gắng thêm. An An tràn đầy mong chờ tương lai, bạn bè của cô đều nói hai người suy nghĩ quá ngây thơ đơn giản, còn trẻ đã tính chuyện kết hôn. Mặc kệ, An An hiểu rõ mình muốn cái gì, cô chính là muốn là bà Giang, muốn cho Diễn Đường một mái nhà thực sự.

Giang Diễn Đường cũng rất khao khát một mái nhà đầy đủ ấm cúng, xuất ngũ hấn xin vào làm một công ty xe hơi, cố gắng kiếm thật nhiều tiền, muốn cho An An một cuộc sống khá giả một chút sau khi cô tốt nghiệp.

“Diễn Đường, cậu đã suy nghĩ tới việc đi Nhật Bản ba năm chưa? Đây là một cơ hội vô cùng tốt để phát triển sự nghiệp, có hiểu không? Cậu nên trở về và suy nghĩ thật kĩ lại đi, hãy cho tôi câu trả lời sáng suốt.”

Những lời này liên tục nhắm hấn mà công kích, khiến cho một lòng cố gắng kiếm tiền vì “gia đình” của Giang Diễn Đường, không khỏi chần chừ.

Vài năm cố gắng làm việc, hấn đã có khá nhiều khoản thưởng, hấn được thủ trưởng đề ý giao nhiều công việc quan trọng, con đường thăng tiến của hấn trở nên thuận lợi hơn rất nhiều. Hiện tại còn có cơ hội đi Nhật Bản công tác thật đáng quý, khi trở lại nhất định có thể thăng tiến lên chức vị rất cao !

Giang Diễn Đường suy tính một tuần lễ vẫn chưa thể trả lời dứt khoát cho thủ trưởng.

Thủ trưởng của hấn họ Từ, tuổi gần sáu mươi, ông nhìn ra được sự do dự của Diễn Đường. Tan tầm, thủ trưởng Từ gọi hấn tới phòng làm việc hết lời thuyết phục hấn:

“Tôi tò mò không biết cái gì lại khiến cậu chần chừ đến vậy? Cậu còn trẻ, phải tích cực bốn ba một chút, cực khổ một chút mới có thể thành công. Cậu đi Nhật bản ba năm, xong xuôi trở về vẫn chưa tới ba mươi tuổi, nhưng lại có thể vênh vang với chức vị cao, ngồi trên không ít người cùng điểm xuất phát, cậu chần chừ cái gì nữa? Tôi ấn tượng với một người rất cố gắng làm việc như cậu, tôi cũng có biết cuộc sống của cậu không đơn giản gì. Là người đã nhiều cái khổ, đáng ra cậu càng phải hiểu rõ tầm quan trọng của tiền tài sự nghiệp trong thế giới này chứ. Trước mắt là một cơ hội hiếm người có được, có thể giúp cậu kiếm được nhiều tiền, cũng có thể lấy được chức vị đang vọng, nếu cậu bỏ lỡ, tôi thật sự cảm thấy cậu quá hồ đồ !”

Giang Diễn Đường hấn không quên, chưa bao giờ quên từ nhỏ đến lớn vất vả mỗi ngày, ăn uống trang trải học phí còn khó, lấy đâu điều kiện để học hành thêm. Những điều thủ trưởng Từ nói hấn đều đã tham vọng tới, nhưng hấn nghĩ hấn bằng cấp bình thường, ngoài nỗ lực cùng cố gắng ra thì không thể so bì với những kẻ có điều kiện hơn hấn ngoài xã hội. . .

Ra xã hội hai năm qua, hấn đã thấy rất nhiều dạng nhân viên cao cấp, bằng cấp thạc sĩ tiến sĩ, điểm này hấn kém người ta. Lần này thủ trưởng Từ có lòng, nhìn vào tá cả cố gắng nỗ lực của hấn mà mở cho một cơ hội như vậy. . .

Suy nghĩ hết cả đêm, Giang Diễn Đường quyết định đi Nhật Bản ba năm !

Trong lòng hấn đem ba năm này coi như là ván cá cược, đổi lấy cuộc sống tương lai tốt đẹp hơn.

Chu An An biết chuyện, kịch liệt phản đối.

Cô lại không hiểu được sự lựa chọn của hấn, không hiểu quyết định của hấn. Cô hiện tại vẫn còn đang đi học, chưa nếm trải ra ngoài xã hội, mọi thứ vẫn còn suy nghĩ hết sức đơn thuần. An An cảm thấy ở Đài Loan công tác cũng tốt rồi, hoàn toàn có thể đi lên, vì sao Diễn Đường cứ nhất định muốn hai đứa phải chia cách địa lý?

Năm đó hấn đi quân ngũ cô và hấn cũng chưa từng phải xa nhau, bây giờ. . . nói phải yêu thương cách trở, cô thật sợ hãi vô cùng.

“Không cần đi, Em không cho phép anh đi !” Cô bật khóc như đứa trẻ, vòng hai cánh tay ôm chặt lấy hông hấn, siết chặt không tha.

Hấn thờ dãi vuốt ve mái tóc của cô, nghe cô khóc nức nức, cảm thấy ngực hấn như bị đè nặng nhói đau.

"An An, anh đảm bảo chúng ta sẽ không bao giờ thay đổi, luôn luôn giống như từ trước tới nay. Hiện giờ cơ hội phát triển sự nghiệp hiếm có, vì tương lai, anh không thể..." – hần ngừng một chút, nuốt khan nín nhịn – "Mỗi ngày chúng ta sẽ đều liên lạc bằng internet, webcam, em vẫn ngày ngày thấy được anh, trong lòng anh cũng sẽ không bao giờ thay đổi".

"Nhưng đó là máy tính không phải anh ! Em không thể chạm vào anh, không cảm nhận được hơi ấm cùng vòng tay của anh, em không thích như vậy, em rất sợ..."

"An An..." Hần tốt bắt đầu từ "Anh gửi Tiểu Thu để em nuôi nó, Thời gian này cứ coi nó như thay thế của anh, chờ anh trở về, chúng ta lập tức kết hôn, được hay không?"

Tiểu Thu là một con bướm, có lẽ để đền bù thời thơ ấu không được thú vị như người ta, hần đã sưu tập được cả tủ truyện tranh, còn nuôi côn trùng. Thật ra hần có thật nhiều hứng thú như trẻ con ham mày mò vậy.

"Kết hôn?" Cô lắc đầu "Anh gạt em ! Em nói cho anh biết: anh nói chờ em tốt nghiệp liền kết hôn, giờ thì lại thành ra thế này ! Anh gạt em, em sẽ không tin anh !"

END 1-2

Bạn đang đọc truyện *Chìa Khoá Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 1-3

Chu An An kịch liệt phản đối, rút cục đến ngày Giang Diễn Đường phải rời đi cô cũng chỉ biết tức giận không thèm nhìn hần cũng không nhận điện thoại. Hần cũng là bắt đầu dĩ mới phải xa cô ba năm trời, hần đã viết lại một phong thư dài cho An An, giữa những hàng chữ là trấn an cùng bảo đảm, hần nói chỉ yêu nàng một cái, nói sẽ không ruồng bỏ lời hứa, nói hần rời đi là vì để được tương lai tốt hơn.

Những thứ này An An đều hiểu.

Cô len lén đến sân bay, hoà lẫn trong đám người hỗn loạn tìm kiếm hình dáng quen thuộc của Giang Diễn Đường. Nàng tìm được hần, lại cực kì bất ngờ khi trông thấy bên cạnh hần có một cô gái xinh đẹp sang trọng, cô ấy cũng kéo hành lý, cùng hần vừa nói vừa cười. Trong mắt An An bọn họ tựa như một cặp đôi thân mật hò hẹn nhau cùng xuất ngoại, bọn họ là như vậy xứng đôi.

Còn cô? An An nhìn xuống chiếc T-shirt và quần jean cùng đôi giày bệt, so ra kém cô gái quần bó giày cao gót kia một trời một vực.

Cô không giữ nổi bình tĩnh xông tới, nhìn thẳng vào Giang Diễn Đường chất vấn: "Cô ấy là ai? Anh không phải là đi Nhật Bản một mình sao?"

Giang Diễn Đường bị An An làm cho giật mình một phen, thần sắc hần cứng đờ. Hần nói xin lỗi đồng nghiệp, kéo Chu An An đến bên cạnh.

"Anh đâu có nói đi công tác một mình, công ty lần này phái anh đi cùng một nữ đồng nghiệp, chính là cô gái em hỏi đó."

"Các người muốn ở cùng nhau?" An An tiếng nói cất cao.

"Làm sao có thể ở cùng nhau? Công ty anh bên đó có ký túc xá, anh ở chỗ anh cô ấy ở chỗ cô ấy, bọn anh cùng lắm chỉ là đồng hương từ Đài Loan sang mà thôi - -"

"Đúng là bên kia chỉ có hai người các anh người Đài Loan, các người sẽ rất quen thuộc, ngày ngày chỉ có hai người giao tiếp tiếng Trung thân thiết với nhau, tôi không cần phải..."

Giang Diễn Đường nhăn mày, thời gian lên máy bay đang khẩn trương, hần giang hai cánh tay ôm Chu An An, dùng giọng dịu dàng xuề xoà tâm trạng cô: "An An, em đến tiễn anh không phải sao? Không cần phải thủ nháo* vô lý mất công, em chỉ cần nhớ rõ anh đã nói, không cần phải đi đoán già đoán non những chuyện không đâu, ảo tưởng của em sẽ khiến tình cảm giữa chúng ta vướng vào trục trặc không đáng có mất..."

Chu An An bị hần ôm, nước mắt giàn giụa ướt cả máng áo ngực của hần, cô nghe thấy hần nói cô có tình gây sự?

Khẩu khí của hần, giống như cô là một mối phiền toái? Lời hần nói giống như hần thất hứa rời đi Nhật Bản đều không có gì là sai, cô suy nghĩ lo lắng về chia cách đại lí chia cách yêu thương lại là sai. Hần có thể nói cô khiến tình cảm giữa bọn họ vướng vào trục trặc không đáng có sao?

Hần hôn nhẹ lên môi cô, lộ ra nụ cười sùng ái, néo néo gương mặt của cô "Anh sẽ gọi điện thoại cho em. Đừng để cho anh lo lắng, được hay không?"

Cô không trả lời hần, hần chờ đợi một chút, con mắt nhìn An An đầy ưu sầu, cuối cùng cũng phải xoay người rời đi.

Lên máy bay, Giang Diễn Đường không thôi nghĩ về Chu An An khuôn mặt đầy nước mắt ở sân bay tiễn hần. Hần cũng không muốn xa cô đi Nhật Bản

ba năm này, cũng muốn được ở bên cạnh cô yêu thương, nhưng hắn cũng muốn giành được sự nghiệp công danh. Không thể không tạm thời để cô chịu thiệt thòi một chút.

Hắn biết rõ, An An suy nghĩ còn vô tư, cô không hiểu nỗi khổ tâm riêng của hắn, cho nên tâm tình của cô mới thấy bất an. Cô mới chỉ suy tính phương diện tình cảm, ngây thơ cho rằng chỉ cần hai người một lòng yêu thương nhau là có thể có được cuộc sống tốt nhất.

Lần này chia lìa, khả năng có thể làm cho An An tư tưởng trưởng thành, Giang Diễn Đường tin tưởng tình cảm của bọn họ chịu nổi khảo nghiệm!

Nhưng về sau, Chu An An biến mất.

Khoảng thời gian đầu còn liên lạc được, trong điện thoại An An không ngừng khóc lóc và oán giận, đối với hắn cũng không sao. Về sau hắn bận rộn quá nhiều công chuyện, càng về sau liên lạc càng ít hơn.

Cho đến một ngày, hắn gọi điện thoại cho An An mới phát hiện cô không còn sử dụng số này nữa.

Hắn vội vàng liên lạc Giang Diễn Duệ, giao phó em trai thay hắn tìm Chu An An. Giang Diễn Duệ bỏ nguyên một ngày tìm kiếm tới địa chỉ nhà Chu An An mà Diễn Đường đưa cho, lại phát hiện cửa nhà treo biển giao bán, hỏi thăm thì hàng xóm nói gia đình An An đã dọn đi rồi.

Từ đó, Giang Diễn Đường bắt đầu tìm kiếm cô bằng mọi cách đều vô vọng. Tìm không được, vàng trắng sáng trong lòng hắn cứ mờ dần, để lại tâm trí cùng cuộc sống của hắn rơi vào tăm tối trước kia, không cách nào hoá giải...

Hắn hình thành thói quen, chỉ cần nhớ tới An An, hắn lại lao đầu vào công việc như con thiêu thân, những hi vọng công việc của hắn sẽ giúp hắn tạm đại nguôi ngoai nỗi nhớ cô.

Hắn kinh hoàng phát hiện, thì ra chỉ có hắn là vẫn đinh ninh đảm bảo mối quan hệ giữa cô và hắn, An An tỏ ra dựa giẫm vào hắn nên hắn đã tự mãn yên tâm về phía cô.

Hắn thực sự bàng hoàng kinh sợ, An An chính là ánh sáng duy nhất soi rọi và đem lại hơi ấm cho cuộc sống lạnh lẽo của hắn, không có cô, trước mắt hắn chỉ còn viễn cảnh u ám những ngày thời niên thiếu quá khứ.

Ba năm sau, Giang Diễn Đường trở lại Đài Loan, như ước nguyện hắn thề thốt, công tác tốt thậm chí còn tiến nhanh như điều gặp gió. Sự nghiệp về sau càng thuận lợi không cách nào tưởng tượng.

Chưa tới hai năm, hắn ba mươi một tuổi, trở thành chủ quản tài ba trẻ tuổi nhất công ty phía bắc, hàng năm thu vào trăm vạn, sống trong cao ốc thượng lưu nội thành cao chọc trời.

Không có ai biết, Giang Diễn Đường tâm trí chẳng mấy thiết tha, con số được gửi trong ngân hàng không ngừng trèo lên, vậy mà hắn chẳng xem một chút ý nghĩa nào.

Hắn thực lòng không để tâm tới những thứ này, mà là cái đoạn quá khứ kia, ánh trắng sáng rạng rỡ sưởi ấm tâm hồn hắn...

END 1-3

Bạn đang đọc truyện *Chìa Khoá Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 1-4

Rầm!

Âm thanh chói tai vang lên cùng chấn động lớn, khách trong quán hướng theo nơi phát ra âm thanh mà chú ý.

Gần cửa sổ, nơi bàn hai người, một nam một nữ trực tiếp đối mặt. Anh chàng mặc vest đen mặt mũi đầy vẻ giận dữ, tay phải nắm thành quyền đặt trên mặt bàn, khách ngồi lân cận chỗ hắn còn có thể nghe thấy hắn oán giận - -

"Chia tay? Em nói muốn chia tay?! Anh đã làm sai điều gì mà em muốn cùng anh chia tay?"

Phía đối diện với anh ta là một cô gái trầm tĩnh giống một tờ giấy trắng tinh xinh đẹp, đôi mắt mang nét buồn không còn lạnh lùng mà loá lên một màn sương, đôi môi nhuận hồng mấp máy, thản nhiên bình tĩnh nói:

"Anh biết việc mình đã làm là gì, cần em nhắc lại sao? Được thôi, lần mới đây nhân lúc anh với Thư ký Tracy thân mến đi cao Hùng công tác, hai người đã làm với nhau cái loại chuyện gì?"

Người đàn ông rùng mình, sắc mặt đại biến “Ai nói với cô?”

Cô nâng cao khoe miệng nở nụ cười, dù trong lòng xót xa khó chịu nhưng vẫn ung dung ngồi thẳng, mặt không biểu lộ nhiều “Còn ai vào đây? Tracy cảm thấy anh nên là của cô ấy, cho nên gọi điện cho em công khai chủ quyền.”

Hắn trở mặt, như thế nào cũng không nghĩ tới cùng Tracy một đêm xúc động lại đổi lấy đoạn này một năm tình cảm kết thúc. Hắn cho rằng Tracy nhìn hiền lành nghe lời nhất định sẽ không để cho chuyện này diễn biến thiếu thông minh, Tracy chỉ được cái bày ra tích cực chứ đằng sau lại toàn làm hỏng mọi chuyện.

"Chia tay đi! Em không có biện pháp tiếp tục tiếp nhận hành động của anh, anh nên hiểu rõ em."

Trần Hán Tường tay phải nắm thành quyền căng thẳng, kích động dồn lực lên mặt bàn thêm một tý.

Rầm!

Lần nữa nhận được hàng loạt ánh mắt chú ý của khách trong quán.

Hắn đứng người lên, động tác lộn xộn làm đổ cốc nước, hắn không màng tránh ra.

Hắn đánh giá sự tình cùng thái độ của Chu An An, cô đã nói thì sẽ không thu hồi, một năm nay Trần Hán Tường hẳn đủ hiểu rõ cô, bây giờ cô kiên định lạnh lùng như vậy nhìn hắn, biểu thị đoạn tình cảm này đừng mong tiếp tục nữa. Hắn không muốn, có lẽ hắn nên dùng thái độ cầu khẩn với cô.

Nhưng hắn cần gì phải cầu khẩn?

Chu An An so với hắn chỉ là một nhân viên nhỏ trong công ty bách hoá nhỏ, có thêm một chút nhan sắc hơn người. Mà không, đây không phải điểm mấu chốt, hắn không quan tâm mà chỉ có một điểm không phục, dựa vào cái gì hắn lại là kẻ bị cô gái này “đá” cơ chứ?

Trần Hán Tường đứng ở cửa quán lấy điện thoại di động ra, điện tiết kéo tới số Tracy, hắn không thiếu nữ nhân, chia tay? Hừ, không có sợ .

Trong quán còn ở lại trên ghế ngồi Chu An An, nàng ánh mắt tinh táo, nhìn phục vụ đang ngồi xổm bên cạnh bàn lau chỗ sàn nhà đọng nước – hậu quả của Trần Hán Tường để lại, nàng mở miệng nói xin lỗi: "Cái đó, đã làm phiền cậu rồi."

Nam phục vụ tay cầm khăn lau, ngẩng đầu nhìn thấy cô gái xinh đẹp ngọt ngào thẹn thùng xin lỗi khách sáo, hắn vội khoát tay "Không phiền toái, không phiền toái."

Chu An An vừa cười, mặt mũi tràn đầy áy náy "Cám ơn cậu."

Cô cười một tiếng làm cho sắc mặt nam phục vụ đỏ lên. Rất hiếm có mỹ nữ đáng yêu ngọt ngào kiểu giống Chu An An, rõ ràng cả quán đều biết cô mới vừa chia tay, nhưng nét mặt cô không có chút nào đau thương, ngược lại cười đến như một làn gió xuân ngọt ngào.

Nam phục vụ rất có thiện cảm, muốn mở miệng an ủi cô, vụng về: "Cái kia... Ai... Cô không cần phải khổ sở, tôi vừa rồi đều có nghe được... Cái kia... Ừ... Cũ thì không đi, mới làm sao tới !" Hồngбет! Hắn đang nói cái gì? Cái gì cũ thì không đi, mới làm sao tới? Thực liều lĩnh, muốn đập đầu vào tường quá.

Trộm dò xét cô gái xinh đẹp, vẻ mặt của cô không tỏ ra là đã bị mạo phạm, cô còn cười được, ha ha nở nụ cười. "Cám ơn câu an ủi."

Nam phục vụ tốt bụng lúng túng, mặc dù là hảo ý, nhưng nói ra ngu xuẩn hề hề, hắn nhanh chóng cúi xuống, nhặt lên khăn lau, bước nhanh trở về trong phòng nhân viên.

Phần * mình thấy đề nguyên từ sẽ hay hơn, nhiều ý tứ hơn là edit về thuần Việt nên mình để như vậy nhé !

END 1-4

Bạn đang đọc truyện *Chìa Khóa Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Chương 1-5

Chu An An dành mấy giây nhìn mặt sàn đã được lau sạch bóng, rồi lại nhìn lên mặt bàn, trên mặt bàn là đĩa cá đã bị nguội, bên Trần Hán Tường thì đĩa thịt dê nướng xếp hàng, hai khay đều một mực cũng không còn động, cô cầm lấy dao nĩa, ăn đĩa cá của mình, lại cắt chút ít thịt dê xếp hàng đến ăn.

An An giống như là không thèm quan tâm mới chia tay người yêu, cô thông thả ngồi ăn, ưu nhã cất lấy thức ăn. Dần dần cũng không còn ai tò mò mà chú ý đến cô nữa.

Ngoại trừ người đàn ông đang ngồi ở một góc xa.

Hắn lông mi anh tuấn, vóc người cao ráo sang trọng tới tư thế ngồi cũng đặc biệt, một đôi mắt sáng ngời nhìn chăm chăm về phía Chu An An ngồi cách hắn không xa.

Giang Diễm Đường đến nhà hàng này sớm hơn Chu An An nửa giờ, hắn hẹn gặp bạn hữu cùng dùng cơm tại đây.

Lúc đầu Chu An An cùng bạn trai bước vào cũng không khiến hắn chú ý, đến lúc bọn họ gây gỗ, tiếng đập mạnh xuống mặt bàn vang lên làm cho hắn hơi hướng mắt về phía bàn của họ, hắn mới nhận ra sự có mặt của Chu An An.

Bọn bè cùng dùng cơm đến một nửa đã xin cáo từ trước, cuối cùng chỉ còn hắn ngồi thật lâu mà vẫn chưa có ý rời đi. Hắn gọi phục vụ dọn bàn sạch sẽ, gọi thêm một ly cà phê, vừa thưởng thức đồ uống vừa đưa mắt dõi theo Chu An An đang dùng cơm.

Chu An An của hắn không hề thay đổi.

Cô vẫn xinh đẹp như xưa, thậm chí còn sắc sảo hơn vài phần, mái tóc cô thật dài, làn da trắng như sứ, đôi mắt rạng ngời mê người, trong trí nhớ của hắn, cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm đó luôn ở trước mặt hắn lái nhai nũng nịu.

Giang Diễm Đường hít một hơi thật sâu, cảm giác không khí thấm vào từng tế bào, điều này làm hắn tỉnh táo lại, quay nhìn cô – một người đang thông thả ung dung ăn cơm.

Xiên một phần nhỏ thịt dê, nhẹ nhàng linh hoạt đưa vào môi anh đào, nhai một chút, An An mỉm cười, mùi vị thịt dê cũng không tệ.

Nửa giờ sau, Chu An An rời khỏi nhà hàng, Giang Diễm Đường đi theo sau cô cũng gấp rút thanh toán. Cô vẫn chưa phát hiện ra sự hiện diện của hắn, dạo bước đến đầu phố, dừng ở vắn trước chờ đèn xanh đèn đỏ.

Giang Diễm Đường đứng sau lưng cô, cách cô khoảng năm bước chân, một lần nữa ngắm nhìn An An dưới ánh đèn - - Chiếc áo sơ-mi vải tơ lụa màu xanh nhạt, quần lụa mỏng màu đen, phối hợp với đôi giày cao gót màu đỏ. An An diện trang phục giản dị nhưng tinh tế, vóc người mảnh mai, chỉ nhìn qua bóng lưng mềm mại nhỏ nhắn của cô cũng đủ để làm tim hắn lạc nhịp.

Hắn chần chừ chưa biết nên gọi cô ra sao, cô thì mắt nhìn thẳng phía trước chẳng một chút để ý người qua đường như hắn. Không rõ vì sao An An lại khiến hắn có quá nhiều cảm xúc bất đồng, vừa muốn gọi cô ngay vừa không thể gọi.

Giang Diễm Đường rất tò mò, Chu An An nhìn thấy hắn xuất hiện sẽ biểu hiện như thế nào? Năm đó cô chuyển đi đâu? Vì sao thay đổi số điện thoại, người cũng như bốc hơi khỏi hắn?

Hắn hiểu cô tức giận chuyện hắn không thực hiện lời hứa đúng “thời hạn”, cũng biết cô sợ hãi hắn cùng nữ đồng nghiệp quyến rũ đi công tác sẽ nảy sinh tình cảm. Cho nên thời gian mới đến Nhật Bản, cô vẫn bày tỏ nhiều oán giận qua điện thoại, hoặc là khóc thút thít hoặc là tức giận rùm beng. Chính thời điểm hắn quá bận rộn thay đổi công tác đã sơ sót với An An...

Đèn xanh bật sáng.

Chu An An bước lên phía trước, đúng lúc điện thoại di động của cô đồng thời vang lên. An An cúi đầu mở túi xách đang đeo và lấy ra một chiếc di động, móc treo một quả bóng tròn tròn màu hồng phấn, cô áp lên tai nghe và không kịp chú ý xung quanh. Một chiếc xe bất chấp vi phạm đèn đỏ mà quẹo trái - -

Đèn xe chiếu rọi vào mặt cô, khuôn mặt cô giật mình cùng sững sờ, nhất thời không cử động nổi chân tay để tránh ra.

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc đó, xuất hiện một đôi tay mạnh mẽ dùng lực kéo cô ngược trở lại. An An cả người lui về phía sau, đôi chân chới với không đứng vững liền ngã vào người của ai đó phía sau.

Đầu óc hỗn loạn, mắt mũi tái xanh, Chu An An nghe được rõ mồn một từng tiếng tim đập thình thịch của chính mình. Kinh hãi không cách nào bình tĩnh lại.

Chuyện mới vừa rồi...? Suýt chút cô đã bị tai nạn xe? Không phải đang đèn xanh sao? Như thế nào - -

Một khuôn mặt nam nhân tuấn tú xuất hiện trước mặt An An, làm cho cô đang từ kinh hoàng chuyển thành khiếp sợ!

"Không sao chứ?" Giang Diễm Đường cứu cô, tình thế vừa rồi có khi còn làm hắn kinh sợ hơn cả cô.

Hắn thiếu chút nữa bị hù chết!

Hắn đi ngay phía sau cũng đang nhìn theo An An lấy ra chiếc di động, đột ngột ló ra một chiếc chêt tiệt vượt đèn xém chút đâm vào cô!

Nháy mắt, hắn không có suy nghĩ một điều gì, chân tay tự hành động vội kéo giật An An lại, chiếc xe gào thét vượt lên ngay sát bọn họ. Hắn cảm thật

chặt cổ tay của An An, nhìn cô chuyển từ kinh hãi sang kinh ngạc mà nhìn hấn.

"Anh..." Chu An An nghe thấy mình tiếng nói có chút lạc điệu, cô hí mắt lại, không dám tin lại có ngày cô đứng trước mặt hấn như thế.

Là Giang Diễn Đường... Là hấn...

END 1-5

Bạn đang đọc truyện *Chìa Khóa Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 1-6

Chu An An kìm nén tất cả cảm xúc quặn thắt đột ngột xuống đáy lòng, cố trưng ra một bộ mặt lạnh lùng nhất để nhìn đáp lại hấn. So với trí nhớ của cô, hấn của hiện tại phẳng phai một nỗi tang thương, vẻ tuần láng thâm trầm đã có từ ngày trước. Đôi mắt hấn, vừa sâu thẳm vừa u buồn, so với trong trí nhớ của cô là không giống trước... rất khác, rất xa cách.

Trong ấn tượng, mặc dù từ nhỏ Giang Diễn Đường đã phải gánh trách nhiệm gia đình lên vai, khuôn mặt cùng phong thái chừng chạc trưởng thành sớm, nhưng trong mắt của hấn vẫn có nhiệt tình và kỳ vọng. Còn nhớ những lần cô gặp hấn giữa đầu lên nhìn bầu trời đêm, đôi mắt hấn loé lên sự khao khát cùng mong ngóng. Hiện tại, đôi mắt của hấn đã hoàn toàn khác trước rồi.

Trước kia hấn một mối nói tiếp một mối, nhưng vẫn luôn kỳ vọng một ngày nào đó sẽ thành công. Còn bây giờ? An An cảm thấy hấn giống như mất đi cái gì, thoát nhìn chỉ còn một nỗi một mối vô hạn.

Giang Diễn Đường mỉm cười, đối với sự khiếp sợ của An An, hấn coi như không tính cái "ai đã làm cô khiếp sợ", hấn bình thản ung dung: "An An."

Hấn một mạch đẩy đồng dục gọi tên cô. Khoảng cách giữa cô vào hấn đâu chỉ là một – hai tháng trời, vì sao cô nghe thấy tiếng của hấn trầm thấp thật là thân thiết, tìm mạnh mẽ rung động, tâm tư cũng vô thức rơi vào hoang mang.

"Tại sao anh lại ở chỗ này?" An An vừa nói vừa cố gắng giật cổ tay thoát khỏi tay hấn, nhưng hấn nắm thật tốt, cô trừng mắt nhìn thẳng vào mắt hấn: "Buông tay!"

"Không thể buông."

An An hít sâu một cái, càng dùng sức cố gắng thoát ra, bàn tay hấn cứ như xiềng xích kim loại, thật là khó chịu mà! Thậm chí, cô phải dùng hạ sách tróc từng ngón tay hấn ra khỏi cổ tay cô, nhưng như thế nào cũng không ăn thua sức mạnh của hấn.

Hấn trầm trầm hỏi: "Nếu như anh buông tay, có phải em sẽ lại diễn cảnh như năm xưa, đột nhiên rời bỏ anh mà biến mất?"

Chu An An sửng người, quên mất giấy giữa, trên tay hấn truyền đến nhiệt độ, lời hấn nói cũng khiến lòng cô một hồi nóng như lửa đốt. An An mở trừng hai mắt, cố gắng dùng giọng nói đậm bạc: "Tôi chẳng hiểu anh nói cái gì."

"An An..." Hấn kéo dài ngữ điệu, ánh mắt bắt đầu đi "Em không hiểu việc em biến mất đã khiến anh khổ sở thế nào ư? Anh cố lực tìm kiếm em, ở Nhật Bản không dám rời điện thoại chỉ sợ bỏ lỡ tin từ Giang Diễn Duệ tìm kiếm em, trở về Đài Loan cũng chỉ có thể lần theo những đầu mối cũ tìm tin tức, đều không thể tìm được em. Em chủ động lẩn trốn để anh không tìm kiếm được phải không? Nhưng tại sao cơ chứ? Cũng bởi vì anh phải đi Nhật Bản, cho nên em không chịu được yêu xa? Hay là bởi vì cùng anh đi Nhật Bản công tác cùng một nữ đồng nghiệp? Hay là về sau anh công tác thay đổi phải thức cả ngày lẫn đêm, cho nên điện thoại thiếu, cho nên em tức giận?"

Liên tiếp vấn đề, làm cho Chu An An cảm thấy không nói lời nào, cô không muốn trả lời, cũng không có ai quy định nhất định phải trả lời hấn, cô cau mày, lặp lại một lần nữa: "Buông tay!"

"An An - -" hấn dùng lực kéo mạnh cánh tay cô, đem cả người cô hướng trọn vào vòm ngực hấn, cảm giác thân thể nhỏ nhắn mềm mại đến gần bộ ngực của mình, giống như một giọt sóng lớn ập vào bờ, vỡ oà "Anh nên làm sao em mới chịu đây?"

"Làm sao?" An An bị vây ở trong ngực hấn, mùi thơm nam tính vừa quen thuộc vừa xa lạ bao phủ lấy cô, trong nháy mắt khiến tâm trí An An mờ mịt. Rất lâu sau, An An chỉ thờ dãi không còn giấy giữa: "Nếu ông trời để anh tìm được tôi, như vậy tôi đại khái cũng không trốn thoát, anh xem anh ông tôi tới thờ không nổi, những năm này anh rất muốn gần gũi tôi sao?"

Chu An An cười khẽ. Không nghĩ tới một phút trước cô còn liều chết giấy giữa, một phút sau đã có thái độ này, đột nhiên Giang Diễn Đường không biết phải như thế nào cho phải.

Hấn có điểm bị làm cho khó nghĩ, vừa rồi cô còn muốn thoát đi, nhưng bây giờ lại hỏi hấn - - những năm này rất muốn gần gũi cô sao?

Hắn không dám tỏ tình, An An một phút trước giương cung bạt kiếm, một phút sau thuận theo như mèo nhỏ, hắn đúng là thua cô một hiệp đi? An An trở nên không giống như trước, không còn dễ dàng bị hắn nhìn thấu.

Hắn trầm trọng thở dài một hơi. "Nói không muốn là gạt người, anh khổ sở tìm em..."

An An mặt lạnh vô tình hỏi: "Tìm tôi làm gì?"

Là có ý mặt không chút thay đổi, tận lực đè nén tâm tình của mình... An An không thể phủ nhận xa cách nhiều năm như vậy nhưng khi gặp lại hắn, trong lòng vẫn sẽ có rung động, nhất là hắn cẩn thận nghiêm túc dùng ánh mắt như lửa thiêu đốt nhìn trực tiếp cô, An An có một loại cảm giác như bị nhìn thấu, những thứ kia vùi ở trong lòng nguy cơ bại lộ, cho nên thời khắc này cô phải dốc toàn lực lượng... bao che chúng.

Càng nghĩ càng đau lòng, cô không thể ngăn cản trí nhớ tìm về kỉ niệm và hình bóng Giang Diễm Đường, nhưng lại quật cường đè nén khiến toàn thân đau nhức, không cần phải nhìn thấu - - rằng vì hắn mà cô còn có thể rung động tâm tư.

"Tìm em làm cái gì?" Hắn cười khổ "Nhớ nên tìm, quan tâm nên tìm, anh không muốn nhìn thấy tình cảm của chúng ta kết thúc không rõ ràng nên tìm em... Anh có rất nhiều lý do có thể nói, nhưng trọng yếu nhất là anh yêu em, cho nên anh muốn tìm em."

Đôi mắt An An vội rú xuống, đáy lòng kích động.

"An An... Chúng ta không cần căng thẳng như vậy, có thể nhẹ nhàng hỏi thăm nhau, được hay không? Em bây giờ đang làm việc ở đâu? Ở bên kia?" Giang Diễm Đường không bức Chu An An cho hắn câu trả lời thuyết phục nữa, không ép cô hồi tưởng quá khứ, hắn có kiên nhẫn cùng thời gian để đem cô mang về bên cạnh mình một lần nữa, hắn không vội.

An An rút cục cũng rời được vòng ngực của Giang Diễm Đường, ngửa đầu nhìn bầu trời đêm, chỉ vào tòa nhà cao tầng cách đó không xa, nhẹ nhàng nói: "Tôi đang mở một shop giày trong trung tâm thương mại, cũng thuê được một phòng nhỏ phụ cận ở."

Hắn gật gù đầu, "Ra là mở một shop giày?"

Nàng gật gù đầu, "Đúng vậy! Giày của chúng tôi chất lượng rất tốt, da mềm lại dễ đi, mẫu mã thiết kế cũng đa dạng phong phú, nếu anh muốn tặng vợ hoặc bạn gái, có thể qua xem!" An An "ai da" một tiếng, lại bổ sung: "Khoan đã, nghe nói tặng giày cho tình nhân sẽ làm tình nhân bỏ chạy không thể tìm lại, vậy thế này, anh cứ giới thiệu người khác tới mua giày cho tôi là tốt rồi."

Hắn nở nụ cười, con mắt thâm thúy chớp động tinh quang. "An An."

"Ừ?"

"Tôi không kết hôn, cũng không còn bạn gái."

Mặc dù hắn mới nói yêu cô cho nên phải tìm cho được cô, nhưng nói cho cùng cũng chẳng ngại thơ mà tin hắn. Giang Diễm Đường hắn ngoại hình hoàn mỹ, nhìn tướng mạo bây giờ cũng có thể thấy sự nghiệp đã có chút khởi sắc, bên cạnh có oanh oanh yến yến là bình thường, à, là khó tránh khỏi.

Nhưng hắn vẫn nói không có kết hôn cũng không còn bạn gái...

"An An, người đó chỉ có thể là em, người anh muốn duy nhất chính là em."

Câu này tỏ tình của hắn làm An An như rơi vào dòng nước xoáy, cô nhớ lại tối muộn hôm đầu tiên gặp hắn, hắn đi xe đạp qua con ngõ sau đó dừng lại ở công viên, ngửa đầu xem trăng sáng. Cô gặp hắn, ánh mắt phảng phất sự kiêu ngạo lạnh lùng nhưng đôi mắt trong vắt.

Lại một hồi cảm giác chua xót, nghĩ đến ngày hắn rời Đài Loan, bóng lưng dần biến mất ở sân bay...

Hiện tại, hắn lại đứng trước mặt cô, đôi mắt trong vắt, tiếng nói vẫn y nguyên.

Hắn nói, người hắn muốn duy nhất chính là cô.

Cô ư?

Không biết.

An An chỉ biết là trông thấy hắn, trong lòng vẫn là sẽ có cảm xúc cách biệt nhiều năm cuồng loạn, hắn luôn có thể dễ dàng ảnh hưởng tới cô... Đúng là, rung động, cuồng loạn muốn nói lên cái gì đây? Không có nghĩa là bọn họ có thể một lần nữa bắt đầu, cũng không có nghĩa là cô vẫn yêu hắn, hướng chỉ hắn nói cô là người duy nhất hắn muốn, chẳng lẽ hắn nói, cô thì phải tin sao?

END 1-6

Chương 8: Chương 2-1

Trăng tròn thật lớn, như một cái đĩa nhạc màu cam lẳng lẳng treo ở trên trời.

Đã rất lâu cô không ngẩng đầu nhìn trăng sáng, tối này gặp lại Giang Diễm Đường, về nhà tắm gội sạch sẽ xong xuôi, An An vô thức mở cửa sổ, vừa lau đầu vừa ngửa đầu nhìn trời vô ích.

An An, người đó chỉ có thể là em, người anh muốn duy nhất chính là em.

Câu này do hấn nghiêm túc nói ra, giọng nói trầm ấm dịu dàng tha thiết không ngừng quanh quẩn bên tai cô. Hấn đưa cô danh thiếp, nói hấn hiện vẫn làm ở công ti trước, lật ngược danh thiếp viết lên địa chỉ của hấn cùng số điện thoại di động, sau đó đặt danh thiếp ở trong tay cô. An An siết chặt tấm danh thiếp.

"Không cần phải vứt danh thiếp" Giang Diễm Đường cười ôn nhu, bổ sung: "Vứt đi thì anh sẽ cho em thêm, cho đến khi em ghi nhớ địa chỉ và số điện thoại của anh mới thôi, không cần danh thiếp."

Chu An An không hiểu, hấn đối với cô cực kì tích cực cùng mãnh liệt mặt dày, giống như tin tưởng có thể nối lại ngày trước. Tuy nhiên hấn không hỏi ý của cô.

Nếu như hấn hỏi, cô sẽ thành thật trả lời - -

Không cần phải như vậy!

Năm đó cô rất giận rất tổn thương, khi đó còn chưa suy nghĩ lí trí, Giang Diễm Đường là bầu trời là thế giới của cô, toàn tâm toàn ý mỗi ngày không rời hấn một bước, muốn cùng nhau sống chung một mái nhà.

Bởi vì khát vọng, mới có thể làm cho hấn về sau thất ước càng thêm thất vọng đau lòng.

An An xoa người, ánh mắt lặng lẽ dò xét căn phòng nhỏ của mình, nơi này rộng rãi căn phòng cô thuê lúc học đại học, chỉ bày một giường lớn cùng một cái tủ sách, một chiếc ti vi bên cạnh là một cái bàn.

Quần áo của cô không nhiều lắm, đặt vừa đủ trong một cái rương, giày cũng xếp gọn vào góc. Nơi này rất nhỏ, nhưng cũng đã là đủ với cô. Kinh doanh năm năm, ngân ấy trải qua cũng có thể hiểu hơn một chút về cuộc sống.

Một góc khác bày một cái bể kính, bên trong không có nước, chỉ có một con côn trùng, cả thân màu đen, đôi cánh dang dài khoảng 10cm, xem chừng không hiền lành chút nào.

Lúc trước Giang Diễm Đường đem Tiểu Thu cho cô nuôi, hấn đi rồi cô rất cố gắng chăm sóc nó, bắt đắc dĩ con thiêu tuổi thọ ngắn, không đến một năm Tiểu Thu chết đi. Lúc trước Giang Diễm Đường nói Tiểu Thu sẽ thay thế hấn ở bên cạnh cô, kết quả lại không có cách nào khác. Vô luận là cô và Giang Diễm Đường, hoặc là thay thế hấn Tiểu Thu cùng cô, đều khó có kết quả viên mãn.

Có thể là An An cố chấp, sau khi Tiểu Thu chết lại nuôi một con thiêu hình côn trùng khác, cũng gọi nó là Tiểu Thu. Cô không biết mình vì cái gì lại đi nuôi một Tiểu Thu khác, chỉ biết nhưng lúc tâm tình không tốt, sẽ cùng Tiểu Thu kể chuyện, cô đặc biệt không giống những cô gái khác thích nuôi sủng vật đáng yêu như thỏ hoặc hamster, tất cả với cô đều không có cảm giác bằng con thiêu hình côn trùng.

An An ngồi xổm người xuống nhìn Tiểu Thu, hai tay bó cuộn lấy hai đầu gối, cô nghiêng mặt, nhìn Tiểu Thu lười biếng suốt ngày bất động một chỗ, nhẹ giọng nói: "Ta hôm nay nhìn thấy... chủ nhân của đời trước của người đó... Hấn à, một chút cũng không thay đổi, còn nói hấn chỉ muốn duy nhất ta... Tiểu Thu, ta đối với lời của hấn bán tín bán nghi. Lúc trước hấn cũng là nói chờ ta sau khi tốt nghiệp sẽ kết hôn ta, kết quả là bỏ mặc ta ở Đài Loan. Ta không có cách nào để tin tưởng hấn, nhưng lại không có cách chán ghét hấn..."

Xe chạy vù vù trên con đường tràn ngập ánh đèn, Giang Diễm Đường lái xe nhanh hơn bình thường, hấn đi mua một két bia, bắt chấp ngày mai vẫn phải đi làm, liền hướng nhà em trai Giang Diễm Duệ mà tới.

Đã hơn mười một giờ đêm, hấn nhấn chuông điện inh ỏi, không đầy một lát Giang Diễm Duệ mở cửa, có chút kinh ngạc.

"Anh trai?"

"Đang làm việc sao?"

"Đang xem ti vi" Giang Diễm Duệ nghiêng người mời Giang Diễm Đường vào nhà.

"Vây tốt, giúp ta một chút."

Hai anh em ngồi ở sofa, Giang Diễn Đường mặc màu áo sơ mi xám tro cùng vest đen sang trọng, xem ra khôn khéo giỏi giang, Giang Diễn Duệ thì ngược lại, hần mặc bộ đồ thể thao màu xanh đậm, thần sắc nhẹ nhàng, ngũ quan ôn hòa trong sáng.

"Phát sinh chuyện gì? Còn mang bia đến, mặc dù là uống không say, nhưng ngày mai...a khỏi phải đi làm luôn sao?" Giang Diễn Duệ kinh ngạc, anh trai luôn luôn giữ bản thân tỉnh táo, rất ít làm mấy chuyện vô bổ. Có lẽ từ bé đã phải chịu nhiều khổ cực, cho nên từ nhỏ liền trưởng thành như ông cụ non, mọi việc đều nghiêm túc mà chống đỡ, đặc biệt nghiêm túc trong công việc, đi làm say khướt hoặc đi muộn không có khả năng xảy ra từ trước tới nay.

"Chú đoán xem" Giang Diễn Đường khẽ cười, chỉ thấy cũng biết tâm tình của hần rất tốt.

Hần năm năm trời không gặp được An An, nàng là ánh sáng trong cuộc sống âm đạm, giờ phút này thế giới của hần liền giống như được phủ sáng toàn diện, hần rất nhớ cô, nhớ đến nỗi không dám tin đây là sự thực. Hần không có ý định ép cô chấp nhận hần ngay, dù sao biết rõ nơi cô mở shop, hần còn nhiều mà thời gian có thể từ từ chịu đựng.

"Anh... Lại lên chức? Không thể nào, anh bây giờ tiền lương bao nhiêu? Đừng làm cho em càng đuổi càng bị tăng khoản cách biệt?" Giang Diễn Duệ bây giờ là biên kịch nổi danh, hiện giờ có không ít phim đã vang danh đều xuất từ tay hần, thanh thế nước lên thì thuyền lên. Thu vào kỳ thật không thua gì Giang Diễn Đường, nhưng mỗi lần chứng kiến anh trai Giang Diễn Duệ thành công hần luôn hậm mộ cùng tán thưởng.

"Cái khác!"

"Khác? Gặp mặt? Đây càng không khả năng đi? Anh không phải là thành phần ăn cỏ sắp tuyệt chủng sao? Đợi chút đoán cái khác, xem một chút..."

Giang Diễn Đường lắc đầu.

"Còn cái gì nữa nhè?"

"Anh hôm nay gặp được An An."

Giang Diễn Duệ trố mắt, kinh ngạc nói."An, An An?"

END C.2-1

Bạn đang đọc truyện *Chìa Khóa Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Chương 2-2

"Kinh ngạc hả?"

"Không hần, à... Ý em là...An An sao? Là người anh đã tìm thật nhiều năm Chu An An?" Giang Diễn Duệ còn nhớ rõ, năm đó nhận được điện thoại của anh trai, bởi vì việc học bận rộn, phải mất nhiều thời gian mới tìm được Chu gia, thế nhưng Chu gia treo cái biển bán nhà, hỏi hàng xóm mới biết họ đã chuyển đi nơi khác không rõ.

"Chẳng lẽ anh lại lấy chuyện này ra đùa vớ chú sao?" Giang Diễn Đường cười cười."Cô ấy một chút cũng không thay đổi, rất xinh đẹp, hiện tại đang mở một shop nhỏ bán giày trong trung tâm thương mại. Anh nhớ trước kia An an liên tục nói muốn làm tiếp viên hàng không, sau đó ở bên anh thì chỉ một mực muốn được làm bà chủ nhà - -"

"Anh!" Giang Diễn Duệ nhìn không được cắt đứt hần."Anh đã ba mươi mốt tuổi, tại sao còn giống như người thời trẻ vậy? Nhìn thấy nữ nhân yêu thích liền mặt mũi tràn đầy cao hứng bừng bừng, em thấy muốn nổi cả da gà!"

"Chú không vì anh mà cao hứng sao?"

Giang Diễn Duệ đờ người nhìn Diễn Đường mấy giây "Đương nhiên vì anh cao hứng, nhưng em phải nhắc nhở anh một vấn đề." Giang Diễn Đường nhường nhường này, ý bảo hần nói tiếp.

"Nếu nhớ cô ấy đã có bạn trai? Còn chưa có kết hôn?"

"Hôm nay anh gặp cô ấy tại một nhà hàng, An An cùng một người nam nhân đi cùng gây gổ, anh sơ suất cũng chưa xác định đây có phải bạn trai cô ấy hay không." Giang Diễn Đường bị nhắc nhở chuyện này, vì vậy hỏi ngược lại tình huống ngay lúc đó.

"Nhất định là bạn trai của An An, hơn nữa khả năng chỉ là gây gổ không nhất định là chia tay, anh trai, con đường duyên số của anh vốn...nhiều tai nạn,

hừm!"

Giang Diễn Đường cảm thấy ngực thật khó chịu, hẳn chưa nghĩ tới vấn đề này, đầu hẳn chỉ có vui mừng gặp lại Chu An An. Nay Giang Diễn Duệ đề cập cho hẳn một vấn đề thực tế, nếu như muốn Chu An An trở lại bên cạnh hẳn, tất nhiên phải hát văng mấy tên “bạn trai” của cô.

Giang Diễn Duệ thuyết phục "Tai nạn thì tai nạn, cũng không cần sợ, luận bề ngoài tài lực, anh đã quá xuất sắc hơn người, còn luận tình yêu, mấy năm nay người ta theo đuổi nườm nượp đâu thiếu. Anh liền buông tay đi!"

Buông tay?

Hắn có thể sao?

Nếu như An An đã có một nửa kia, hẳn còn muốn đi quấy rầy cuộc đời của cô sao?

"Em cùng Trần Hán Tường chia tay rồi?"

Trung tâm thương mại – tầng 1 – một shop nhỏ giày dép, sau vách tủ cao là cái đầu tóc ngắn thấp thơm phảng phất của nhân viên Betty, đang cố gắng vênh tai nghe ngóng từ phía Chu An An.

Chu An An mặc áo sơ mi trắng, váy yếm màu xám tro, chiếc nơ com bướm màu đỏ đem tóc dài đen nháy buộc gọn phía sau. Hôm nay cô cũng rất trang nhã, xinh đẹp.

"Có gì đáng bất ngờ sao?"

Ngày thường tại trung tâm thương mại, khách đông tới nỗi nhân viên không đủ, không có thời gian tiếp khách, An An sẽ vừa sửa sang lại trên kệ đồ, vừa nhỏ giọng theo sát Betty nói chuyện sau vách tủ.

"Trần Hán Tường điều kiện tốt như vậy, chị sao lại bỏ qua hẳn?"

"Hắn bắt cả hai tay!"

"Bắt cả hai tay có gì đâu?" Betty phản đối "Hiện ở bên ngoài hấp dẫn nhiều như vậy, em cảm thấy không cần thận bị hấp dẫn là bình thường mà! Chỉ cần hẳn chịu trở lại bên cạnh chị, tha thứ hẳn cũng không có gì!"

Chu An An nhún mày, "Chị với em quan điểm không giống nhau, chị rất bảo thủ."

"hầy... An An, chị nên phóng khoáng một chút, chuyện tình cảm như vậy chính là một cổ xúc động! Có đôi khi chị phải hiểu được lui một bước, quy tắc ít một chút, mới có thể vui về! Cuộc sống chỉ có một lần thôi!"

Chu An An không để ý tới Betty, không thêm nói thêm nửa câu, cô không thích ứng được loại tình yêu nhanh chóng bây giờ, lần đầu tiên gặp mặt đã lưu số điện thoại, chuyện như vậy An An từ chưa làm qua, lúc trước Trần Hán Tường theo đuổi cô, cũng là biết một tháng mới cho hẳn số điện thoại đi động.

Chớ nói là đối mặt với đối phương bắt cả hai tay, An An không thể tiếp tục loại tình yêu hoang đường ấy.

Chia tay Trần Hán Tường, đối với cô mà nói, tuyệt không đau lòng.

An An cũng kinh ngạc chính mình, ngay cả thương cảm chia lìa lo nghĩ cũng không có, từ tối hôm qua chia tay đến bây giờ, ăn ngon ngủ ngon, cơ hồ không nghĩ tới Trần Hán Tường. Nguyên nhân đại khái là trước chia tay thì tình cảm của bọn họ kỳ thật cũng đã không còn, Trần Hán Tường bề bộn nhiều việc, thời gian bọn họ gặp nhau không nhiều lắm, dần dà tình cảm chuyển nhạt, đồng thời phát hiện tại tình cảm trong có người thứ ba, một cách tự nhiên đi đến việc chia tay.

Cô tuyệt không khổ sở, nhưng là, Chu An An rất khó liên tưởng cái dạng tình cảm với Trần Hán Tường, so với chuyện tình cảm với Giang Diễn Đường.

Hắn rời Đài Loan, để cho nàng thống khổ giống như muốn chết đi, mỗi ngày mong đợi điện thoại của hắn, nghe được thanh âm của hắn thì rất vui vẻ hạnh phúc, nhưng lại nhịn không được ở trong điện thoại trách cứ hắn, Về sau hẳn điện thoại ít dần, vừa giận vừa thương tâm, không còn giữ được sự lạc quan của chính bản thân mình - -

Rồi một ngày cô đột nhiên phát hiện mình quá ý lại chờ đợi điện thoại của hắn, vì vậy trong nháy mắt thanh tỉnh. Sau đó, trong nhà lại phát sinh đột biến, bố của Chu An An – người thân duy nhất cùng sống nương tựa nhau vì bệnh tim mà qua đời. An An từ bận rộn hậu sự mà kéo ra chờ điện thoại, chờ hết bận hậu sự, mới phát hiện điện thoại di động đã 2 tuần lễ không có mở máy...

Đến đây, cô liếc qua thấy có nam nhân vào shop, vội vã nghênh đón, nụ cười chân thành: "Hoan nghênh quý khách! Xin hỏi muốn tìm cái gì sao?"

"Tôi..." Nam khách ánh mắt dò xét trên kệ giày nữ, trả lời có điểm chần chờ.

"Xin hỏi muốn mua hài tặng người sao? Có thể nói cho tôi tuổi hoặc là vóc dáng của đối phương, bình thường đi loại giày như thế nào. Tôi có thể dựa vào đó phỏng đoán giúp anh một đôi giày thật tốt."

"Được, vậy thì giao cho cô hỗ trợ, kỳ thật tôi là muốn tặng bạn gái, cô ấy đại khái so với tôi thấp một cái đầu, tuổi hai mươi lăm tuổi, ta và cô ấy cùng một chỗ làm, ta muốn giúp nàng tìm một đôi thích hợp đi làm."

"Xin hỏi có biết cô ấy thương đi size nào?"

"Số 37 đi."

Chu An An gật gù đầu, lại hỏi: "Cô ấy bình thường sẽ đi tàu điện ngầm hay là?" Nếu như thường xuyên phải đi làm, nên biết dùng phương thức gì đi làm, nếu như là đi đường, đáp tàu điện ngầm sẽ có loại giày phù hợp, nếu như lái xe, tiêu chuẩn chọn giày cũng không cần nghiêm khắc...

"Phần lớn thời gian tôi sẽ đưa đón cô ấy, bởi vì chúng tôi cùng một phòng làm việc."

"Tốt, kia lại xin hỏi cô ấy thích màu sắc gì?"

"Hắn là màu tím, ta thường thấy cô ấy mặc trang phục màu tím..."

END C.2-2

Bạn đang đọc truyện *Chìa Khoá Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chương 2-3

Mười hai người hướng mắt nhìn lên màn trình chiếu, trên đó đang hiện ra kế hoạch triển vọng của công ty trong vòng sáu tháng cuối năm. Ai nấy so sánh trên màn trình chiếu cùng tập tài liệu dưới tay, âm thanh lật giờ thỉnh thoảng vang lên, không khí thật nghiêm túc.

Trình chiếu kết thúc, đèn mờ ra, ở đầu bên kia chiếc bàn lớn, Giang Diễn Đường lên tiếng.

"Mọi người đối với hướng kế hoạch này có ý kiến gì không? Trên bàn là tư liệu, Bắc khu chúng ta sáu tháng cuối năm cần đạt được các mục tiêu trên, mọi người nhiệt tình phát biểu ý kiến, tôi sẽ đem kết quả báo lại cấp trên."

Chủ nhiệm Lâm phụ trách tỉ suất tiêu thụ lên tiếng "Tôi cảm thấy, những dự tính kế hoạch nào có hơi cao quá, cơ bản chúng ta hơn nửa năm đã đạt thành rất nhiều, vượt quá công trạng, nếu như muốn đạt thành số lượng trong tài liệu, tôi hi vọng có thể đề xuất một khoản quảng cáo dự tính, kỳ thật ngành chúng ta từ đầu năm đã bắt đầu thiết kế hình tượng quảng cáo cho công ty, nhưng vẫn chưa thấy đã động..."

Quản lý nghiệp vụ cũng tán thành: "Ta cũng vậy, đồng ý mục tiêu này có điểm quá cao, nhân viên chỗ tôi hơn nửa năm đã rất cố gắng, đương nhiên là có áp lực mới có công trạng, nhưng ta cảm thấy..."

Hội nghị nhiệt liệt thảo luận, kéo dài hết buổi chiều, gần ban đêm, mọi người nói đuổi nhau đi ra phòng họp, đều là không thể che hết về mặt mệt mỏi.

Giang Diễn Đường trở về phòng làm việc của mình, trợ lý Đại Vệ nhìn thấy hắn trở lại phòng làm việc, vội vàng đi vào theo.

"Giám Đốc, bên này là điện thoại tôi tìm anh, cần gửi điện trả lời ta đều viết ở chỗ này." Đại Vệ đẩy mắt kính, đưa ra giấy ghi chép đặt trên bàn làm việc của hắn.

Giang Diễn Đường liếc một cái, hỏi: "Anh không phải nói xế chiều hôm nay muốn đi ra ngoài? Anh không đi ra ngoài?"

"Thủ trưởng, hiện tại cũng năm giờ ! Tôi hơn ba giờ đã trở lại." Đại Vệ nhìn thấy hắn họp vắng đầu mệt mỏi.

"Đó, vậy anh mua được chứ?"

Đại Vệ nhìn Giang Diễn Đường mặt mệt mỏi đang nhéo nhéo sống mũi "Mua được." Hôm nay hắn xin nghỉ nghĩ đi ra ngoài giúp bạn gái mua lễ vật, chỉ mới nói với Giang Diễn Đường một tiếng, lập tức đã được đáp ứng, nói thật, hắn thực thích Giang Diễn Đường làm thủ trưởng, tâm tình tốt thì nói chuyện vui vẻ không tính, tâm tình không tốt cũng không gây khó dễ hoặc khó chịu với thuộc hạ.

"Ta hôm nay có việc đi trước tan tầm." Giang Diễn Đường nhìn một chút, nói thêm một vài chuyện rồi cầm tập tài liệu đi ra thang máy.

Thang máy một đường đi xuống tầng hầm bãi đỗ xe của nhân viên, hắn rất nhanh tìm được vị trí đỗ xe quen thuộc của mình, phóng xe ra ngoài.

Giang Diễn Đường xoay mở radio, đây là kênh phát thanh hắn hay nghe nhất, thường phát thanh những bài nhạc DJ hay những bài rock US-UK. Cứ thể

hắn an nhàn giải toả một ngày mệt mỏi.

Hắn lái xe tới trung tâm thương mại Chu An An chỉ định hôm qua, mặc dù không chắc giờ này cô còn mở shop không, nhưng hắn có thể hỏi một chút ở đây, có hay không biết Chu An An. Hắn không sợ một chuyến tay không, nhất định phải hỏi rõ - - Chu An An có hay không có bạn trai? Ngày hôm qua cái thằng đó là gì của cô?

Hắn hồi tưởng lại bộ dáng An An nói chuyện với hắn đêm qua, khi thì mỉm môi khi thì nháy mắt, hắn cảm thấy những năm này chia lìa cũng không tạo thành ngăn cách, mặc dù cô ngay từ đầu là muốn thoát đi.

Đến trung tâm thương mại, hắn tìm một chỗ đỗ xe tốt, đi thang máy lên lầu bắt đầu từng tầng đi dạo.

Giang Diễm Đường chỉ chăm chăm tới mấy shop bán giày, ánh mắt của hắn nghiêm túc, tìm được một shop giày liền đi vào hỏi thăm

"Hoan nghênh quý khách!" Nữ nhân viên trông thấy Giang Diễm Đường tiến đến thì ánh mắt sáng lên. Oa! Khách lớn a! Bởi vậy thanh âm hoan nghênh cũng phải đặc biệt vang dội.

"Xin chào, làm phiền có thể hỏi thăm một chút?" Giang Diễm Đường vừa hỏi vừa không quên ngó nghiêng, cố gắng tìm kiếm Chu An An.

"Đương nhiên có thể !"

"Không biết có nhân viên nào bán hàng tên Chu An An?"

"Chu An An?" Nữ nhân viên nụ cười cứng đờ, nghiêng đầu một chút lại lập tức lắc đầu, "Không có anh à, chưa từng nghe qua."

Giang Diễm Đường thất vọng, "vậy à, cảm ơn."

Đi ra khỏi shop nọ, hắn lại vào một shop khác, cùng một kết quả. Nhân viên cửa hàng nào cũng nói chưa từng nghe qua cái tên Chu An An.

Hắn tiếp tục tìm, tìm đến mười giờ tối chuông trung tâm thương mại chuẩn bị đóng cửa vang lên, hắn đã tìm hỏi gần hết cái trung tâm này, thậm chí có vài shop hắn còn hỏi hai lần.

Toàn bộ kết quả đều là - - không biết Chu An An!

Trong lòng Giang Diễm Đường dâng lên một dự cảm không ổn, hắn hồi tưởng về mặt tối qua của An An, vốn là muốn thoát khỏi hắn thật mau, về sau đột nhiên thay đổi, trả lời đến vấn đề đều rất thẳng thắn...

Hắn bất an đoán được.

An An lừa gạt hắn.

Cô không có thành thật cùng hắn nói chuyện của cô, cô không để cho hắn tìm được.

Sững sờ hoà với chua xót, xông thẳng lên tận tim can hắn, Giang Diễm Đường cảm thấy thật mờ mịt, tối hôm qua gặp lại giống như là công dã tràng..

END 2-3

Bạn đang đọc truyện *Chìa Khoá Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Chương 2-4

"Lấy hắn! Lấy hắn! Lấy hắn!"

Âm thanh náo nhiệt ồn ào, tám giờ mười năm tại phòng làm việc.

Nhân viên vẫn chưa đến đông đủ, nhiều lắm là đến đây một nửa, bọn họ vây lấy một đối nam nữ. Chàng trai cầm bó hoa tươi thật to, quỳ một chân trên đất, cô gái hai tay che miệng, vẻ mặt không dám tin.

Nam nhân là Đại Vệ - trợ lý của Giang Diễm Đường, nữ nhân còn lại là bạn gái hắn nhiều năm.

Đại Vệ đã sớm lên kế hoạch đề cầu hôn, địa điểm còn cố ý chọn nơi họ cùng làm việc, bởi vì bọn họ tựa nơi này mà quen biết rồi yêu mến nhau. Vì tránh

ảnh hưởng giờ làm việc, hẳn cần thận chọn khoảng thời gian chưa bắt đầu làm, vừa thấy bạn gái bước vào phòng, lập tức liền trình diễn tiết mục cầu hôn.

Thật may những đồng nghiệp ở đây đều là người thích náo nhiệt, rồi rít để lại bữa sáng chạy tới khuấy động bầu không khí. Đại Vệ ánh mắt nhu thuận chân tình một lòng hướng nhìn Tiểu Ngọc "Tiểu Ngọc, gả cho anh đi!"

"Lấy hẳn! Lấy hẳn! Lấy hẳn!"

Tiểu Ngọc mặt mũi đỏ ửng, nhận lấy bó hoa tươi.

Bên cạnh một nữ đồng nghiệp hô to: "Cầu hôn lại không có chiếc nhẫn kim cương? Đại Vệ cậu lười biếng nha!"

Đại Vệ giải thích: "Chiếc nhẫn tôi muốn chính Tiểu Ngọc cùng tôi đi chọn, nhưng tôi đã sắm tới rất nhiều lễ vật!"

Quả nhiên, Đại Vệ mang đến rất nhiều lễ vật, tất cả túi lớn túi nhỏ chen chúc bên cạnh bàn làm việc. Tiểu Ngọc cao hứng nhào tới ôm Đại Vệ, đáp ứng cầu hôn của hẳn.

Thói quen đến sớm nửa giờ, Giang Diễn Đường vừa vận nhìn thấy một màn này.

Vốn là hẳn muốn đi thẳng vào phòng làm việc của mình, nhưng trông thấy nam chính là Đại Vệ - trợ lý của hẳn, vì vậy chần chừ một lúc cũng chịu rề tới, mọi người xem thấy hẳn đã đến, vội vàng thu lại náo nhiệt ồn ào, Đại Vệ trên mặt vẫn là treo nụ cười hạnh phúc, đối với Giang Diễn Đường nói: "Giám Đốc! Tôi thành công!"

Mấy ngày hôm trước hẳn cùng Giang Diễn Đường đề cập qua muốn cầu hôn bạn gái, Giang Diễn Đường còn cẩn thận giúp hẳn gợi ý vài cái lễ vật, y phục túi sách không nói, Giang Diễn Đường còn nói có thể tặng chocolate cùng mỹ phẩm, làm cho lễ vật cầu hôn của hẳn càng trở nên phong phú.

"Chúc mừng!" Giang Diễn Đường lộ ra nụ cười, vỗ vỗ bả vai Đại Vệ, khoe mắt vô tình liếc đến một cái LOGO quen thuộc. Hẳn lạng mấy giây, tay bắt lấy một túi giấy trên bàn làm việc, cầm lên xem xét cẩn thận.

"Giám Đốc?" Mọi người bị hành vi của hẳn hù dọa. Đang lúc mọi người suy nghĩ túi này có cái gì tốt mà nhìn kĩ vậy, Giang Diễn Đường đã trực tiếp từ trong túi lấy ra đồ bên trong - -

Một cái hộp giấy màu hồng phấn hình chữ nhật.

Giang Diễn Đường đang chuẩn bị muốn đem hộp giấy mở ra, Đại Vệ nhìn không được ngăn chặn Giang Diễn Đường.

"Giám Đốc! Đây là tôi muốn tặng Tiểu Ngọc. Nếu anh thích tôi liền dẫn anh đi mua nha! Không cần mở trước - -" Nói xong, kiên quyết đoạt lại cái hộp trong ngực.

Giang Diễn Đường lúc này mới hoàn hồn xin lỗi: "Thực xin lỗi, tôi hỏi anh, này cái hộp có phải hay không đựng giày?"

"Đúng vậy, làm sao vậy?"

Giang Diễn Đường ngược lại hướng Tiểu Ngọc bảo: "Tiểu Ngọc, phiền người để ta xem trước lễ vật này, ta cần xác nhận - -"

Tình huống không rõ ràng làm Tiểu Ngọc đành phải nghe lời, cầm lấy hộp phấn hồng từ từ mở ra. Bên trong là một đôi hài xinh xắn, thiết kế có vài điểm tương đồng đôi giày đêm hôm đó Chu An An đi, đoán chừng tới 70% là cùng một hãng sản xuất ra.

Trong đám người có người kinh hô "Đại Vệ cậu hồ đồ, làm gì có người cầu hôn bằng hài! Tặng hài điềm xấu đó? Mọi người đều biết..."

"Cái gì điềm xấu vậy?" Đại Vệ đầu đầy mê hoặc.

"Chính là chia rẽ, tặng giày cho người yêu nghe nói sẽ chia tay cho nên không thể tặng, Tiểu Ngọc, mau tính toán với Đại Vệ, coi như cô cùng hẳn mua - -"

Bên cạnh, Giang Diễn Đường nhìn chằm chằm đôi hài thật lâu, không thể tin được vận may của mình. Hẳn hít sâu một cái, hỏi Đại Vệ: "Ồ nơi nào?"

"Cái gì ở đâu? Là bách hoá XX."

"Ồ nơi nào?"

Đại Vệ không giả thích được phản ứng của Diễn Đường, thấy hẳn khần trương thì cũng khần trương báo lại địa điểm cụ thể. Giám Đốc của bọn họ ngày thường ưu nhã nghiêm túc lãnh đạm, giờ phút này lại rào bước ra ngoài, chạy vội đi bỏ lại một câu - -

"Tôi tới nay mới có thể vào công ty, có chuyện gọi điện thoại cho tôi!"

Chương 12: Chương 3-1

Hơn tám giờ sáng đã vào bách hoá, đương nhiên là còn chưa mở cửa. Hấn chỉ có thể đứng ở ven đường, mua ly cà phê vừa uống vừa chờ. Nóng lòng khó nhịn, giờ hấn chẳng thiết quan tâm tới công ty hay công việc gì, chỉ mong ngóng nhanh biết rõ đáp án.

Hấn muốn tìm đến nơi bán giày kia, trực tiếp hỏi công ty bọn họ có hay không một người tên Chu An An? Nếu như không có, hấn lại phải chịu cảnh không một manh mối tin tức để liên lạc.

Nhưng nếu như có, cho dù cô có làm việc ở chỗ nào, hấn cũng sẽ tới bắt cô trối lại bên cạnh!

Chờ một lúc rút cục bách hoá XX mở cửa, Giang Diễm Đường bay thẳng qua quầy phục vụ, liền trực tiếp tìm được nơi độc quyền về nhãn hiệu giày mang logo này. Chỉ là một nhãn hiệu nhỏ bé, trách sao hấn không chú ý tới.

Càng may mắn chính là, Chu An An vừa vặn đang ở bên trong làm việc.

Chu An An ! Cô, lừa gạt, hấn!

Hai ngày trước, hấn tìm khắp trung tâm thương mại không thấy cô, liền đã biết mình bị cô lừa!

Nhưng là hôm nay, lão thiên gia cũng chịu đứng về phía hấn rồi, Đại Vệ mua hài có chiếc túi xách in logo trùng khớp với cái túi có logo mà Chu An An dùng đựng đồ đêm hôm trước. Hấn có manh mối tìm ra công ty bách hóa, hơn nữa xác thực được Chu An An đang đi làm ở đây !

Hấn đứng cách đó không xa, nhìn An An đem giày đặt lên từng kệ, cô cầm tệp giấy không biết viết những thứ gì, mở ra máy tính cầm tay tính toán lại số liệu, thoạt nhìn bề bộn nhiều việc.

An An hôm nay đem tóc buộc lệch về bên trái, thả trên vai, kiểu tóc này khiến cô trông ngọt ngào hơn. Giang Diễm Đường không tin nổi cô gái như vậy sẽ lừa gạt hấn.

Bất luận An An lừa gạt hấn là lý do gì, hấn cũng nhất định không để cô chấm dứt đoạn quan hệ này dễ dàng thế.

Giang Diễm Đường hít một hơi thật sâu, chậm rãi đi tới.

Chu An An tính toán xác nhận tồn kho, không phát giác hấn đến gần, cho đến hấn đi vào tùy tiện nhắc một đôi giày màu đen ngắm nghía, An An mới phát giác được có khách tới.

Chu An An bày ra nụ cười thương mại, ngẩng đầu lên. "Hoan nghênh quý - - "

Lập tức ngơ ngẩn.

Giang Diễm Đường?

Hấn trừng cô, khuôn mặt lạnh lẽo băng giá.

An An không bị loại ánh mắt này của hấn hù dọa, đúng là có một giây cảm thấy kinh hoàng, nhưng lập tức ổn định tinh thần: "Tại sao anh ở nơi này?"

"Em đoán đi? Tôi tới mua giày?"

"Tôi không biết."

"An An! Làm sao em lại không biết? Tôi là tới tìm em!" Ngữ điệu của hấn có chút kích động, ánh mắt chứa đầy tức giận.

An An thờ dãi, không đáp lời.

Chu An An không hiểu, cô không cho hấn tin tức chính xác, bày tỏ rõ ràng cô không muốn gặp lại hấn. Không phải rất rõ ràng cự tuyệt sao? Mặc dù cô bởi vì sự xuất hiện của hấn có một tia tinh thần bị lung lạc, nhưng cô vẫn rõ ràng là chống cự hấn, không phải ư?

"An An..." Giang Diễm Đường nắm lấy cánh tay của cô, ánh mắt âm trầm, hấn đối với cô có chút lẩn tránh ánh mắt, giọng nói ôn nhu: "Tại sao phải gạt tôi? Em không muốn gặp lại tôi tới vậy sao?"

Chu An An hít sâu một cái, cắn cánh môi, không chịu trả lời.

Tay của hắn truyền đến nhiệt độ thật nóng, làm cho lòng cô giống như mềm yếu đi mấy phần.

Nhưng cô không muốn một lần nữa bắt đầu lại cùng hắn, bởi vì cô quá yêu hắn, dễ dàng đem toàn bộ tâm tình để dành cho hắn. Cô đã từng thương hắn yêu hắn đến sắp mất đi chính mình, đúng là... Bây giờ cô không muốn trở lại cuộc sống trước kia, bởi vì quá yêu, cho nên sợ đông sợ tây, sợ hắn rời đi, làm cho mình có ngày mắc bệnh tâm thần không chừng.

Giang Diễm Đường làm cho cô thất vọng, cho dù đã qua năm năm, một lần nữa nhìn thấy hắn lại có thể khiến tâm tư đã chôn vùi của cô không ngừng dậy sóng. Cô cho là mình đã đem tâm tình che dấu rất khá, vậy mà ở trước mặt hắn, vẫn có thể có cảm giác trái tim rung động, vô lực nhắc nhở cô rằng quá khứ từng yêu hắn sâu đậm ra sao.

Cách vách tù, Betty chú ý tới bên kia đang xảy ra cái tình huống kì dị, nàng ồ lên một tiếng, nhìn xem hai người giằng co - - một người đàn ông xa lạ nắm lấy cánh tay An An, sau đó An An cúi đầu xuống, không giãy giụa cũng không nhìn kia anh ta.

Tình huống này, người đàn ông kia... đúng là câu chuyện không đơn giản.

Betty cất giọng hỏi: "Hai người đang làm gì?" Theo như Betty thấy, nhất định có quan hệ mờ ám nha! Sách sách sách, có nhan sắc đúng là có vụ khí tối thượng nha, An An lớn lên ngọt ngào xinh đẹp như thế mới có thể vừa mới cùng Trần Hán Tường chia tay, đã lập tức xuất hiện một "đại soái ca" khác.

Khó trách, cùng Trần Hán Tường chia tay dễ dàng như vậy, thì ra Hán Tường không tốt liền đã có phương án khác là đại soái ca!

Giang Diễm Đường buông tay Chu An An, hắn lại lần nữa thờ dài, bỏ lại một câu nói - -

"An An, chính em suy nghĩ kĩ một chút."

Hắn đi, để lại Chu An An như mất hồn, cô chỉ có thể nhìn hắn rời đi, nhìn bóng lưng hắn cao lớn càng ngày càng xa.

Ánh mắt của hắn, là bị tổn thương.

Lời nói dối hôn trước của cô làm tổn thương hắn, hắn chất vấn bằng giọng nói chua xót, còn có đáy mắt không cách nào che giấu đau lòng. Chu An An cảm thấy cô thực sự đã khiến hắn bị tổn thương nghiêm trọng.

Cũng tốt, cái tình yêu trong hắn vẫn là nên "chết" đi?

Cô cũng không muốn gặp hắn.

Nhưng mà, Chu An An nghĩ quá ngây thơ.

Hoặc nên nói là, cô nghĩ về Giang Diễm Đường có chấp một cách quá đơn giản.

Hắn không những "không xuất hiện trước mặt cô", thậm chí không cần tới cả thời gian chữa thương. Buổi tối hôm đó đến gần lúc đóng cửa hàng, hắn lại đi thẳng tới bách hóa XX, đứng cách đó không xa đưa mắt nhìn An An làm việc.

Cô đang ngồi cạnh giúp một người trung niên thử giày.

Bởi vì ngồi gập bụng, làm cho bóng lưng của cô có phần yếu đuối, mềm mại. An An thỉnh thoảng ngửa đầu nghe khách nói chuyện, vị khách kia cau mày đá đá chân, sau đó Chu An An tránh ra, bà ấy đeo giày đứng lên, thử đi vài bước.

Cô vẫn đứng bên cạnh khách hàng, khuôn mặt luôn bày ra nụ cười chân thành, vị khách hỏi An An vài câu, cô nhẹ giọng đáp ứng, sau đó lại lấy ra một đôi giày khác, một lần nữa ngồi xuống giúp khách thay giày.

Giang Diễm Đường nhìn An An, nghĩ đến lời trước kia của cô: "Em muốn làm tiếp viên hàng không, họ đều thật xinh đẹp, hơn nữa còn có thể miễn phí xuất ngoại nha!"

Về sau cô và hắn yêu nhau, đôi mắt to tròn của cô lại sáng lên, giọng nói ngây thơ thay đổi sở thích. "Em giờ chỉ muốn làm vợ của anh! Em sẽ cố gắng học thành thực nữ công gia chánh, để anh công tác không phải buồn phiền ở nhà."

Cuối cùng An An lại lựa chọn làm nhân viên, trở thành nữ nhân viên bán giày ở một bách hoá nhỏ bé.

Không thể phủ nhận, hắn đau lòng, bởi vì hắn vẫn muốn cho An An cuộc sống tốt nhất, nhưng mà trông thấy cô bị khách gọi đến gọi đi, ngồi cạnh giúp người ta thử giày còn phải trưng bày vẻ mặt tươi cười, làm cho tâm của hắn một hồi nín chặt.

Bạn đang đọc truyện *Chìa Khoá Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chương 3-2

Chu An An cũng sớm đã phát hiện hấn, sau khi tan việc trong lòng thấp thỏm lo ngại đi đến trước mặt hấn, cô lén ngược lên nhìn hấn, phát hiện ánh mắt bây giờ đã không còn sắc thái giống buổi sáng; buổi sáng hấn mang phần nộ cùng bị tổn thương, hiện tại thì bình tĩnh rất nhiều.

Bọn họ không lên tiếng, cùng đi ra khỏi công ty bách hóa, Chu An An mặc thêm áo khoác gió, ban đêm gió rét hơn nhiều, vai đeo chiếc túi xách nhỏ, đi đôi dép màu nâu nhạt. Gió đêm thổi đến, khẽ vuốt gương mặt cô, thổi tới làm mái tóc cô bị tạt rối.

Giang Diễm Đường dừng bước, hai người đứng ở một góc cây bên đường. Dưới ánh đèn đường yếu ớt, hấn hơi nghiêng đầu nhìn về phía Chu An An, hỏi: "Vì sao không muốn gặp anh?"

An An không đáp hỏi ngược lại: "Anh nghĩ thế nào?"

"Em để bụng cái gì chuyện năm đó? Anh không hiểu, chuyện có cái gì mà tức giận cho tới bây giờ? Đương nhiên anh biết rõ em đối với anh có câu oán hận, nhưng An An... Chúng ta đã cùng nhau trải qua cuộc sống vui vẻ, anh đối với em không hề dối lòng, nhưng em như vậy tránh anh, anh cảm thấy rất đau đớn."

Từ trước đến nay, Giang Diễm Đường vẫn nói thẳng một lòng đối diện với cô, không có ý định che lấp tâm tư chính mình đối cô. Giống như gặp lại hôm đó, hấn nói với cô rằng hấn yêu cô, nói một mực đợi cô, nói chỉ có thể yêu duy nhất một người là cô, cho nên hiện tại hấn cũng như vậy trực tiếp nói cho cô biết, cô làm như vậy khiến cho hấn rất thương tâm.

Chu An An trầm mặc một hồi, đèn đường hơi yếu tựa như phủ một tầng lớp âm đạm lên tất cả, An an thâm trầm thăm dò ánh mắt hấn, thành khẩn chậm rãi nói: "Nếu như em nói hiện tại không tức giận, anh tin không?"

An An thấy Giang Diễm Đường giương cao lông mày, vẻ mặt chẳng nói đúng sai, nói tiếp: "Không muốn gặp anh không phải bởi vì tức giận anh, mà là em không muốn trở lại cuộc sống trước kia. Anh còn nhớ khi anh rời khỏi Đài Loan, em đã thống khổ dường nào. Anh đối với em, là một người có sức ảnh hưởng vô cùng lớn, em không muốn trở lại cuộc sống trước kia."

Quá kinh ngạc câu trả lời của cô, Giang Diễm Đường chỉ có thể nín lặng.

Không biết dừng lại bao lâu, hấn mới một lần nữa lên tiếng "Cho nên... Em sợ vì quá quan tâm anh, mới không muốn gặp anh?" Mâu thuẫn này... mâu thuẫn này hấn có phần chưa thể thấm ngay, nhưng An An đúng là nói như thế.

Chu An An nghe xong mỉm cười, cô mở tròng hai mắt, nhìn thẳng vào ánh mắt hấn, nhẹ nhàng "Em đã quen không có anh ở đây, chỉ là sợ nếu như lại liên lạc với anh, em sẽ lại rơi vào quá khứ của chính mình."

An An nói, em đã quen không có anh ở đây.

Những lời này lực sát thương ghê gớm thật! Trái tim như bị tìm ngàn dao đâm xuyên, hấn cười khổ hỏi: "Em đã có bạn trai sao?"

"Không có."

Hấn có một chút yên tâm. "Mấy ngày hôm trước, người đã gây gỗ với em tại nhà hàng..."

"Là bạn trai cũ của em, em và anh ta ngày hôm đó chia tay."

Hấn hiểu kỳ hỏi: "Vì sao chia tay?"

"Hay thật, anh muốn biết lý do làm gì?"

"Chính là muốn biết."

Cô cười, gió thổi nâng sợi tóc rơi bên trán cô và gạt mạnh ra sau "Anh thật là kỳ quái, lý do chính là hấn bắt cả hai tay!"

"Bắt cả hai tay?" Hấn không hiểu, bắt cả hai tay - danh từ này từ trước đến nay không có trong từ điển của hấn, bẩm sinh hấn chính là một nam nhân tuyệt đối chung tình, dù cho những năm trước ở Nhật Bản "bị" rất nhiều cô gái yêu thương nhưng nhớ, nhưng hấn tuyệt đối chỉ muốn duy nhất Chu An An.

"Anh còn muốn hỏi rõ hấn à! Em liền đem điện thoại cho anh nói chuyện tự nhiên đi?" An An cười giòn.

Hấn dừng một chút, hỏi: "Em còn giữ số điện thoại của hấn?" Không phải là chia tay sao? Lại vẫn giữ lại, chẳng lẽ An An đối với hấn nhớ mãi không quên sao??????

"Dù có xóa số trong máy, nhưng trong đầu đương nhiên còn nhớ thôi."

"VẬY anh? Em có nhớ không?"

Chu An An bị hỏi bất ngờ, nhất thời hoang mang luống cuống, cố ý nói: "Đã lâu như vậy, đương nhiên đã quên."

Bạn đang đọc truyện *Chìa Khóa Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Chương 3-3

"Đã quên? Đã quên?" Ngừ điệu hần giương cao. "Số điện thoại của cái kẻ bắt cả hai tay em còn nhớ rõ, nhưng của tôi lại không nhớ rõ?"

"Anh có cái gì đặc biệt à?"

"Đương nhiên là có! Tôi đối với em rất tốt, lúc trước chúng ta ở chung rất hòa hợp không phải sao? Chẳng lẽ em chỉ nhớ rõ sau khi tôi đi Nhật Bản, còn lại không nhớ rõ quãng thời gian ngọt ngào lúc trước sao?" Hần bắt đầu cảm thấy oán trách cô.

An An nhìn Giang Diễm Đường cuống cuống thanh minh, cảm thấy có phần thú vị, cũng giống giống hần đang hồn đồi?!

"Sao em không nói lời nào?" Hần kéo tay An An, vội vàng nói: "Trước kia anh còn hpái trực đêm, chúng ta vẫn hẹn gặp nhau tại công viên cùng nhau ngắm sao; anh học lên đại học năm ấy, chúng ta cùng đi xem đom đóm; hàng năm sinh nhật của anh, em cũng sẽ tặng quà cho anh, sau đó anh sẽ dẫn em đi ăn; còn nữa, chúng ta từng cùng nhau đi dạo qua vô số chợ đêm, còn cùng đi bờ biển, những thứ này em đều quên sao?"

Những ngày không có hần kia, lại có thể khiến cô vui mừng quên hết?

Mặc dù khi đó Giang Diễm Đường vẫn chưa thể tự lập, nhưng hần vẫn cố gắng dựa vào đi làm thêm và nhiều nguồn thu tự lực khác, trừ sinh hoạt phí cùng em trai, còn dư lại tiền hần dùng toàn bộ để dành cùng Chu An An, đó thực sự là những năm tháng ngọt ngào. Về sau hần có gửi ngân hàng, nhưng thời gian ngày càng hạn hẹp, hiện tại hồi tưởng lại, có lẽ bắt đầu từ khi đó, Chu An An giảm bớt thời gian ở bên hần, trở nên sợ hãi hần rồi đi.

Chu An An nghe tiếng nói hần trầm thấp, đem quá khứ ám áp làm cô nhớ lại, nàng chỉ cảm thấy khóe mắt giống như có một tầng nước mờ.

Làm sao có thể quên? Nàng cũng nhớ rõ những thứ kia, không chỉ có vậy! Bọn họ còn đi câu tôm, đi hái ô mai, đi tàu thật lâu giống như không có bến dừng, "ngao du" nhiều miền đất...

"Em đã quên?" Hần thực sự khiếp sợ, còn mang theo thương tâm.

An An ngửa đầu nhìn hần, hần cũng cố chấp nhìn chăm chăm cô. An An đột nhiên cười, nghiêng đầu, ánh mắt thật ôn nhu, hần nắm thật chặt cánh tay của cô. An An cảm giác bị hần không chế, không có biện pháp trốn tránh và lần này cũng không muốn trốn tránh trả lời.

"Không quên." An An cười tủm tỉm, không biết tại sao, biết rõ hần cũng giữ gìn quá khứ với cô, nhớ rõ ràng rành mạch, cô liền thấy tâm tình rất tốt.

"Thật sự?"

"Thật sự không quên."

Hần buông tay cô, khuôn mặt hơi nghiêng đi, giống như đang suy tư, sau đó, đôi mắt đẹp thâm sâu nhìn cô đầy tình nghịch. "Vậy anh muốn thi với em."

Người này! An An nhún nhún vai, không có sợ. "Xin cứ tự nhiên."

"Có một lần em té ngã, về sau là anh công em xuống núi, đây là nơi nào?"

An An gần như lập tức nói ra đáp án. "Núi Thượng Sơn."

Giang Diễm Đường sững sốt, vẫn tiếp tục hỏi thử An An một câu khác "Còn có một lần, em cũng là té ngã, khiến cho toàn thân là bùn, về nhà lại còn làm náo loạn."

An An ha ha cười. "Như thế nào em dễ dàng như vậy té ngã? Tại Nghi Lan mà!"

Thời gian giống như đảo ngược, bọn họ mỗi người một lời tán gẫu đêm câu chuyện quá khứ về lại trước mắt, bọn họ cùng nhớ lại, hần tràn trề tình cảm nhìn cô, ánh mắt thật ôn nhu, còn cô cảm thấy giống như trong nháy mắt trở lại trước kia, giống như bọn họ kỳ thật chưa từng tách khỏi nhau.

Không biết là ai đã bước trước, bọn họ lại sánh vai cùng đi trên con đường dài, vừa đi vừa nói, bọn họ cũng không biết đích dừng chân là nơi nào, xe

của hắn còn đổ ở dưới tầng hầm, nhà của An An lại nằm trên hướng ngược lại.

Trăng đã lên cao, ánh trăng dịu dàng quen thuộc rơi trên người bọn họ, là ai trước đưa tay dắt đối phương? Là ai không kháng cự mặc người nắm chặt? Tóm lại, bọn họ tay trong tay, cùng đi bộ dưới ánh trăng, bước chậm nơi phồn hoa thành thị.

Nếu thực sự có thể ngược thời gian trở về, tình cảm trong quá khứ như chưa từng thay đổi, trường tồn cùng thời gian.

Giang Diễn Đường chưa từng quên tình yêu cầu chính mình đối với Chu An An, còn cô?

An An có vì vậy mà nhớ lại thời gian yêu thương xúc động quá khứ? Những thứ kia đã bị Chu An An trói chặt trong lòng, có hay không đều sống lại?

Có hay không...

Chu An An phát hiện, cô kỳ thật không bằng chính mình trong quá khứ, hiểu rõ Giang Diễn Đường.

Hắn thông minh trí tuệ, ưu nhã ôn nhu, tính tình đến thời điểm cũng không mất đi lý trí, hắn có sự bao dung rất lớn cùng với nỗ lực cố gắng không thể tưởng tượng, nhưng cô lại không biết, thì ra là hắn thật chung tình, là như vậy có rất nhiều kiên nhẫn cùng cố gắng!

Đêm qua bọn họ vừa đi vừa nói, tưởng như câu chuyện không thể dừng lại, Chu An An liên tục cố gắng bảo vệ tâm tường, không biết thời điểm nào tâm tượng lại bị vỡ một góc nhỏ, hắn thừa cơ công kích, lôi kéo cô mở ra cánh cửa kí ức bị chôn vùi, làm cho cô không thể tiếp tục giả vờ lòng nguội lạnh không quan tâm.

Cô tự nói với mình, nhìn hắn chỉ bằng cái hảo hữu nhiều năm thân thiết không hơn, tán gẫu bình thường, không cần nhập chuyện, cho nên hôm nay lúc đi làm đã nhiều lần làm công tác tư tưởng - - cho dù Giang Diễn Đường lại xuất hiện, cũng không có nghĩa là giữa bọn họ sẽ có cái cơ hội gì.

Nhưng mà, buổi trưa hắn xuất hiện, không có nói thêm gì, đem tới com hộp cho cô, sau đó như trận gió cuốn đi.

Cô nhận ra đó là nhà hàng nổi danh, có khi phải xếp hàng mới mua được, khi An An vừa mở ra com hộp, bên trong các món cao cấp thực phong phú làm cho Betty không ngừng trầm trồ khen ngợi.

"Đây cũng quá phong phú đi? Em có xem qua tivi nói về nhà hàng này nha! Rất đắt tiền, oa, An An chị thật tốt mệnh, em cũng chưa có người tặng cho."

An An chỉ cười xấu hổ, chia ra chút ít cho Betty, còn dư lại chính mình từ từ ăn, mỹ vị đúng là danh bất hư truyền, nhưng bữa ăn này đối với cô không có đơn giản như vậy, cảm giác mình giống như trở lại quỹ đạo nào đó, có gan cùng Giang Diễn Đường một lần nữa nói lại...

Cô cảm thấy bất an.

Bạn đang đọc truyện *Chìa Khoá Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chương 3-4

Lúc tan việc, Giang Diễn Đường lại xuất hiện.

"Cảm ơn hộp com trưa nay của anh, bao nhiêu tiền?" An An lấy ví ra, muốn mượn lý do hoàn tiền lại để làm rõ danh giới của hai người.

"Không cần." Hắn cười yếu ớt, rõ ràng một ngày làm việc trên công ti rất mệt mỏi, trông thấy Chu An An giống như cả thân mệt mỏi cũng biến mất "Ăn được chứ?"

"Ăn ngon, nhưng em muốn hoàn tiền cho anh." Cô rút ra năm trăm, đơn giản chỉ cần nhét vào trong tay hắn.

"Em đây là làm gì?" Hắn mắt hứng nhìn tiền giấy trong tay, đưa mắt nhìn nét mặt của cô.

Tối hôm qua không phải là còn tâm trạng tốt lắm à?

Bọn họ nắm tay đi dạo thưởng thức gió đêm, dưới ánh trăng bước chậm chậm còn gì.

Giang Diễn Đường cho rằng đó là biểu hiện tình cảm của họ đã có tiến triển tốt, mặc dù chưa đến hai bên cùng hài hoà tâm tư, nhưng ít nhất cũng là mập mờ quan hệ đi? Nếu không An An sẽ để hắn dắt tay?

Có thể hiện tại An An lạnh lùng có ý? Hắn làm không rõ ràng, nếu như cô đối với hắn không có tình cảm, làm sao sẽ để mặc hắn dắt tay? Nếu như có

tình cảm, vì cái gì lại phải tính toán chi li như vậy?

"Vô công bất thụ lộc, anh hôm nay tới tìm em có chuyện gì?" Chu An An tận lực dùng đến giọng nói lạnh lùng.

Hắn sững sờ, trông thấy ánh mắt An An lãnh đạm, càng không rõ. "Có việc mới có thể tới tìm em sao? An An, vì cái gì đột nhiên phải giả bộ bất hòa?"

"Em..." Cô cứng họng không trả lời được.

Kỳ thật cô cũng biết mình rất kỳ quái, đêm qua mặc hắn dặt tay, hôm nay lại mặt lạnh mà chống đỡ, hẳn nhất định cũng sẽ cảm thấy không thích ứng đi? Nhưng cô cũng không cách nào thuyết phục chính mình cho phép đối với hắn có nhiều hơn thiện ý.

Nếu đối tốt với hắn, liền lo lắng mình một lần nữa yêu hắn; đối với hắn không tốt, chính mắt nhìn hắn bị tổn thương, lại sẽ động tâm không đành lòng..

Giang Diễm Đường nhìn An An bất đắc dĩ, thờ dãi nói: "Coi như anh trả giúp em, nhưng anh muốn nói cho em, chỉ là một tiện lợi mà thôi, em bây giờ cố gắng làm rảnh rọt hành động của chúng ta, có vẻ anh giống như rất keo kiệt, An An, em hãy thả lỏng, coi anh giống một người bạn, không cần phải nghĩ sự tình trước kia."

"Làm bằng hữu... Là tốt rồi?"

"Nếu không, nên làm sao đây?" Hắn mỉm cười chạm vào gò má cô, An An không né tránh. "Anh yêu em, nhưng anh sẽ không ép em, An An, nghe anh, thả lỏng tâm trạng một chút."

Giang Diễm Đường nghĩ, hắn sẽ không ép An An tiếp nhận hắn, cũng sẽ không ép cô lập tức quyết định, hắn chỉ yêu cầu cô không được keo kiệt không cho hắn yêu, vô luận là thường xuyên nói ngoài miệng hoặc là hành động quan tâm một chút. Tóm lại, Giang Diễm Đường hy vọng có thể làm cho Chu An An cảm giác được hắn đối với tình cảm của cô là chân thật, bởi vì hắn biết rõ cá tính của An An, đối với tình yêu dè dặt, ham muốn giữ lấy rất mạnh. Trước kia hắn không biết trấn an lo nghĩ của cô như thế nào, hiện tại tất cả mọi người trưởng thành, hắn có lòng tin có thể cho cô có cảm giác một mối quan hệ vững chắc.

Chu An An mở trừng hai mắt, lại nhú mũi, vẻ mặt đáng thương.

"Kia... Liền nghe lời anh đi!"

"Vây anh có vinh hạnh mời em ăn khuya chứ?" Hắn mỉm cười đưa tay muốn nắm tay của cô, Chu An An tránh khỏi, hắn có điểm bị tổn thương, thu tay lại.

"Được thôi" An An đáp ứng.

Trước khi đi lên phía trước, đưa tay mang theo ví da màu đỏ; đi vài bước phát hiện Giang Diễm Đường không có đi cùng, cô xoay người nghỉ hoặc nhìn hắn.

"Không đi sao?"

Hắn trầm mặc theo sau, trong lòng vẫn là cực kỳ tổn thương! Mặc dù nghĩ tới không ép cô, nhưng cô kháng cự... Vẫn có thể dễ dàng làm tim hắn một hồi chua xót.

Bạn đang đọc truyện *Chìa Khoá Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 4-1

Giang Diễm Đường nhớ rõ sở thích ăn uống trước kia của Chu An An.

Nói thí dụ như, hamburger, các món khoai, món điểm tâm ngọt trà chiều, chợ đêm tảng thịt bò xúng nước có ga... Nhưng hôm nay, Chu An An lựa chọn một dãy nhà thức ăn chay.

Giang Diễm Đường còn là lần đầu tiên ăn đồ ăn chay, trong ấn tượng thức ăn chay phần lớn là rau củ cùng đậu rang, không nghĩ tới nhà thức ăn chay này lại trang hoàng xinh đẹp, nhân viên cửa hàng cũng không phải thiếu chuyên nghiệp, toàn bộ mặc đầy đủ chế phục, thái độ phục vụ ưu nhã hữu lễ.

Chưa nói là lên bàn liệu lý - - nước chanh hạnh nầm kim điều, cà xào cây đậu cô-ve, ván nướng nâng la bàn dưa chung, sơn Dược Thiên măng súp.

Mỗi món đều sắc - hương - vị đủ cả, ném đứng lên căn bản không có cảm giác như ngồi, coi như là không thịt - không vui, Giang Diễm Đường cũng ăn

gần hai chén cơm trắng.

Chu An An lặng yên nhìn xem hần ăn cơm không một câu đáp lại trò chuyện của hần, hần kỳ thật như đứa bé, bề ngoài chừng chặc nghiêm túc, nhưng cũng rất không câu nệ, nói thí dụ như lúc này hần một tay cầm chén một tay gấp thức ăn, đồng thời bới ra cơm, làm hai hạt cơm dính vào cà-vạt hần, hần lại hồn nhiên không hay, vẫn vừa ăn vừa nói chính mình chuyện công việc.

"Vừa tới Nhật Bản, thật sự cảm giác rất thống khổ, ngôn ngữ không thông không nói, công việc của bọn họ thói quen không giống với chúng ta, anh mỗi ngày đều rất cố gắng thích ứng, em biết bọn họ đều mấy giờ tan tầm không..."

Hần liên tục nói, Chu An An lặng yên nghe hần miêu tả đoạn thời gian không có mình tham dự, tâm tình của cô rất phức tạp, rất muốn nghe câu chuyện của hần, nhưng vừa muốn lúc đó được yên tĩnh.

Khoảng thời gian sau khi gặp lại hần, cô không ngừng mâu thuẫn cảm xúc.

Hần đột nhiên hỏi: "Em bây giờ đổi ăn chay sao? Vậy buổi trưa anh mua không phải..." Bên trong là thịt cá!

An An lắc đầu. "Ngẫu nhiên ăn chay mà thôi, nghe nói ăn chay bảo vệ môi trường, nhưng em cũng không biết có phải thích thật sự hay không, chỉ là có đôi khi muốn cho tràng vị nghỉ ngơi một chút thì sẽ đến ăn."

Hần ồ một tiếng, múc một thìa bí đỏ to cho cô. "Em trở nên khác nhiều, anh nhớ trước kia em yêu nhất McDonald, có một lần ăn ba ngày còn không ngán được!"

"Đúng vậy, hiện tại em còn rất thích." Nhất là gà khối, có khi tâm huyết dâng trào sẽ đi ăn, hay là thưởng thức McDonald một tý.

"Đúng rồi, anh vẫn muốn hỏi em một sự kiện."

"Ừ?" An An đứng bên cạnh cùng hần múc một thìa lớn bí đỏ, phấn đấu.

"Tiểu Thu... Cần phải đã chết rồi?" Lúc trước đem Tiểu Thu giao cho An An, còn không rõ ràng lắm tuổi thọ thiêu hình côn trùng, về sau hần đến Nhật Bản lại nuôi một con, phát hiện muốn sống tới lễ mừng năm mới đã tính là trường thọ, vì vậy thỉnh thoảng nhớ tới Tiểu Thu ở Đài Loan.

Nàng kinh ngạc khi biết hần còn nhớ rõ chuyện này. "Ừ, anh đi Nhật Bản không lâu sau thì nó đã chết, em không nghĩ tới anh còn nhớ rõ chuyện này."

"Làm sao không nhớ rõ? Anh lúc đầu còn nói Tiểu Thu sẽ thay thế anh giúp em, không nghĩ tới thế nhưng..." Hần khề thờ dài, thả ra trong tay chiếc đĩa, đột nhiên rất chăm chú nhìn cô. "Tiểu Thu chết, em rất thương tâm sao?"

Chu An An trầm mặc một hồi, mới chậm chạp: "Có."

Giang Diễn Đường cũng trầm mặc, hần nhớ lại thời điểm đem Tiểu Thu giao cho cô, khi đó cô vẫn còn tứ giận hần muốn đi Nhật Bản, hần đến nhà cô đem Tiểu Thu cho cô, cô không nói một lời nhận lấy Tiểu Thu, sau đó trước mặt hần đóng sầm cửa lại.

Có phải hay không bắt đầu từ khi đó, vận mệnh cũng đã quyết định kết cục bọn họ? Giống như cái đóng cửa phũ phàng đó, ngăn cách hần cùng cô?

Vì hòa hoãn không khí, hần nhẹ nhàng nhắc tới "Anh về sau lại có nuôi thiêu hình côn trùng đó! Tại Nhật Bản có, hiện tại Đài Loan trong nhà cũng có, còn có Độc Giác Tiên cùng một con gián thật to, sau khi cơm nước xong em có cần phải tới xem một chút?"

Độc Giác Tiên cùng con gián lớn?

Chu An An bị khơi mào hứng thú, cười đáp ứng. "Được sao!"

Chu An An bây giờ mới biết, hần tìm hiểu côn trùng nhiều như vậy!

Mặc dù An An cũng có nuôi thiêu hình côn trùng, nhưng cảm giác kém nhiệt tình so với Giang Diễn Đường.

END 4.1

Bạn đang đọc truyện *Chìa Khóa Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Chương 4-2

Tại căn hộ chung cư cao cấp của Giang Diễm Đường – tầng 6, cửa trước vừa rộng mở chính là không gian rộng rãi bên trong, bên cạnh là một chiếc bàn gỗ thật lớn, trên mặt bàn đặt rất nhiều khối hộp trong suốt to nhỏ khác nhau.

An An tò mò mở to hai mắt nhìn ngắm nguyên một đồng khối vuông trong suốt...Nhìn không được hiểu kỳ hỏi: "Trường kích cỡ lớn... Hình dạng thế nào a?"

"Ngươi chờ một chút." Hấn bước nhanh đi vào phòng đọc sách, không đầy một lát cầm một tệp văn kiện đi ra.

Giang Diễm nhanh chóng lật qua lật lại trong tệp hồ sơ, sau đó tìm được đưa tới trước mặt nàng, nhiệt tâm giảng giải: "Trông như thế này! Em xem, nó tương đối dài, xinh đẹp chứ?"

Xinh đẹp là xinh đẹp, nhưng An An không thể rời sự chú ý của mình khỏi tệp tài liệu toàn bộ làm thủ công " Sách tranh côn trùng" . Trên đầu trang có dán chú thích côn trùng từ ấu trùng đến mọc cánh thành tiên, quá trình cận kề ảnh chụp thực tế, còn ở bên cạnh chú thích chăn nuôi phải chú ý môi trường sống cho chúng, Giang Diễm Đường tận tâm tỉ mỉ lại ham sưu tầm, làm cho cả tệp tài liệu trở nên phong phú.

"Kỳ thật về sau em lại nuôi thiêu hình côn trùng, liền nuôi tại nhà một con..." An An nhìn chăm chú vào giữa tệp tài liệu sách tranh côn trùng, vừa lật xem vừa mỉm cười nói: "Bằng hữu của em đều hỏi em như thế nào không nuôi con thỏ hoặc chó mèo? Nhưng em chính là rất không có hứng thú, cảm thấy thiêu hình côn trùng thoạt nhìn ngơ ngác, em còn thường nói chuyện với nó."

Hấn nhướn nhướn mày: "Em đặt biệt danh cho nó sao? Anh nuôi mỗi con côn trùng đều có tên." Hấn vừa nói vừa chỉ, từ cái hộp trong suốt ở vị trí xa nhất "More, Money, Sasha, Tước sĩ, Tiểu thực nữ..."

An An có chút không biết nên khóc hay cười, cái gì vậy nhỉ? More, Money cùng Sasha, loại này tầm thường nhũ danh còn chưa tính, Tước sĩ cùng Tiểu thực nữ là thế nào?

An An chỉ vào một con côn trùng trên lưng có cánh sáng sắc điểm trắng mà ngoại hình như bộ rùa hỏi: "Vì cái gì nó gọi Tiểu thực nữ?" Nhìn không ra tiểu thực nữ !

Giang Diễm Đường rất có sức tưởng tượng, hừm, hấn khoát khoát tay chỉ, về mặt cảm thấy An An có điểm hoang mang, trả lời: "Em xem lưng của nó, xinh đẹp như vậy, điểm trắng giống như điểm âu phục, đương nhiên như cái tiểu thực nữ vậy!"

Chu An An nghe, nhìn không được cười ha ha.

Hấn nhìn cô cười vui vẻ, hỏi: "Em cười cái gì?"

"Từ trước kia anh vẫn cứ như vậy, rất tâm đắc giúp côn trùng đặt biệt danh, không nghĩ tới anh bây giờ đã tiến thêm bước, lấy tên trở nên như vậy có sáng tạo đó!" Tiểu thực nữ, nàng bật cười đến chảy nước mắt.

"Nếu không em thử lấy một cái tên khác cho nó xem có hay hơn không?" Hấn không cam lòng yếu thế nói: "Thiêu hình côn trùng câu em lấy tên là gì?"

" Là Tiểu Thu!"

Hấn sững sờ: "Tiểu Thu?"

"Ừ." An An thu hồi nụ cười, định thần nhìn qua hấn. "Em vốn là không muốn giúp nó đặt biệt danh, nhưng không biết tại sao như vậy, cùng nó lúc nói chuyện, liền một cách tự nhiên gọi nó Tiểu Thu."

Giang Diễm Đường tình thần một hồi rung động, hấn đột nhiên cảm giác trong những năm không ở bên cạnh cô này, giống như vẫn còn có cái gì đó cùng cô liên kết gắn bó; hấn từng nói Tiểu Thu sẽ thay thế hấn ở cùng cô, kết quả cô cũng mua tới một con Tiểu Thu thứ thay thế, này là không phải có thể hiểu được: trong tiềm thức, trong lòng Chu An An còn có hấn?

Có lẽ lý giải như vậy quá gượng ép, nhưng trong giây phút hấn đã cảm thấy trái tim thật ấm áp, tâm hồn dâng lên một cỗ kích động.

Một giây sau, hấn vươn tay, chạm vào bên gò má của An An.

Chu An An mở trừng hai mắt, không có cự tuyệt hấn đụng chạm, thậm chí thở dài một tiếng, nhẹ nhàng đem tay của mình đặt lên tay của hấn, lúc hoặt bàn tay của cô đụng vào mu bàn tay của hấn, An An cảm thấy không khỏi một mối.

Một mối từ đâu mà đến?

Chu An An rõ ràng biết rõ, kể từ gặp lại hấn sau, cô đã liên tục nhiều lần kháng cự hấn đến gần, mà thân thể lại không tự chủ được muốn hướng hấn đến gần, đều đã nhiều năm như vậy, hấn đối với cô lực ảnh hưởng vẫn còn lớn như vậy, cuối cùng cô vẫn không thể rời bỏ hấn... Cho nên cô một mối, cô không thể chống cự lại được nỗi niềm một mối này.

"An An..." Tiếng nói trầm thấp, mang theo sâu đậm đặc bất đắc dĩ. "Trong lòng em còn có anh hay không?"

Giang Diễm Đường hỏi như vậy, một giây sau cũng không cho An An cơ hội trả lời, hấn cúi người hôn nhẹ lên cánh môi của cô.

Nhẹ nhàng một cái hôn, thật giống như hàm ý thiên ngôn vạn ngữ.

Nhớ lại những năm này chia lìa, năm đó là không bỏ, đối với tình yêu của bọn họ... Hắn biết rõ Chu An An trong lòng kháng cự cùng lời kéo, cho nên hắn không bức cô trả lời, chỉ là mượn từ một cái vấn đề để đến gõ tâm cửa trong trái tim cô.

An An không có cự tuyệt hắn hôn môi.

Giang Diễn Đường đã bị cổ vũ, hôn hôn sâu hơn, thưởng thức mùi thơm mê người trong miệng cô, ẩm mềm lưỡi, giống như mê say thờ dài, một tý lại triển miên, làm nụ hôn này càng lúc càng mập mờ.

Bàn tay hắn trường nhẹ ở eo thon mảnh mai, tay kia nhẹ đè ở trên gáy, chỗ hai làn da tiếp xúc khiến An An chợt giật mình, cô tròn mắt không biết làm sao. Cảm giác nụ hôn của hắn cùng tay của hắn tại trên người nàng nhen nhóm ngọn lửa.

Tay của hắn từ hông đi lên, giao hoạt chui vào vạt áo của cô, tay kia từ gáy trơn, khẽ vuốt xuống xương quai xanh... Chu An An nhắm mắt lại, hơi thở chuyển biến hỗn loạn mất trật tự, chân bắt đầu như nhũn ra, không đứng vững.

Giang Diễn Đường chống đỡ cho cô, hắn dừng lại, kéo ra một chút khoảng cách, mỉm cười nhìn chăm chú.

Bạn đang đọc truyện *Chìa Khoá Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chương 4-3

Gò má An An đỏ hồng, con mắt nửa khép bất lực, cánh môi bị hắn hôn đến đỏ bừng, hắn cảm thấy huyết mạch căng phồng, giống như trở về năm đó - kia con người trẻ tuổi, giữa bọn họ lần đầu tiên...

An An mở trừng hai mắt, đáp lại cái nhìn mang theo tính xâm lược của hắn, cô bắt đầu muốn chạy trốn, bởi vì kế tiếp có thể nào lại sẽ phát sinh chuyện tình làm cho tâm trí cô càng hỗn loạn. Rõ ràng không muốn lại cùng hắn nói lại quan hệ, nhưng là, nhưng là...

Cô đẩy cánh tay của hắn, hắn phát giác cô đang lui bước, nhượng nhượng mảy, không nói lời gì một lần nữa hôn cô, một cái hôn nồng nhiệt cháy bỏng, rồi lại lần nữa buông cô ra.

Giang Diễn Đường cẩn thận nhìn Chu An An, trên mặt cô lại là một mảnh hỗn loạn không biết làm sao, hắn thờ dài."Anh yêu em, An An... Em vì cái gì luôn muốn chạy trốn?"

Cô vì cái gì luôn muốn chạy trốn?

Chu An An bị hỏi khó, thật sự là nhìn thấy hắn cô liền bỏ trốn, bởi vì sợ chính mình lại yêu hắn, lại mất đi chính mình, sợ tình yêu của mình lại chiếm vị trí quá lớn, cho nên cô muốn chạy trốn...

Nàng nghe thấy tiếng nói ôn thuận của hắn, nồng nặc khẩu khí, chậm rãi còn nói: "An An, em cho rằng tình yêu là có thể trốn được sao? Nếu như có thể thoát được, anh cũng sẽ không tại năm năm này trong lòng chỉ có duy nhất một người con gái. Năm năm rất dài, không phải sao? Nhưng anh còn trốn không thoát, anh gặp phải những cô gái khác, điều kiện rất tốt, cá tính rất tuyệt, hứng thú cùng anh hợp nhau, nhưng anh đều không thích, anh không có biện pháp yêu họ. An An, An An... Vì cái gì em lại không hiểu? Tình yêu này, sợ đi làm cho em sợ hãi, chính là vì không cách nào điều khiển được nó!"

Lời nói này, làm Chu An An giật mình.

An An ngưng mắt nhìn đôi mắt hắn - bắt đắ dĩ mà lại đa tình, giống như cảm giác được hắn cũng có cùng nỗi niềm lo lắng giống cô, giống như hắn cũng sẽ mất đi chính mình, bởi vì yêu cô...

Nhưng điều này có thể sao?

Hắn nếu như yêu cô, như thế nào cam lòng làm cho cô phải thương tâm?

Nhiều năm trước hắn rời đi, kỳ thật trong lòng biết mình khi đó tuổi còn quá nhỏ, rất nhiều kinh nghiệm còn không có, cho nên đem thế giới này nghĩ quá đơn giản, cũng ích kỷ không muốn tương lai của hắn trả qua nhiều năm như vậy mà xa cách mình.

Khi đó chỉ cảm thấy, có thể yêu cùng một chỗ, mỗi ngày cùng nơi, vậy là đủ rồi.

Nước mắt, chớp nhoáng rơi xuống.

Hắn sững sốt, đưa tay thay cô lau nước mắt, đau lòng nói: "Anh không phải là mắng em, ai, tại sao khóc?"

"Diễn Đường..."

Gặp lại ngàn ấy thời gian, nàng lần đầu tiên gọi to tên của hắn!

Hắn cảm thấy thực ấm áp cũng dịu dàng, vừa lo lắng lau đi nước mắt của cô, vừa dùng ánh mắt hết sức ôn nhu nhìn cô.

"Anh biết ba của em về sau đã qua đời sao?"

Hắn không nghĩ tới An An đột nhiên nhắc tới cái này, chần chờ một giây sau, gật đầu nhẹ.

Trên thực tế, hắn sau khi về nước có đến nhà tìm cô, trước Giang Diễn Duệ chỉ nói Chu gia đã chuyển đi, chính hắn hỏi thăm mới biết ba của Chu An An đã qua đời, khi đó mắt đi liên lạc đã qua thật nhiều năm, hắn thường tưởng tượng một thân một mình Chu An An là thế nào vượt qua? Sau hậu sự, cô lại là thế nào đứng lên?

Nghĩ tới, liền vừa lo lắng lại đau lòng.

Lo lắng An An bị đá kích lớn luẩn quẩn trong lòng.

Lúc này hắn liền hối hận vì mình đi Nhật Bản, nếu như biết mình đi Nhật Bản sẽ khiến bọn họ thành ra cơ sự này, có lẽ hắn cũng sẽ không đi, không, là nhất định sẽ không đi!

"Không nghĩ tới anh sẽ biết." An An thân nhiên nói: "Ba em là tắc nghẽn cơ tim mà qua đời, ông đi rồi em vụng về tay chân luống cuống không biết làm gì, rồi đi gọi điện thoại cho em, di nói đi sẽ tới giúp em, sau đó họ hàng đến đây thật nhiều người, đều là những người thật lâu không có thấy thân thích, có người em thậm chí không biết."

Hắn mơ hồ cảm thấy không ổn, nhìn An An ưu thương con mắt, đau lòng chậm rãi dâng lên.

"Ba của em hậu sự làm xong sau, những người thân thích kia bắt đầu nói ba của em nợ bọn họ tiền, kỳ thật bọn họ nói miệng không bằng chứng, em thật sự không biết ba của em có hay không nợ bọn họ tiền, nhưng có vài người rất hung dữ, em rất sợ hãi. Di em nói, dứt khoát đem nhà bán đi, đem tiền lấy ra trả nợ, còn dư lại có thể tạm thời trang trải cuộc sống của em trong thời gian nào đó. Em không nắm được chủ ý, chỉ có thể đồng ý, sau đó em dùng tài khoản ba để lại gửi ngân hàng ra bên ngoài mua một căn nhà nhỏ, qua hai tháng, phòng ở cũng bán mất."

"Sau đó?" Hắn cơ hồ có thể đoán được kế tiếp phát triển.

"Sau đó? Người nhất định đoán được, cơ hồ mỗi người đều là chủ nợ của ba, mà ngay cả di em cũng... Em đem bán nhà, còn chưa đủ trả tiền, ba của em còn dư lại bảy mươi vạn gửi ngân hàng, em cũng đã lấy ra, cuối cùng, trên người em chỉ chừa năm vạn khối."

Năm vạn? Hắn nghe được hảo tâm đau.

Khuôn mặt An An đã tràn đầy lệ, hắn mở ra hai cánh tay ôm trọn cô vào lòng, áp bên má mình lên tóc cô, cảm giác bởi vì khóc thút thít mà An An nhẹ nhàng run rẩy.

Giang Diễn Đường an ủi cô: "Kia đều đã qua..."

"Em vô cùng hối hận, đó là ba khổ cực cả đời mới mua được nhà ở, trong phòng có rất nhiều kỉ niệm, nhưng em lại đem nó bán mất..." An An đôi mắt đầm lệ sưng mù, nghẹn ngào đến cơ hồ không tự kiềm chế.

Có nhiều hận chính mình?

Từng năm từng năm qua đi, cô đột nhiên phát giác, năm đó những người thân thích khả năng toàn bộ đều không phải là chủ nợ của ba, mà ngay cả người di cô tín nhiệm ba qua đời đến nay bốn năm, mọi người tất cả đều đối với cô chẳng quan tâm.

Vì những người này mà đem nhà chính mình đi bán, lại càng không thể tha thứ!

"Diễn Đường, em không cách nào tha thứ chính mình..." Cô khóc đến ngónh ngang, đột nhiên từ trong ngực hắn ngẩng đầu lên, đỏ thắm mắt tràn trề hối tiếc. "Em khi đó không có gì cả, tại thời gian lên lớp ngoài tìm việc làm, thật không dễ dàng nuôi sống chính mình, em không biết liên lạc với người như thế nào, về sau càng muốn, không liên lạc cũng tốt... Em khi đó rất bị quan, mỗi ngày đều rất thống khổ, em nghĩ đến lúc anh bỏ em đi Nhật Bản liền tức giận, cảm thấy trên thế giới này đều là người xấu..."

Bạn đang đọc truyện *Chìa Khoá Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương 4-4

Hắn không có lời nào để nói.

Chớp mắt, hắn hiểu được cuộc sống không thể làm gì.

Là vận mệnh để cho bọn họ tách ra những năm này, hắn công tác gặp được cơ hội thật tốt, An An lại đứng phải bước ngoặt cuộc sống thống khổ, bọn họ đều thân bất do kỷ, chuyện phát sinh chuyện, cho nên tình yêu cũng gặp phải biến cố. Nhưng đây không phải là bọn họ thay đổi, mà là có những chuyện khác cướp đi chú ý của bọn họ, để cho bọn họ bỏ qua tình yêu.

Giang Diễn Đường hiểu, chuyện kỳ thật có thể rất đơn giản.

Bọn họ bây giờ đều khổ tận cam lai, bọn họ càng có nhiều thời gian có thể dắt tay đem tình yêu một lần nữa trở lại! Giờ sự nghiệp của hắn đã thành, cái gì cũng không thiếu, hắn có thể, An An cũng có thể, hắn cố gắng thuyết phục cô- -

"Em thử không suy nghĩ nhiều như vậy đi, An An, nếu vẫn tự dằn vò trong quá khứ kia thì sẽ chỉ mãi vướng mắc không thể giải toả, trước kia anh mỗi ngày đều nghĩ: trưởng thành thật nhanh, có thể có nhà của mình, nhưng thời gian vẫn sẽ trôi theo quy luật của nó, thực là tương đối chậm, hiện tại những chuyện kia đã qua, em nên nhìn về phía trước - -"

An An cắt đứt hắn. "Em biết rõ, những thứ này em cũng biết... Nhưng nghĩ đến hay là sẽ thống khổ hay là sẽ hối hận, anh nói đơn giản như vậy, nhưng có mấy người có thể làm được?"

"Ít nhất anh sẽ cố gắng làm được." Hắn tinh táo khẳng định, làm Chu An An có chút giật mình, nàng nhìn ánh mắt kiên định của hắn, chính khí quyết tâm nghiêm túc, giống như không có gì có thể khiến hắn chùn bước.

Giang Diễn Đường buông cô ra, kéo cô đến sofa ngồi xuống.

Hắn nắm tay An An, chân thành nhìn cô. "Anh biết nói so với làm đơn giản hơn nhiều, nhưng anh sẽ cố gắng làm được như đã nói, cố gắng làm cho mình nhìn về phía trước, này mới là trọng yếu nhất. Không giống em, bởi vì trong lòng biết rõ muốn hoàn toàn khép lại quá khứ rất khó, cho nên làm cũng không làm, chỉ là miệng đầy cự tuyệt. Em có nghĩ tới hay không, thật sự muốn qua cuộc sống như thế sao?"

"Em..."

Lần này đổi lại là hắn cắt lời cô "Hãy nghe anh nói, nếu như mỗi ngày em chỉ muốn đi qua hồi tiếc, mà không suy nghĩ ngày mai, An An, như vậy không có người cứu được em. Em không thể quá bị quan, cuộc sống, bị quan cũng là trải qua, lạc quan cũng là trải qua, vậy tại sao không lạc quan, lạc quan sẽ tốt hơn qua. Nhà cũ bị bán, không sao cả, cố gắng kiếm tiền mua về là được rồi, ba em thương em như vậy, em cảm thấy ông sẽ giận em sao?"

Chu An An mím môi, hốc mắt tràn đầy lệ.

Nàng lắc lắc đầu lại gật gật đầu, hắn lại ôn nhu, vuốt nhẹ tóc cô.

Hắn bật cười nói: "Lắc đầu lại gật đầu, là đã hiểu hay vẫn là không hiểu?"

An An có chút không rõ, như thế nào Giang Diễn Đường liền là có thể dễ dàng xoa dịu tâm tư đau đớn bấy lâu của cô?

Vẫn là luận điệu quen thuộc của hắn, nhai đi nhai lại một hồi, cô lại bị thuyết phục, khoảng tối tâm hồn, đột nhiên trở nên quang minh.

Hắn nói, cố gắng kiếm tiền mua về là được rồi.

Mấy trăm vạn a! Cô sao có khả năng mua về? Sợ là cả đời phải đi vay... Nhưng hắn nói như vậy, cô cảm thấy vay mượn cũng có thể, sẽ đem nhà ở của ba cô mang về.

Cô đột nhiên rất có tinh thần, cảm giác mình giống như cô nhỏ bị đè ép đã nhiều năm, hắn giúp cô hết bị đè ép, cho cô nước, cho cô không khí, để cô quang hợp, bởi vậy đột nhiên đứng thẳng được mà vươn lên, đột nhiên đứng thẳng người, thì ra là cô cũng có thể là gốc cây nhỏ, không chỉ là cô nhỏ.

An An chủ động ôm hắn, mảnh khảnh cánh tay đem hắn ôm thật chặt.

Giang Diễn Đường trên người truyền đến mùi hương của nam nhân, tràn trề hoài niệm, như mùi hương của sự ấm áp và của gia đình, đôi mắt ướt đầm, lại rơi lệ.

"Ai... Em thật sự là... Lại khóc cái gì?" Hắn thở dài, ôm cô vào lòng, bởi vì nước mắt của cô cũng khiến hắn rất đau lòng.

Chương 20: Chương 4-5 (Warning: 18+)

Hắn muốn cô gắng gượng vượt qua những năm tháng quá khứ đó, có lẽ hắn không nên nói những thứ kia quá mức trừu tượng, có lẽ hắn nên làm là vỗ vỗ đầu cô, nói cô đã vất vả khổ cực đủ rồi, nhưng hắn không làm được. Nói hắn nghiêm túc cũng tốt, nghiêm khắc cũng được, xem An An vươngung mắc ở trong hồi ức hồi hận, hắn cũng chỉ nghĩ kéo cô thoát ra cho bằng được.

Giang Diễm Đường không biết, Chu An An lại thích hắn như vậy.

An An nhỏ hơn hắn bốn tuổi, ở trước mặt hắn, cô tự nhiên như trẻ con, mà hắn như cái cơ trí người anh vĩ đại, An An thích hắn nói đạo lý cho cô, An An thích nghe lời của hắn, thích hắn xuất sắc cái chuyện gì cũng có thể thay cô giải đáp, cũng có thể vững chắc cho cô nương dựa.

Cô yêu quý điểm này của hắn, hắn là thật tâm vì tốt cho cô, có khi vì nói thông một cái đạo lý cho cô hiểu mà tốn nguyên buổi trưa, hết sức nhường nhịn cô, nói cô vui vẻ là được rồi.

Này có chút giống sự phụ và đồ đệ, làm cho Chu An An sa vào trong đó, hắn như sự phụ của cô, vừa giống như người anh vĩ đại của cô, cô đem hắn trở thành của mình hết thảy, một lòng chỉ muốn làm nữ nhân sau lưng hắn, giúp hắn quản lý trong nhà, làm một thế tử thật tốt.

Giờ phút này, chợt thức tỉnh nghe tiếng lòng của chính mình, cô cảm giác tim đập thật nhanh, đã lâu một mình gánh vác, một mình quyết định cuộc sống, đột nhiên có người xuất hiện thay cô chỉ dẫn phương hướng. An An từ trước đến nay là một tổng thể mâu thuẫn, cá tính vừa hiền hoà lại cố chấp, này toàn bộ là vì cô luôn không nắm được chủ ý nguyên nhân, mà Giang Diễm Đường đêm nay lại nói cho cô biết, cô không cần phải cứ nhìn vào quá khứ đã trôi qua, chỉ cần nhớ phải nỗ lực nhìn về phía trước.

Nhìn về phía trước.

Chu An An ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt nam tính làm cô quyến luyến lại mê say, hắn trở nên so với trước kia quyến rũ, phần tóc mái che một phần đôi mắt thâm trầm ưu tư, khuôn mặt hơi gầy làm hắn có vẻ nam tính hơn, sống mũi thẳng tựa như cá tính của hắn đồng dạng chính trực.

Hắn vẫn là tuyệt vời nhất trong cảm nhận của cô.

Chu An An chủ động hôn môi hắn, môi của mình dán lên môi của hắn, cô xem thấy hắn vẻ mặt kinh ngạc, vì vậy nghịch ngợm cười một tiếng, con mắt xinh đẹp cười mị lên.

Chu An An chỉ là nhẹ nhàng hôn một cái, trên mặt vẫn chưa khô nước mắt, cầm lấy mặt của hắn, cô nghiêng đầu nhẹ nhàng trên choker: "Làm chi kinh ngạc như vậy? Em không thể hôn anh sao?"

Giang Diễm Đường thật sự không có biện pháp nào với Chu An An, cô có thể một giây trước mưa to gió lớn, một giây sau vừa giống như mặt trời rực rỡ biển Ca-ri-bê. Lúc này cô lại ngọt ngào cười duyên, hắn cũng chỉ có thể bó tay đầu hàng.

Giang Diễm Đường nhẹ nhàng mỉm cười câu dẫn, hắn vuốt gương mặt của An An, lực tay dịu dàng mang theo sự ái, lần nữa cô lại chủ động hôn môi hắn, thân thể nhỏ nhắn đè ở trên người hắn, hắn thuận thế nằm vào ghế sofa.

Thân thể đường cong chặt chẽ dán vào hắn, làm cho Giang Diễm Đường cảm giác tế bào toàn thân căng thẳng, bàn tay trượt lên lên eo sau của cô, chui vào trong quần áo, làn da mềm mại trơn nhẵn khiến hắn có thật nhiều cảm xúc. Hắn chủ động sâu hơn nụ hôn này, lưỡi gian manh đưa vào trong miệng cô, tay của hắn trở nên càng ngày càng không an phận, khi cô bị hôn đến một hồi choáng váng, nhiệt độ trong phòng nháy mắt giống như lên cao vài lần, trở nên mờ ám.

Dường như không còn ý thức nữa, An An mê loạn nhìn hắn, phát giác hai bên quần áo mất trật tự, cô biết rõ đang phát sinh chuyện gì, đây hết thảy đều không kiểm soát. Nhưng cô biết rõ sẽ mất khống chế, lại tình nguyện mất khống chế, gần sát hắn làm cho hai người càng đến gần, làm cho dục vọng dẫn đầu giác quan, làm cho dục vọng dẫn đầu bọn họ.

Hắn hôn lên người cô, làm cô phát ra thanh ngâm mềm nhẹ. Cô nhắm mắt lại, thần trí mê loạn, chỉ cảm thấy hắn hôn lên đâu đều khiến cô như muốn bốc cháy.

Bị thiêu đốt, An An cong người lên, eo thon cùng thân thể gần sát hắn càng làm cho Giang Diễm Đường điên cuồng, hắn đè nén chính mình, dừng lại tất cả động tác, cúi người khế cắn môi của cô.

"Nhìn anh."

An An nghe thấy những lời này, nghe lời mờ mắt ra, trông thấy hắn ôn nhu con mắt, còn có mồ hôi trên trán.

Hắn tán thưởng "Tốt, ngoan."

Tốt ngoan? Đối với hắn, cô thật biết điều, cô là An An hết mực ngoan ngoãn của hắn, từ trước kia cũng chỉ thương duy nhất mình hắn, cô nguyện ý dâng hiến cho hắn, cô chỉ muốn trở thành vợ hiền của hắn mà thôi.

Một giây sau, động tác của hắn, cô chỉ có thể thờ đốc, chỉ có thể ngậm khe, đi theo hắn tiết tấu, để cho hắn dẫn dụ cô...

Giang Diễm Đường điên cuồng đem những năm xa cách nhưng nhớ trút xuống tại hoan ái. Hắn thực sự nhưng nhớ cô, hắn chỉ muốn cô, chỉ yêu cô. Hắn toàn lực xâm lược An An, giống như muốn lưu lại những dấu ấn đã từng phai mất.

Ngoài cửa sổ, đêm tối đậm đặc.

Thành thị thật nhiều âm thanh lộn xộn, đêm tối trở nên đẹp hơn bởi muôn vàn ánh đèn, ban đêm trở nên náo nhiệt, thành thị không hề hoang vu.

Trong phòng, bọn họ cuộn tròn chần ảm, ôm nhau ngủ.

Nhân duyên giữa bọn họ một lần nữa nối liền, chỉ còn quá khứ hoang vu.

Bạn đang đọc truyện *Chìa Khoá Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Chương 4-6

Ghế sofa vàng nhạt, bàn gỗ lớn màu đen, tủ TV màu trắng, bàn ăn hình vuông màu đen, , tủ giày màu xám tro.

Đồ gia dụng của Giang Diễm Đường, màu sắc không phải là tẻ nhạt, chính là trầm trọng tẻ nhạt. Nếu không có một chút màu xanh biếc màu vàng sáng ngời hoạt bát, tất cả đều chỉ có xám đen trắng..., làm cho phòng ốc của hắn xem ra thâm trầm mà lại nghiêm túc.

Chu An An lặng yên đi thăm nơi bày trí mỗi món đồ, đều không phải là quá xuất sắc, đều là làm cho người ta một cái liên quên lựa chọn. An An bước chân không trên thảm màu nâu cà phê, mặc trên người trang phục tối hôm qua, trên mặt còn có một ít trang điểm sót lại, đầu tóc để xuống nhưng vẫn có dấu vết dây buộc.

"Đừng xem, tôi đây ăn một chút gì đi." Giang Diễm Đường ngồi ở bên cạnh bàn ăn thúc giục.

Bây giờ là chưa tới bảy giờ, hắn từ trước đến nay dậy sớm, đồng hồ báo thức từ lâu đúng giờ sáu giờ rưỡi sẽ vang lên. Đêm qua để cho bọn họ mệt muốn chết rồi, toàn dựa vào đồng hồ báo thức đánh thức bọn họ.

Hắn chịu trách nhiệm bữa sáng, cho cô? Khắp nơi đông xem một chút tây nhìn một chút, tò mò con mắt, vật này cũng sờ vật kia cũng đụng.

Chu An An ngoan ngoãn đi sang ngồi, trên bàn hai cái cái mâm bày đặt trứng chần nước sôi cùng chân giò hun khói, bên cạnh còn có bánh mì nướng cùng với một ly sữa. An An mỉm cười, cầm lấy sữa uống một ngụm sau nói: "Bữa sáng tiêu chuẩn."

Hắn cũng nhẹ nhàng cười, đưa lên đĩa ăn cho cô. "Em mấy giờ đi làm?"

Cô ngáp một cái, nói: "Hơn mười giờ mới tới, chờ em một chút phải về nhà tắm rửa."

"Ăn xong bữa sáng anh chờ em trở về."

"Không cần, chính mình ngồi xe buýt thì tốt rồi a."

Hắn lắc đầu. "Anh chờ em."

An An cau mày, nhìn qua hắn con mắt cô chấp, nói chậm chậm: "Anh một chút nữa cũng phải đi làm, hiện tại rất dễ kẹt xe, anh đưa em về nhà sẽ đi muộn."

"Anh chờ em."

Cô thờ dài một hơi, đầu hàng: "Được rồi được rồi, em chỉ là thay anh nghĩ, anh không quan tâm có thể sẽ đi muộn sao ?!"

Giang Diễm Đường không quan tâm cái gì có chậm hay không, hắn chỉ lòng tràn đầy cao hứng, bởi vì Chu An An cuối cùng đã trở về bên cạnh hắn.

Hắn cảm giác tình cảm của hắn đã có thể tìm về đúng chủ nhân, không bằng hoàng thất thất, không hề như tro bụi trôi nổi, không còn như những năm

trước nữa rồi.

Hiện tại, hần chỉ muốn ở cùng An An thật nhiều thời gian, thậm chí còn nghĩ: đừng nói là đi muộn, cho dù xin nghỉ một ngày cũng nguyện ý.

Chu An An ngồi đối diện, nhìn hần thong thả vui vẻ ăn sáng, cô không biết trong lòng Giang Diễm Đường đang suy nghĩ gì, nhưng không thể phủ nhận chính là, lòng của cô cũng cảm thấy thỏa mãn cùng hạnh phúc.

Tựa như chiếc bình đã trống không rất lâu, đột nhiên được đổ đầy nước, An An cảm thấy hạnh phúc ảm áp, không hề cô độc một mình, vốn là trong lòng vẫn còn suy nghĩ muốn chạy trốn hần, nhưng hần nói rất đúng, ai có thể thoát khỏi tình yêu?

Tình yêu, một lần nữa đã trở lại!

Chu An An như sống lại, mọi miếng bữa sáng đưa vào miệng, đều là tình yêu hiện thân, thật có thể trở thành chất dinh dưỡng, rót vào người cô.

Cô vui vẻ ăn no bụng, cười tủm tỉm xiên một miếng chân giò hun khói, đối với hần nói: "Đến, a..."

Giang Diễm Đường nhìn bộ dáng nghịch ngợm của Chu An An ở trong mắt, hần rất phối hợp mở miệng, ngoan ngoãn nói: "A - -"

Chu An An đem đĩa ăn đưa đến miệng hần, sau đó dừng lại một chút, đưa trở về miệng của chính mình, nhìn hần sững sờ về mặt, cô cười càng vui vẻ hơn.

"Không để cho anh ăn."

Hần cố ý làm về mặt cứng rắn, trừng cô một cái, An An không sợ, cười đến thật vui vẻ. Trong cách nhìn của Giang Diễm Đường, nụ cười của Chu An An làm cho cả không gian bừng sáng lên, khung nền màu xám đen hần trang trí từ trước đến nay làm cho người ta cảm nhận được sự cô tịch lãnh lẽo, vậy mà Chu An An cười một tiếng, hần đã cảm thấy không gian khắp nơi trong nhà như tràn ngập ánh sáng.

Phía sau cô là hàng ghế sofa màu vàng nhạt, cũng bởi vì cô mỉm cười, trở nên tươi sáng lạ thường.

Giang Diễm Đường một tay chống cằm, lẳng lặng xem cô cười, nghe thấy trong lòng động một tiếng...

Là âm thanh hạ neo.

Cập bờ.

Bạn đang đọc truyện *Chìa Khoá Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Chương 5-1

Chu An An tháng này công việc thuận lợi như điều gặp gió, cô không biết tại sao vậy. Khách ngày trước tới còn thực là khó tính đối với những vị khách chọn tới chọn lui không được sản phẩm. Đột nhiên đại chuyển biến một trăm tám mươi độ. Lần trước có một vị khách liên tiếp thử mười bảy đôi giày, cuối cùng còn không mua cái gì, An An cũng không tức giận, trên mặt một chút khăn trương cũng không có, khom người đưa đi khách hàng đi.

Betty trầm trồ theo An An, loại này quả là thái độ chuyên nghiệp!

Betty nhện không được tìm cách hỏi dò Chu An An "An An, chị làm sao vậy! Tâm tình rất tốt ha?"

Đang sửa sang lại biển thông báo trên giá, Chu An An không ngẩng đầu nói: "Đúng vậy!" Cô mỗi ngày tâm tình đều rất tốt a!

"Vì sao? Phát sinh chuyện gì tốt sao?"

"Không có."

"Không thể nào, nhất định có chuyện tốt phát sinh thì chị mới trở nên vĩ đại như vậy. Đến phục vụ những vị khách khó tính kia, lần trước tôi ở bên cạnh chị chứng kiến, thật sự muốn thay chị nói lại điều gì đó với những lời chê bai của bà ta. Vậy mà lần này, không nghĩ tới chị lại có thể kiên nhẫn lễ phép tiễn bà ta đi ra ngoài? Tôi liền đối với chị vài phần kính trọng, quá siêu việt!"

An An không biết nên khóc hay cười. "Như vậy đã có thể làm cho cô vài phần kính trọng sao?"

"Nói mau đi! Rốt cuộc phát sinh chuyện gì?"

An An lắc đầu. "Đâu có kiên quan! Cô làm gì phải náo loạn như thế?"

"Tôi là quan tâm chị nha! Nói mau đi! Nói mau đi!"

Chu An An không để ý tới Betty, chỉ là cười yếu ớt làm chuyện của mình.

An An tâm tình thật là quá tốt, nếu như muốn hỏi vì cái gì, đương nhiên là vì mối quan hệ yêu thương !

Cùng Giang Diễm Đường nói lại tình cũ đã gần một tháng , hẳn công tác mặc dù gấp rút, nhưng sau khi tan việc luôn sẽ chủ động đến tìm cô, bọn họ sẽ cùng đi xem phim hoặc là ăn một bữa cơm, sau đó về nhà cùng nhau nghiên cứu nuôi côn trùng như thế nào, ngày nghỉ, sẽ cùng nhau đến tiệm sách tìm kiếm sách hướng dẫn phương pháp nuôi côn trùng, hoặc là đi tới những nơi bán côn trùng để thăm thú.

Bọn họ ở chung hòa hợp, một tháng này không có gì mâu thuẫn nhau, An An cảm thấy giống như trở lại thời gian trước hẳn còn chưa đi Nhật Bản, tình yêu bọn họ rất đơn giản, đơn thuần, có khi An An sẽ phải cảm thấy biết ơn, tách ra nhiều năm như vậy còn có thể một lần nữa nói liền, cô cảm thấy mình là người rất hạnh phúc.

Cho nên, thái độ đối với những vị khách hàng khó tính không thân thiện, cô cũng sẽ không nên cảm thấy cứng rắn, lòng dạ thay đổi khoáng đạt hơn, giống như trở nên có thể tiếp nhận bất kỳ khiêu chiến nào, thậm chí có thời điểm còn mong đợi những thử thách khiêu chiến, cho nên đối với công việc thực là có ý chí cao, đồng thời cũng kéo dẫn theo sự trưởng thành chuyên nghiệp.

Quá mức hài lòng cuộc sống, làm cho An An mỗi ngày trên mặt đều không giấu được hớn hở, cũng bởi vì tâm hồn phi thường thoải mái, làm cho thân hình của cô mập một chút, tăng lên hai kí lô.

Này hai kí lô làm cho cô khá đắn đo, ngược lại Giang Diễm Đường nói cô lúc trước quá gầy, mập một chút mới vừa vặn, mới thuyết phục cô bỏ ý niệm giảm cân trong đầu.

Gần đây An An bắt đầu muốn tìm hiểu về chiêm tinh, tích cực ở lên mạng tìm kiếm nơi thích hợp...

"An An!"

Betty kêu lên làm cô dừng lại mạch suy nghĩ trong đầu, Betty có chút khẩn trương lại có chút háo hức như đang trông chờ màn gay cấn vui mắt, An An hơi lúng túng

"Làm sao vậy?"

Betty chỉ chỉ phía trước một người đàn ông nam tính quyền rũ. "Người xem."

An An theo tay Betty nhìn sang, chỉ thấy bạn trai cũ Trần Hán Tường đi cùng một cô nàng diễm lệ cao gầy, đang hướng An An mà đi tới.

Chu An An sắc mặt tối sầm cực kì không tốt, trong lòng thầm cầu xin Trần Hán Tường không phải là muốn tới chỗ cô để mua giày, lại cầu xin hẳn hướng cửa ra mà thẳng tiến, đến bách hóa bên kia mà mua châu báu...

Bất đắc dĩ trời cao nghe không được thỉnh cầu của An An, Trần Hán Tường cùng bạn gái thẳng tắp hướng chỗ cô đi tới, Trần Hán Tường vừa trông thấy cô, thậm chí còn nhú mày, vẻ mặt kinh ngạc.

"Hoan nghênh quý khách" Chu An An nặn ra một nụ cười thương mại, hướng bọn Trần Hán Tường.

Bạn gái đi bên cạnh hẳn lại không phải thư ký Tracy của hắn, điều này làm cho An An có chút ngoài dự đoán.

"Đôi giày cao gót này thật xinh đẹp! Có số đo của tôi chứ?" Bạn gái hắn chủ động hỏi thăm.

"Tôi xem một chút." An An tiếp nhận đôi giày từ trên tay cô nàng, quay ra máy vi tính tra tồn kho.

Bọn họ ngồi xuống ghế sofa ở chính giữa shop, Chu An An rất khó để không nghe thấy bọn họ nói chuyện, bất quá Trần Hán Tường giọng hơi to, cô không khỏi nghĩ, sẽ không phải là cố ý nói cho cô nghe chứ ?

Trần Hán Tường nắm bả vai đại mỹ nữ. "Tiểu Như, nghe nói em kế tiếp muốn tới Paris du lịch?"

"Đúng vậy, em rất lợi hại phải không? Đi Paris cũng không phải là đơn giản nha!"

"Đương nhiên lợi hại rồi! Em thật biết nhìn xa trông rộng ra thế giới, anh trước quen qua một người bạn gái, cô ta tựa như ếch ngồi đáy giếng, không chỉ là chưa từng xuất ngoại, cá tính cũng cực kì hẹp hòi."

Tiểu Như oa một tiếng: "Hắn là anh cùng cô ta đã chia tay ! Cô ấy xinh đẹp không?"

"Xinh đẹp?" Trần Hán Tường giễu cợt.

"Làm chi? Rất xấu sao?" Tiểu Như lại hỏi.

Bên cạnh, Chu An An đã sớm tra xong hàng trong kho, tìm không được cơ hội lên tiếng, đành phải cầm lấy giày đến trước mặt bọn họ, đang muốn mở miệng, đã nhìn thấy Trần Hán Tường chỉ mình.

"Bình thường lắm, cùng cô gái này không sai biệt lắm."

Tiểu Như nhìn Chu An An một cái, đôi mày xinh đẹp hơi cau lại, thẳng thắn đáp: "Kia cũng không tệ lắm mà! À, đôi giày cao gót này..."

"Có size cho cô, xin ở chỗ này chờ một chút, tôi đi cầm giày tới đây." An An nói xong, liền xoay người đi vào kho lấy hàng.

Một lát cô trở lại, trên tay ôm hai ba cái hộp cho Tiểu Như thử.

Bạn đang đọc truyện *Chìa Khoá Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 5-2

An An ngồi cạnh giúp Tiểu Như thử giày, bên cạnh, Trần Hán Tường mang giày da đá đá đá gỗ trên mặt đất, cô cảm thấy không được tôn trọng, nhưng không có nề hà, trong lòng biết rõ Trần Hán Tường là cố ý.

Tiểu Như đứng lên dạo qua một vòng, hỏi: "Đẹp không?"

"Đương nhiên đẹp! Em là siêu cấp người mẫu mà!"

"Phải không?" Tiểu Như cười duyên, nói với Chu An An, "Phiền cô giúp tôi bọc lại."

An An gật đầu, đi trở về quầy hàng chuẩn bị tính tiền, không nghĩ tới Trần Hán Tường lại cầm trên kệ băng giày xăng-đan cho Tiểu Như thử, Tiểu Như vốc người cao, size chân dài, trên kệ phần lớn là size nhỏ, thử một lần, giày xăng-đan băng chắc bị đứt luôn quá.

Chu An An vội vàng mang theo áy náy nói: "Xin lỗi nhưng, công ty quy định giày nếu như... Ách... Nhất định khách hàng sẽ phải bồi thường theo giá."

Trần Hán Tường mất hứng nói: "Tôi không bồi thường."

Bên cạnh, Tiểu Như hoà giải kéo tay áo Trần Hán Tường "Ai hừm, là chúng tôi làm hư, phải bồi thường cho công ti cô ấy, huống chi đôi giày cũng không có nhiều tiền."

"Em không cần nói, anh cùng cô gái này có ân oán, chuyện này anh sẽ xử lý, em đi dạo trước đi, chờ anh một chút lại gọi điện thoại tìm em."

Tiểu Như nín thinh, trông thấy sắc mặt Trần Hán Tường mất hứng, trả lời: "Được rồi, vậy em lên trước đi xem y phục, anh nhanh một chút nhé."

Tiểu Như đi rồi, để lại một tờ giấy trước mặt Trần Hán Tường, Chu An An nín thở, nhìn thẳng hẩn trong chốc lát, cô lấy dũng khí chủ động mở miệng nói: "Quý khách thông cảm, này là công ty quy định."

An An giọng nói có phần kiên định, làm cho Trần Hán Tường càng khó chịu, hẩn hôm nay là cố ý đập phá, trước bị cô gái này bỏ rơi không ngờ còn phải gặp lại cô ta ở hoàn cảnh này, hiện tại hẩn dự định dạy dỗ cô thật tốt.

"Tôi mạn phép không bồi thường, cô có thể xử lý như thế nào?"

"Quý khách, nhưng đây là..."

Trần Hán Tường cắt đứt An An. "Nếu không, cô thay tôi bồi thường đi! Dù sao trước chúng ta đi ăn cơm hay đi chơi, ta cũng đã bỏ ra một chút tiền đi! Sẽ dùng cái kia đền lại."

Chu An An run sợ nghiêm mặt, hít sâu một hơi, lạnh lùng nói: "Quý khách thật xin lỗi, yêu cầu của ngài tôi không có cách nào đáp ứng, xin anh theo quy định đền tiền."

Trần Hán Tường không nhanh bắt lấy cổ tay của An An, cùng cô lãnh đạm đối mặt. "Cô làm bộ làm tịch thanh cao? Không muốn tôi nói lúc trước cô theo tôi là vì tiền của tôi sao, hiện tại làm chi bày làm ra một bộ dạng xem thường tôi? Tôi cảnh cáo cô, nếu tôi đã biết rõ cô ở đây làm việc, tôi có thể phá đổ - - "

Tiếng nói lạnh lùng của một nam nhân cắt đứt lời của Trần Hán Tường "Phá đồ ai?"

Giang Diễn Đường ánh mắt sâu lạnh, một tràng tức giận, hấn gấp qua cái tên này rồi, là ở nhà hàng hôm đó ngồi cũng Chu An An, cũng chính là bạn trai cũ của An An.

Biết rõ An An hôm nay làm đến mười giờ, sau khi tan việc hấn trước vòng lại đây đón cô, chuẩn bị đến đưa cô đi ăn ở một con phố nổi tiếng nọ, không nghĩ tới nhìn thấy cái thằng khỉ này nắm tay cô, lại còn dám mở miệng đe dọa cô.

Hấn túm tay Trần Hán Tường, hỏi Chu An An: "Chuyện gì xảy ra?"

An An vẫn chưa trả lời, Trần Hán Tường giải thích "Đây là nguyên nhân chúng ta chia tay đi? Không phải là bởi vì tôi ở cùng Tracy, là bởi vì cô có đàn ông khác - - tặc tặc, không nghĩ tới cô bề ngoài thanh thuần, trong lòng lại thật lằng lơ - - "

"Anh tốt nhất nên giữ gìn cái miệng của mình đi!" Giang Diễn Đường ngăn cản Chu An An, con mắt hung ác nhìn chằm chằm Trần Hán Tường.

"Trùng cái gì? Nếu không anh nghĩ xử lý tôi như thế nào? Đôi giày này... Tôi xem một chút..." Trần Hán Tường lật xem giá đôi giày kia đã bị hấn làm hư đáy giày. "Ba nghìn hai, anh giúp cô ta bồi thường?"

Giang Diễn Đường không làm rõ được tình huống, Chu An An ở bên cạnh đem chuyện đã xảy ra nói đơn giản một chút, sau đó lôi kéo tay áo Giang Diễn Đường, nhìn hấn lắc đầu.

An An đi lên phía trước một bước, ngăn cản Giang Diễn Đường, lạnh lùng nói: "Vị khách này, anh đã làm cửa hàng chúng tôi tổn thất, xin anh theo quy định bồi thường đôi giày, nếu không tôi đem báo lên cho công ty, nơi này bốn phía đều có máy theo dõi, nếu như có nghi ngờ, chúng tôi có thể xem CCTV để quy trách nhiệm thuộc sở hữu."

Trần Hán Tường mặt lạnh. "Cô uy hiếp tôi?"

"Quý khách, tôi tuyệt đối không dám uy hiếp anh, chỉ là bảo vệ quyền lợi của công ti, anh hiện tại ở chỗ này, làm cho rất nhiều khách đều không dám tới đây, làm tổn thất lợi ích, tất nhiên cần phải phải quyết thỏa đáng?"

Trần Hán Tường nhìn xung quanh, quả nhiên bốn phía chẳng biết lúc nào đã tụ tập thành mấy tốp người, con mắt tò mò nhìn bọn họ chằm chằm, hấn nhìn thấy một bảo vệ đang bước nhanh hướng bên này mà tới, hấn ở trong lòng so đo một phen, móc ra bóp da tùy tiện cầm ra bốn tờ tiền giá trị lớn, tức giận nói: "Không cần xem CCTV!"

Sau đó, Trần Hán Tường bước nhanh rời đi.

Người bảo vệ kia đúng là đang theo dõi ở tầng một, hấn phát hiện nơi này ồn ào nên chạy đến tra xét, Chu An An đối với hấn giải thích một chút.

Shop giày lại trở về thanh tĩnh yên bình, Chu An An phát hiện không thấy Giang Diễn Đường, cô cúi đầu xem đồng hồ đeo tay, trời, vẫn còn hai mươi phút làm việc nữa...

Bên cạnh, Betty rón rén bước tới, cô nàng mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, hỏi An An: "hi hi, Trần Hán Tường nói là thật hay giả? Chị bắt cá hai tay đó? Nhìn không ra..."

Chu An An không nói gì hỏi ông trời, đúng là bát quái nữ vương Betty! Thật sự là đó!

Bạn đang đọc truyện *Chìa Khoá Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Chương 5-3

Vừa mới tan tầm, Chu An An đi ra cửa chính công ty bách hóa, cảm đi động đang muốn gọi điện thoại cho Giang Diễn Đường, chỉ nghe thấy ven đường tiếng còi, cô quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy xe Giang Diễn Đường dừng ở ven đường.

Cô chạy tới ngồi vào ghế, bên cạnh nịt giầy nịt an toàn hỏi: "Anh vừa rời ở nơi nào chờ em?"

Cô biết rõ hấn có khi sẽ đợi ở một con phố nào đó, có khi sẽ tới tiệm sách gần đây đọc sách, có khi còn có thể đi dạo ở công ty bách hóa đợi cô.

"Trên xe." Hấn nói có điểm không vui.

Vừa rồi, hấn ra mặt nghĩ sẽ thay An An xử lý Trần Hán Tường, kết quả không nghĩ tới, chính cô có thể xử lý chuyện này.

Khi An An đứng ở trước mặt hắn, dùng tiếng nói mềm mòng nhưng kiên định giải quyết việc chung đuổi Trần Hán Tường, Giang Diễm Đường cảm thấy một tia giật mình nhưng, cảm giác mình không có vai trò gì. An An trở nên độc lập bản lĩnh như thế từ bao giờ? Không giống cô gái trong trí nhớ của hắn, không có biện pháp độc lập...

Hắn lại cảm thấy phiền muộn, để An An trưởng thành.

"Trên xe? Anh ở trên xe đợi e, từng ấy thời gian?" Trong giọng nói của cô lộ vẻ ngạc nhiên.

Hắn không có đáp lời, chuyển động tay lái quặt xe vào đường, bình thường hắn sẽ hỏi An An muốn đi nơi nào, hôm nay hắn không hỏi, chỉ là tự mình lái xe, giống như đã quyết định nơi sẽ đến.

Chu An An yên lặng nhìn hắn trầm mặc, nhin không được mở miệng hỏi lại hắn: "Tức giận? Vì cái gì? Chúng ta sẽ đi đâu?"

Hắn thờ dài, âm thanh nhàn nhạt: "Chờ một chút sẽ đến."

An An không hỏi nữa, cũng yên lặng nhìn ngoài cửa sổ, cho đến khi đường phố quen thuộc hiện ra trước mắt, cô ngậy người mấy giây, lập tức biết rõ nơi này là khu xã cũ bọn họ trước kia ở.

Đi qua mấy cửa hàng tiện lợi, xuyên qua công viên, đến ngõ hẻm thứ ba, cuối hẻm có một gốc cây dong đã già, bên cạnh cây dong chính là nhà cũ của Chu An An.

Giang Diễm Đường dừng xe ở trước nhà cũ Chu An An, hắn dắt cô đi đến hàng ghế dài dưới cây đa thấp, nhìn thẳng vào ngôi nhà cũ nhiều kỉ niệm, ngồi vai kề vai.

Tầm mắt của An An không cách nào từ cổng sắt nhà cũ dời đi.

Kể từ đem nhà bán đi, cô sớm tối đều hối hận, không dám trở lại nơi này. Hôm nay âm ỉ đêm không trăng, Giang Diễm Đường không hỏi qua ý kiến An An liền mang cô trở lại, cô nghĩ là mình sẽ trốn chạy, không ngờ là mình chỉ là quyến luyến nhìn qua cửa sắt quen thuộc, trong nội tâm thật bình tĩnh.

An An nhàn nhạt hỏi: "Làm sao sẽ đột nhiên muốn về tới đây?"

Giang Diễm Đường cầm tay An An, nắm cả bả vai cô, cũng nhìn xem ngôi nhà màu đỏ cũ kĩ nhuốm màu thời gian.

Hắn trầm mặc một lát, ánh mắt chớp động: "Nơi này là điểm khởi đầu của chúng ta, anh nghĩ nên tới xem một chút."

Điểm khởi đầu? An An cười yếu ớt: "Em thích cách suy nghĩ của anh."

Hắn suy nghĩ một chút, quyết định thẳng thắn: "Kỳ thật anh vừa rồi muốn anh hùng cứu mỹ nhân, kết quả em có thể xử lý, anh cảm thấy có điểm buồn bực, em không hẳn như trước, anh thường sẽ chiều cổ cho em."

An An nghe sững sờ, cười tươi: "Anh vì chuyện này mất hứng?"

"Anh không có mất hứng."

An An dừng một lát, nghiêng mặt qua nhìn hắn, con mắt sắc lóe sáng: "Ba của em đi rồi, cũng chỉ còn lại có mình em, em không chỗ nương tựa đương nhiên phải rèn luyện trở nên hung hãn nha! Nếu không bị người khi dễ làm sao bây giờ? Em không muốn lại nhờ vả những người thân thích độc ác, anh nếu như mất hứng, em về sau trước mặt anh liền trở về bộ dạng trước kia, được hay không?"

Hắn dò xét cô một cái.

"Được hay không? Được hay không? Được hay không?"

An An được hay không, được hay không liên tục hỏi, gió đêm thổi loạn mái tóc của cô, ánh đèn đường chiếu rọi, trở thành một khoảng chớp động đường vòng cung, hắn bị cô chọc cho không biết nên khóc hay cười, trả lời được cũng không ổn, trả lời không lại thành ra chính mình là người so đo.

"Hay là muốn em giả bộ phải rất dũng mãnh?" An An đưa tay vỗ vỗ đầu Giang Diễm Đường: "Về sau bảo vệ anh? Được hay không?"

Lại là được hay không? Hắn cuối cùng bị chọc cười, Chu An An thấy hắn nở nụ cười, gom góp lại gần hôn hắn một cái.

An An tính cách có phần trẻ con, ở trước mặt hắn không giấu được dù một chút, thường thường cô muốn hôn liền hôn trộm hắn, muốn ôm thì tựa như gấu koala ôm hắn không tha, nhưng so với trước kia có điểm khác là, An An đã hiểu được cần cho hắn không gian sự nghiệp, không chủ động nhắn tin hay gọi điện thoại nếu hắn có tan làm muộn một chút, điểm này làm cho Giang Diễm Đường vẫn chưa thích ứng, trước kia An An có thể mỗi ngày gửi tới 7, 8 tin nhắn, không thấy đáp lại có phần còn nháo nhác lên.

Có lẽ cũng là bởi vì như vậy, hắn đối Chu An An trưởng thành vẫn có một chút không thích ứng, thậm chí rất buồn phiền cảm giác mình không còn vị trí quan trọng nhất như trước.

Phong thủy luân chuyển, lúc này đây, đổi lại hần nom nớp lo sợ .

Giang Diễn Đường nhìn cách đó không xa một bức tường thấp có mấy cành lá vươn ra ngoài, gió nhẹ chập chờn đung đưa, bóng cây lay động in xuống mặt đường toạ ra âm ảnh. Ánh mắt của hần chợt lóe: "Kỳ thật nhà cũ của anh cũng bị bán."

An An kinh ngạc mở to hai mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chìa Khoá Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Chương 5-4

"Ba của anh, len lén đem bán nhà, tiền không biết cầm đi đâu, anh từ Nhật Bản trở về mới biết được, căn bản còn chưa kịp ngăn cản, nhưng mà anh với em không giống nhau, anh đối với cái nhà kia không có quyền lý, nên bị bán đi anh không có cảm giác."

"Vậy ba anh đâu?"

Chu An An đột nhiên nghĩ đến người cha hoang đường của Giang Diễn Đường, rất lâu ở nhà của người tình, để mặc hai anh em bọn họ tự sinh tự sống, còn đem nhà ở bán mất, kia... Hiện tại là sao?

An An kỳ thật tiềm thức rất chán ghét ba của hần, biết rõ Giang Diễn Đường bởi vì ông ấy mà từ nhỏ chịu khổ, nói không đau lòng là gạt người, cho nên giờ phút này hần chủ động đề cập tới ba hần, An An mới thuận thế hỏi thăm một chút, cô muốn biết ông ấy bây giờ đối với hần còn có ảnh hưởng hay không?

"Ba của anh? Lâu rồi không thấy, nhưng mà khó tin đúng không, anh không phải đi Nhật Bản ba năm sao? Kia ba năm, ba của anh ngoại trừ đem nhà ở bán đi, cò mè neho chuyện tiền nong với em trai anh Giang Diễn Duệ, Diễn Duệ cũng không nói với anh, yên lặng đem tiền lương đi làm được gộp lại cho ba."

"Ba anh như thế nào bết bát như vậy..."

"Tiền còn chưa đủ, " hần ngưng một chút, thở dài."Cho tới bây giờ, ba của anh vẫn thường xuyên muốn tiền của hai anh em chúng ta."

"Các anh đều cho?" Giang Diễn Đường gật đầu.

An An nhin không được giương cao giọng."Kia tại sao có thể? Các anh làm như vậy sẽ khiến ông ấy được đà lấn tới! Hơn nữa ông ấy đang làm cái gì, sao lại thiếu tiền như vậy? Các anh cần phải biết rõ ràng ba anh hiện tại đang trong hoàn cảnh nào, không thể cứ cho ông ấy tiền, nhờ như ngày nào ông ấy trút nợ nần lên các anh, các anh sẽ bị kéo suy sụp !"

"Những thứ này anh cũng biết, An An, cảm ơn em lo lắng cho anh."

Hần nói 2, 3 câu sẽ lại nói cảm ơn đã quan tâm, điều này làm cho Chu An An không vừa ý, nhưng cô không hài lòng cái gì đây? Chẳng lẽ cùng nhau oán hận hành vi của ba hần sao?

An An biết rõ Giang Diễn Đường không phải là người như thế.

Từ trước kia hần cũng chỉ nhàn nhạt thái độ mỗi khi có tình huống xảy ra trong nhà, chưa từng mạnh mẽ đối đáp lại ba hần, cho nên thời khắc này hần chỉ nhàn nhạt kể lại, ngược lại làm cho An An lo lắng hơn , cô không khỏi đoán rằng tình huống có phải còn nghiêm trọng hơn trong lời nói nhiều lần? Có lẽ ba của hần sớm đã nợ nần chồng chất bên ngoài, anh em bọn họ đang liều mạng làm việc trả nợ?

Lúc này, di động Giang Diễn Đường vang lên.

Đúng lúc là ba của Giang Diễn Đường gọi tới, hần không cố ý đi xa nói chuyện, mà là ngồi nguyên tại chỗ bên cạnh Chu An An, ngẩn đầu nhìn trời vô ích: "Tháng này không được, ba cũng đừng đi tìm Diễn Duệ đòi... Đối với, ba... Hai anh em con không có biện pháp với ba nếu ba cứ như vậy... Ủ, đối với... Ba không có cảm giác gì khi cứ tìm hai chúng con đòi tiền sao? Là đúng vậy, nhưng ba cũng nên tự thu xếp..."

Chu An An nghe được nhủ mày, cô nắm lấy bàn tay còn lại của hần đang để trên đầu gối.

Không bao lâu, Giang Diễn Đường cúp điện thoại.

Hần vẫn không có cúi đầu, như cũ đang nhìn bầu trời. Thật sâu thở dài một tiếng, bật ra tiếng nói.

"An An, em nói anh đều hiểu, nhưng em cũng phải biết, có đôi khi chính là... không thể mặc kệ người thân!"

Bạn đang đọc truyện *Chìa Khóa Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chương 6-1

Giang Diễn Đường chỉ có ba thú vui để giải tỏa stress, ngoại trừ nuôi côn trùng cùng xem truyện hoạt họa, chính là viết blog.

Blog của hắn bắt đầu viết từ lúc vẫn còn ở Nhật Bản, khi đó có thật nhiều áp lực từ công việc, bạn bè lên blog không nhiều lắm, nhưng hắn viết rất-- rất ghiền, blog tựa như một cái thùng rác, hắn có thể tất cả đem tất cả chuyện phiền lòng viết lên, không cần tìm một người giải tỏa, chính mình có thể tự giải tỏa.

Càng có điểm tốt chính là, một thời gian sau khi viết quay lại xem, liền sẽ phát hiện chuyện sớm đã giải quyết, không hiểu nổi khi đó vì sao phiền lòng như vậy.

Đây cũng là một loại tâm linh học tập, phát hiện kỳ thật không có chuyện gì đáng buồn rầu, hoặc là nên nói, không có chuyện gì có thể buồn rầu đến vĩnh cửu, thời gian sẽ giải tỏa tất cả.

Nói thí dụ như, hồi hắn đang ở bên Nhật Bản, cảm thấy chủ quản ra quyết định làm cho người khác giận sôi, vì vậy vừa tức vừa giận mà vẫn phải chấp hành công tác, nhưng mà hai tháng sau, khả năng đã thành thói quen, đương nhiên cảm thấy những đồng lúc trước hết sức bình thường.

Vì vậy Giang Diễn Đường quyết định lạc quan chút ít.

Ba hắn thường xuyên gọi điện thoại đến đòi tiền, Giang Diễn Đường gia hạn phí mức cao nhất có thể đưa, cao hơn nữa thì không thể cho, hắn ở trong lòng hạn định số tiền kia vốn là quyết định lên giá đi, cho nên khi ba hắn đến đòi tiền, hắn không đau lòng, ngược lại cho cực kỳ sáng khoái.

Hắn sẽ như vậy viết - -

Tháng ba bảy ngày, cùng hai vạn nói tạm biệt, hi vọng nó có thể trở thành khoản tiền có ý nghĩa.

Rất nhiều bạn trên mạng nhấn lại hỏi hắn là có ý gì? Hắn cũng không nhấn lại, đây là hắn nhật ký, không cần thiết giải đáp cuộc sống của hắn với người xa lạ.

Tối hôm đó, hắn lại viết xong một đoạn văn chương, tùy tiện xem websites, đột nhiên, tức tin tức lên đầu hấp dẫn sự chú ý của hắn - -

Thuế xa xi sắp lên đường, phòng Trọng Nghiệp một mảnh khóc thét.

Cái gì khu nhà cấp, cái gì thuế xa xi thì hắn không liên quan tới hắn cho lắm, nhưng tin tức này làm cho hắn linh cơ vừa động, có một cái ý niệm trong đầu vừa mới sáng lên, tâm tình của hắn kích động, nhiệt huyết sôi trào.

Oh, này có một chút điên cuồng, nhưng rất đáng được, cần phải rất đáng được...

Sáng sớm ngày Chủ Nhật, Giang Diễn Đường có mặt tại căn nhà cũ đã bán của Chu An An.

Phòng hiện tại không người ở, hắn nghe ngóng, nhà đã trống không đã hơn một năm, khả năng bởi vì phòng ở cũ kỹ cùng địa điểm không được tốt lắm, cho nên liên tục chưa tìm được người cho thuê, về sau chủ nhà cũng không mặn mà nữa.

Hắn tìm hiểu sơ bộ những thông tin cần thiết, chủ nhà là một đôi vợ chồng giáo sư về hưu, bình thường đều ở tại nhà ở của con trai trưởng, thỉnh thoảng có thể bay đến Hồng Kông thăm nom con thứ hai, chính là sẽ ở tạm nhà này, hơn nữa bởi vì không thiếu tiền, cũng không còn quyết định muốn gắng sức cho thuê nhà nữa.

Hắn chủ động liên lạc với chủ nhà, bày tỏ ý định muốn mua lại.

Đúng vậy, hắn muốn mua lại căn nhà cũ này.

Hắn biết rõ, đây là mơ ước của Chu An An, mà hắn hiện tại có năng lực, cho nên quyết định thay An An hoàn thành. Giang Diễn Đường trong lòng hiểu, này một khu dân cư cũ kỹ, cũng không có tiềm năng phát triển, mua nhà này không cần phải nghĩ tới nhiều năm sau có thể sẽ tăng giá, không nghĩ giá cũng đã rất may mắn.

Nhưng hắn cũng trông thấy, đó là một xã khu đã có rất nhiều kỉ niệm trong quá khứ, nếu như có thể cùng Chu An An cùng nhau về đây sống, tựa như đã

có thể tiếp nối nguyên điểm khởi đầu, ý nghĩa trọng đại.

Chủ nhà đáp lại lười biếng, nói nhà đó có thể có ý định khác, trước mắt không có ý định muốn bán, Giang Diễm Đường mãnh liệt biểu đạt ý nguyện muốn mua - -

"Trên cơ bản giá cả cho dù so với giá thị trường cao một chút cũng không thành vấn đề, bởi vì nhà này đối với tôi có ý nghĩa, hi vọng có thể cùng ông gặp mặt một lần, chúng ta nói chuyện một chút."

Chủ nhà cự tuyệt.

Hắn ngày ngày đều gọi điện thoại tới cầu nói chuyện, thật may là chủ nhà chưa từng từ chối không tiếp điện thoại của hắn, lần thứ hai, lần thứ ba chủ nhà vẫn cự tuyệt, cho đến lần thứ năm, chủ nhà nói chuyện đã nhượng bộ hơn, nói sẽ để con trai dẫn hắn tới đây.

Giang Diễm Đường ngồi trên ghế dài, lá cây dong già bị gió thổi sột soạt vang lên, bóng cây phủ xuống người hắn cũng lao xao, hắn lẳng lặng nhìn về ngôi nhà cũ của Chu An An, chờ đợi đến giờ hẹn.

Mười giờ, một chiếc xe màu đỏ có rèm che đậu lại gần nhà cũ.

Từ trong xe bước xuống một người trung niên khôi ngô và một người đàn ông tinh thần sáng láng mái tóc đã bạc trắng, Giang Diễm Đường lập tức tiến lên chào hỏi.

"Hứa tiên sinh?"

Hứa tiên sinh gật gật đầu, thần sắc nghiêm túc, nghiêm khắc nhìn kỹ Giang Diễm Đường, hắn tiếp nhận danh thiếp Giang Diễm Đường đưa tới, cúi đầu nhanh chóng nhìn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Chìa Khóa Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chương 6-2

"Ngài bớt chút thời gian gặp mặt thật là tốt, tôi rất có thành ý mua căn phòng này, tôi hỏi đã hỏi thăm, ngài đã lâu không sử dụng căn phòng này, có thể hay không xin ngài suy tính một chút - -"

Hứa tiên sinh ho khan cắt đứt hắn. "Vì cái gì lại quan tâm tới căn nhà như vậy?"

Giang Diễm Đường sớm đoán được sẽ bị hỏi như vậy, ánh mắt của hắn thẳng thắn chân thành, khẩu khí ôn hòa hữu lễ. "Kỳ thật căn phòng này chủ trước là của bạn gái tôi, phòng này đối với cô ấy mà nói rất ý nghĩa - -" hắn nói thật, không có ý định sáng tác ra cái gì rất cảm động đẩy trời để nói dối hay thuyết phục Hứa lão tiên sinh.

"Thời điểm tôi mua phòng này, chủ nhà cũng không phải là nữ."

"Tôi hỏi qua trọng giới, ngài đã là qua tay lần thứ 2: người mua này phòng, vô luận như thế nào, phòng này thật sự đối với bạn gái của tôi rất quan trọng, cô ấy từ nhỏ ở nơi này lớn lên bên cạnh cha, không chỉ là kỉ niệm lúc nhỏ, đối với cô ấy mà nói lại càng ý nghĩa."

"Giang tiên sinh, thành thật mà nói anh đề cho tôi rất thất vọng, tôi bội phục nghị lực cùng dũng khí của anh, nhưng anh muốn mua phòng ốc của tôi, lý do làm cho ta cảm thấy hơi tầm thường, tôi liền nói trắng ra, tôi đây, không là một lão nhân tính tình tốt đâu, hiện tại tôi không thiếu tiền, cũng không nhất định phải bán phòng này, nếu như muốn tôi bán lại, thì phải đề cho tôi... Ít nhất phải cảm động, phải cho tôi cảm thấy được... Này nói như thế nào đây?" Hứa lão tiên sinh dừng lại một chút, nhìn bên cạnh con trai một cái.

Con trai vốn liên tục trầm mặc rất nhanh nói tiếp. "Phải có đề cho cha tôi cảm thấy không bán cho anh thì quả là quá tàn nhẫn."

Giang Diễm Đường sững sốt, hai cha con cũng không còn chờ hắn đáp lời, tự mình trở lại trên xe, Giang Diễm Đường vội vàng đuổi theo tựa ở cửa sổ xe của ông ta, vẫn cố gắng miu lại - -

"Hứa tiên sinh, ngài lại hãy nghe tôi nói vài câu, kỳ thật..." Kỳ thật cái gì đây? Hắn có một tia giật mình nhưng Hứa lão tiên sinh ánh mắt lạnh lùng làm cho hắn rút cuộc nói không ra lời, xe rất nhanh chạy ra ngoài, Giang Diễm Đường vẫn ngu ngơ đứng nguyên tại chỗ.

Hắn muốn thuyết phục Hứa lão tiên sinh, nhưng hiện tại đoán không ra tính tình cổ quái của lão tiên sinh, ông ta rút cục muốn nghe cái gì mà lý do cảm động?

Vừa rồi trong nháy mắt hấn muốn đem chuyện xưa bật nói ra, nhưng vẫn là kìm nén lại.

Đúng là vẫn không muốn kể chuyện An An bị buộc bán đi căn nhà trong nỗi thống khổ, hấn không muốn một lần nữa nói với người xa lạ ...

Giang Diễn Đường buồn bã ngồi yên dưới tàng cây.

Nên làm cái gì bây giờ? Chủ nhà không chịu bán, hấn làm gì được đây? Đây là bức không được, đoạt không đến.

Hấn thờ dài, trở lại xe của mình, trông thấy di động trên ghế lái phụ phát ra ánh sáng thông báo, hấn cầm lấy xem xét, rất nhiều cuộc gọi nhờ.

Hấn không nhận ra một số nào trong đây hết.

Hấn không đếm xỉa tới, trong đầu còn đang suy nghĩ muốn nói như thế nào thuyết phục Hứa lão tiên sinh.

Đầu bên kia điện thoại rất nhanh chuyển được, hấn hỏi thăm: "xin hỏi, có việc gì gọi tới số này? Là XXXX09689 - - "

Sau đó, đầu bên kia điện thoại tin tức truyền đến, làm cho hấn trong nháy mắt thay đổi sắc mặt.

Cúp điện thoại, hấn thật nhanh phóng xe hơi, chạy nhanh mà đi.

Cục cảnh sát.

Góc, đã đến một canh giờ Giang Diễn Duệ đang mệt mỏi tựa đầu dựa vào tường, thâm thúy con mắt không tình cảm chút nào đưa mắt nhìn cha hấn đang tranh luận cùng với cảnh sát.

Đang ngủ thì hấn nhận được điện thoại khẩn cấp, nói cha hấn tại sáng sớm liền uống đến say không còn biết gì, vô duyên vô cớ nhảy vào đánh nhau với hàng xóm, bởi vì ông ta dùng chai rượu tấn công vào đối phương, khiến tay người hàng xóm kia bị thương nặng, còn ông ta chỉ bị xây xát chút ít ở tay.

Men say chvua hết, ông ta lại rống to vớ cảnh sát: "Ven đường... Tại ven đường đi tiểu một chút thì thế nào? Đó là nhà tôi! Cái đồ thích lo bao đồng ! Cần ăn đòn! Tôi đánh hấn... Là phải!"

Ngoài cửa,tôi Giang Diễn Đường vội vàng đuổi tới, nhìn về phía phương này, rất nhanh nhìn thấy Giang Diễn Duệ.

Bọn họ đồng thời tiến lên ngăn lại không cho cha mình nói thêm, Giang Diễn Đường cùng cảnh sát xin lỗi và chịu trách nhiệm, đồng thời hỏi thăm người hàng xóm đã bị đánh.

"Nhiều chỗ bầm tím cùng xuất huyết?" Giang Diễn Đường nhịn không được giương cao thanh âm

Hai anh em biết rõ đối phương kiên trì khai báo, ngoại trừ tương lai nhất định phải đối mặt một khoản tiền thuốc thang khổng lồ, khả năng thua kiện cũng rất lớn, trước ố tụng phải tiêu ít tiền, sau nhất thiết cũng sẽ phải bồi thường một khoản tiền không nhỏ.

Bọn họ không phải là không thể chi trả, chỉ là đồng thời đều tâm trầm xuống.

Cuối cùng cảm thấy cha của bọn họ thật là cái đại phiền toái, không thể dứt, bọn họ cho dù sự nghiệp khá hơn, cho dù tiền không là vấn đề, nhưng tâm lý cũng là một đại áp lực.

Ra khỏi cục cảnh sát, Giang Diễn Duệ liên tục trầm mặc không lên tiếng, ngược lại là Giang Diễn Đường luôn luôn chững chạc nhịn không được.

"Cha! Con cầu xin cha không chế một tý được hay không?"

Giọng nói Giang Diễn Đường mang theo hỏa khí làm cho Giang Diễn Duệ cũng ngây ngẩn cả người, hấn lần đầu tiên nghe anh trai nói chuyện với ba như thế, là, sự tình hôm nay không thể chấp nhận được, nhưng hấn cùng anh trai cho rằng, cha hấn chẳng thay đổi, nói cũng vô ích.

Ông ta híp mắt, vẻ mặt tức giận."Cái gì?"

"Cha đem bọn con biến thành máy rút tiền cũng được, nhưng ngay cả làm việc trước sau đều không cần suy tính một chút sao? Nào có người mới sáng sớm liền uống đến say khướt? Cha, cầu xin cha không chế một chút, cha nên biết người khác muốn cười nhạo cha! Cha đánh người chính là không đúng, đối phương cũng có người nhà, tại sao có thể đánh lộn ?" Hấn bức xúc một trận, trong lòng rất loạn.

Hấn sắp không chịu nổi!

Cha hấn giống như bom không định giờ lúc nào cũng có thể phát nổ, hấn có thể nhẫn nhịn, không có gì sai, có thể chi trả tất cả chi phí, nhưng càng lúc càng có nhiều phí tổn không thể chấp nhận, tất cả đều là bởi vì cha xúc động, hấn không biết nên làm gì bây giờ.

Hấn còn muốn mua nhà ở làm cho An An vui vẻ, nhưng nếu như đem tiền ra bỏ sung chi phí cho cha, hấn thật sự không biết mình còn có thể chống đỡ bao lâu.

Bạn đang đọc truyện *Chìa Khóa Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Chương 6-3

"Kiện tao thì sao? Tao sợ hấn à? Tao nuôi chúng mày lớn như vậy, gọi chúng mày trả một chút tiền liền chít chít méo mó, khốn kiếp !" Ông ta vung tay đánh vào mặt Giang Diễn Đường.

Giang Diễn Đường cứng rắn đón lấy quyền này, trong miệng bởi vậy, nếm đến mùi vị của máu.

Hấn hung ác trừng mắt với cha, biểu hiện hấn cực độ phẫn nộ, một tay đặt bên người nắm chặt quyền, tay kia bị Giang Diễn Duệ bắt lấy, sợ hấn sẽ mất không chế đánh cha.

Ông ta vẫn còn ở mẫn. "Trùng cái gì mà trùng? Hai đứa chúng mày bây giờ là cố ý muốn đối nghịch với tao sao? Tốt! Đến đây! Tao kiện chúng mày vút bỏ người thân, mọi người cùng nhau chịu tổn thất!"

Giang Diễn Đường hít sâu một cái, lấy tay lau khóe miệng, khẩu khí vững vàng trả lời: "Cha, con hi vọng cha hiểu được cái gì cũng có chừng có mực."

"Nghe không hiểu!"

Giang Diễn Duệ cũng tức giận, hấn lôi kéo Giang Diễn Đường và ngăn cản. "Nói với ông ấy cũng là nói vô ích, vô ích."

Giang Diễn Đường thở dài thật lớn một hơi, cùng Giang Diễn Duệ bỏ đi, bọn họ đều lái xe tới, cùng đi một đoạn đường chung.

Giang Diễn Duệ nhìn không được làm khó dễ. "Diễn Đường! Anh cùng ông ta nói nhiều như vậy làm chi? Ông ấy nghe không hiểu!"

"Anh nhìn không được, hôm nay đây không phải là một chuyện nhỏ, mà là một việc liên lụy đến luật pháp cùng chuyện kiện cáo! anh không thể cứ nhìn cha làm những việc như vậy, này đối với chúng ta cũng không nên, Diễn Duệ, chúng ta phải nghĩ biện pháp."

"Biện pháp? Có thể có biện pháp nào? Trả tiền cho cuộc sống của ông ấy, nhắm mắt làm ngơ là biện pháp của em"

Giang Diễn Đường suy nghĩ một chút, tạm thời không nghĩ ra biện pháp gì, hấn cảm thấy nhức đầu, tâm tình rất loạn, vì cái gì trời sinh hấn có người cha như vậy? Một cái đại phiền toái!

Giang Diễn Duệ thấy anh không lên tiếng, vòng vo cái đề tài nói: "Anh hôm nay đi chỗ nào? Vừa rồi điện thoại vẫn không gọi được."

"Anh vừa rồi..." Giang Diễn Đường kể lại chuyện hấn muốn mua lại nhà cũ của Chu An An một lần.

"Đối phương kiên quyết không bán?"

"Không bán."

"Là đó..." Giang Diễn Duệ nhìn xem cái chìa khóa bên cạnh Giang Diễn Đường, rút ra một tờ giấy, hấn nhặt lên. "A, đồ rút... Pháp Lương?" Trên tờ giấy viết cái tên quen thuộc.

"Chính là vị chủ nhà ta vừa nói!"

Giang Diễn Duệ hí mắt, hỏi: "Ông ta có phải hay không đầu đầy tóc trắng, nhưng là trong thanh âm khí mười phần, má trái gò má có một khóa nốt ruồi, mặc cái loại áo rất nghiêm túc, kiểu áo Tôn Trung Sơn?"

Giang Diễn Đường suy nghĩ trở xuống, kinh ngạc: "Làm sao em biết?"

Giang Diễn Duệ cười cười. "Ông là giáo sư đại học của em! Thật là đúng dịp!"

Giang Diễn Đường nhìn xem em trai cười như đã tính trước, hấn giật mình, sẽ không phải... Em có biện pháp?

Giang Diễn Duệ không phụ sự mong đợi của anh hai, cầm lấy tờ giấy trên tay lắc lắc.

"Càng khéo chính là, ông ấy cực kì quý em..."

Rời đi cục cảnh sát sau, Giang Diễn Đường lấy xe về nhà.

Hắn gửi xe trong bãi đỗ xe, kiểm tra điện thoại di động, lại phát hiện hai cuộc gọi nhờ.

Tất cả đều là Chu An An.

Hắn chuẩn bị ra khỏi thang máy thì sẽ gọi, nhưng vừa mới ra thang máy, đã nhìn thấy bóng người đứng ở trên hành lang.

"An An?"

Chu An An tựa lưng ở nhà bên cạnh Giang Diễm Đường, nghe thấy thanh âm của hắn, cơ hồ là lập tức ngẩng đầu hướng lên.

Sau đó một giây sau, nàng lộ ra nụ cười ấm áp.

"anh đi đâu vậy?"

Nhìn thấy nụ cười của cô, hắn đột nhiên cảm giác được trong lòng ấm áp.

Từ khi bị Pháp Lương cự tuyệt bán phòng, cùng với phiền toái của cha hắn, hắn đã cảm thấy hết sức mệt mỏi, giống như trong nháy mắt già thêm vài tuổi, thật may là có An An, cô quả nhiên là ánh sáng chiếu rọi cuộc sống u ám của hắn, vừa thấy được cô, hắn cũng cảm giác tâm tình nhẹ nhàng không ít.

"Anh đi..."

An An cắt đứt hắn, nói: "Trước hết để cho em đoán xem... Anh đi... Phòng tập thể thao?"

Hắn lắc đầu.

"Cùng khách hàng ăn cơm?"

Hắn lại lắc đầu.

Cô cau mày suy nghĩ mấy giây, chần chờ nói: "Anh sẽ không phải đến nhà em tìm em chứ?"

Ý tưởng làm cho Giang Diễm Đường cười ha ha, hắn yêu Chu An An như vậy, những ý tưởng đáng yêu, hắn cũng hi vọng chính mình vừa rồi đi tìm cô, mà không phải ở bất cảnh sát đối mặt một hồi ác mộng.

Khỏe miệng truyền đến một hồi đau đớn, nhắc nhở hắn vừa rồi bị cha hắn đánh một quyền.

Cha hắn, mái nhà không thể cho hắn tình thương, thật may mắn là hắn có Chu An An... Giang Diễm Đường đi tới ôm cô, cô ngạc nhiên, nhưng không có trốn, ngược lại mấy giây sau, tay ôm lên lưng của hắn, giống như phát hiện hắn mệt mỏi.

"Đã xảy ra chuyện gì sao?" An An tại trong ngực hắn hỏi.

Giang Diễm Đường ôm cô hít sâu một hơi.

Hắn buông ra, móc ra cái chìa khóa mở cửa, Chu An An đi theo phía sau hắn vào cửa, thuận tay đóng cửa lại, còn nhìn qua hắn bóng lưng cao lớn, cảm giác trong lòng hắn có việc nhưng không có nói.

An An không khỏi có chút lo lắng, mở miệng hỏi lại lần nữa.

"Có phải hay không... Có cái gì - -"

Lời nói không có hồi hết, Giang Diễm Đường đột ngột hôn, nuốt luôn tất cả nghi vấn của cô.

An An bị áp ở trên cửa, lửa nóng bàn tay nhiệt năng xoa lên thân thể của cô, An An có một chút kinh hoàng, cô muốn hỏi rõ ràng phát sinh chuyện gì, vì vậy khẽ đẩy hắn. "Không nên như vậy..."

Giang Diễm Đường theo lời dừng lại động tác, nhiệt hòa loại đôi mắt như muốn đem cô thôn tính, nhìn chăm chú vào cô.

An An nhìn thấy trong mắt hắn không chỉ là dục vọng.

Cô còn trông thấy hắn đầy mắt thâm trầm do dự cùng lo lắng, vì vậy An An đưa tay chạm đến gương mặt của hắn, hắn bật ra thở dài, đem gò má dán vào tay của cô, cảm giác nhiệt độ truyền đến sự quan tâm.

Chu An An chủ động hôn môi hắn, hắn nhiệt liệt hôn trả, thân thể hai người rất nhanh nóng hổi đứng lên, bị hôn đến thiên toàn địa chuyển, đều cảm thấy một cỗ buồn bực bị phóng thiêu đốt, cũng muốn đem đối phương hòa tan.

Giang Diễm Đường huyết mạch lao nhanh, trên người An An mềm mại xúc cảm cùng hương thơm hương vị, khơi mào linh hồn hắn trong phóng đảng.

Giống như rên thế giới này chỉ còn lại hai người bọn họ, dục vọng bị triệt để thực hiện, khi hắn đem ủy khuất cùng một mối thù phóng thích tại đây nguyên thủy ham muốn bên trong... Hắn cảm thấy thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Chìa Khóa Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chương 7-1

Sáng sớm, tiếng chim sẻ ríu rít xướng ca, vãn may lam nhạt tươi sáng biểu thị một ngày thời tiết đẹp trời.

Giăng Diễm Đường tại lúc này thanh tỉnh, hắn trừng mắt trần nhà một hồi lâu, mới chỉ đứng dậy ngồi dậy, một tay lười biếng gãi qua phát, nghiêng mặt qua nhìn xem bên cạnh ngủ say Chu An An, hắn tự tay sờ qua nàng trầm tĩnh mặt mày, đầu ngón tay trượt đến vai trần, lại khéo léo di chuyển lên chiếc cằm rồi quên mất ở tại đó.

"Đây là cách anh đánh thức em sao sao?" Cô vuốt ve tay của hắn, con mắt thèm ngủ có chút oán trách nhìn hắn.

"Hôm nay phải đi làm."

"Em biết rồi." Cô đang bị cô đang trong tình trạng môi thân thể, một đôi mắt đẹp vẫn theo dõi hắn không tha.

Chưa từng quên đêm qua hắn đột nhiên ôm cô lúc bày ra yếu ớt, về sau hắn đột nhiên biểu hiện chủ động mà lại cuồng nhiệt, cô cũng bị dời đi sự chú ý...

Hiện tại cô hiểu kỳ, đương nhiên cũng lo lắng, hắn có phải hay không có cái gì phiền lòng?

Chu An An ôm lấy chần mền ngồi dậy, tay phải sờ lên gương mặt của hắn, ôn nhu hỏi: "Ngày hôm qua anh đi đâu vậy?" Bây giờ hỏi thăm là tốt nhất.

Hắn liếc xéo cô một cái, ngày hôm qua... Hắn cùng Hứa Pháp Lương gặp mặt, bàn bạc nói chuyện không được.

Đột nhiên, trong miệng truyền đến đau đớn, hắn nhủ mày một cái, thiếu chút nữa đã quên rồi ngày hôm qua bị cha hắn đánh một quyền, trong miệng còn rách da đây.

Cô bắt được sắc mặt của hắn, nghi ngờ nói: "Làm sao vậy?" Thoạt nhìn không có như thế nào! Vì cái gì đột nhiên nhủ mày?

An An ngang nhiên xông qua, lại sát khuôn mặt hắn nhìn, ngay cả một chút vết thương nhỏ cũng không có, một chút... Khóe miệng giống như có điểm hồng, có điểm sưng...

"Miệng làm sao vậy?"

Không nghĩ tới ánh mắt của cô lại lợi hại như thế, hắn cười khò, giữ chặt tay của cô, không để cho cô tò mò tay tiếp tục trên mặt.

"Bị ba của anh đánh."

An An kinh ngạc. "Ba anh đánh anh?"

Hắn đem chuyện ngày hôm qua nói một lần, cô càng nghe càng nhủ mày, môi anh đào nhếch, thật sự là... Nói không ra lời.

An An không có biện pháp hiểu, một người cha bất bết như vậy, vì cái gì anh em bọn họ còn muốn tiếp tiền? Nếu như đổi lại là cô, nhất định liền không dễ ý tới.

Nhưng cô lập tức lại nghĩ tới, chính là bởi vì cô không phải là người trong cuộc, mới có nhẹ nhàng như vậy, nếu như đổi lại là người cha của mình như vậy khẳng khái một mực, cô thật là cam lòng cho bỏ rơi sao?

"Kỳ thật anh rất tức giận, ba của anh càng ngày càng gây chuyện lớn, lần này đánh người, lần sau sẽ không giết người? Anh không hiểu, vì cái gì ông ấy luôn là không thể an phận..."

Cô nghe hắn oán hận, trong chớp lát sau, dùng lạnh nhạt giọng nói: "Các anh có nghĩ tới hay không hoàn toàn không mặc kệ ông ấy?"

"Tại sao có thể mặc kệ? Lại như thế nào cũng là ba của anh. An An, mẹ anh từ khi anh còn nhỏ đã bỏ đi, mặc dù ba của anh không tốt, nhưng anh cảm thấy... Ông ấy cũng là thân nhân, anh nghĩ Diễm Duệ cũng suy nghĩ giống anh."

"Ý của em là, nên cho ông ấy một sự nghiêm khắc, bởi vì ông ấy biết rõ hai người sẽ giúp ông ấy trả tiền, cho nên không kiêng nể gì cả, em là cảm giác

được hai anh không cứng rắn, cho ông ấy nhận thức không có tiền sẽ thực thống khổ? Có lẽ ông ấy chịu khổ về sau liền sẽ cải biến."

Giang Diễn Đường nhìn chăm chú vào An An trong chốc lát, cảm thấy cô vẫn còn suy nghĩ ngây thơ.

"Ba của anh trước kia cũng không còn tiền dùng, An An, ba của anh... Thành thật mà nói, anh cảm thấy đã hết thuốc chữa, lại nói cho em thẳng thắn một chút, trả tiền đối với hai anh em bọn anh chỉ là một loại trách nhiệm, bọn anh chưa từng hy vọng có thể để cho ông ấy cải tà quy chính, bọn anh không ôm bất kỳ hi vọng, em hiểu không?"

Cô không hiểu, cô cảm thấy hẳn thật là mâu thuẫn.

Một tý oán hận cha của hẳn vì cái gì không thể an phận, một tý còn nói cha của hẳn không thể thay đổi, không ôm bất kỳ hi vọng... An An là thật không hiểu, nhưng cô không muốn liên chuyện này cùng hẳn tranh luận.

Cô chỉ nhìn thấy nỗi thống khổ của hẳn, cũng chỉ đau lòng nỗi thống khổ của hẳn.

Đột nhiên, một chuỗi chuông điện thoại di động vang lên, Giang Diễn Đường nhận ra là điện thoại di động của mình, hẳn bên cạnh hướng từ đầu giường, bên cạnh đối với An An nói: "Anh mau chuẩn bị một chút, chờ tôi một chút đi làm thuận tiện năm anh - - ư? Ngài khỏe..."

Cô xem thấy hẳn khom người nghe điện thoại, nghĩ tới chính mình trước kia còn muốn làm bà chủ nhà hoàn mỹ! Hiện tại đây? Rồi giường thức dậy so với hẳn còn muộn hơn, có khi còn ăn bữa sáng hẳn nấu... Thật sự là không được việc!

Đang muốn đứng lên mặc quần áo, đã nhìn thấy nét mặt của hẳn thay đổi, đồng thời, cũng nghe thấy hẳn tiếng nói phát ra run, đáp lời nội dung lại càng làm trong lòng cô cũng dâng lên một cổ dự cảm chẳng lành.

"... Thật vậy chăng? Vậy bây giờ... Là, là... Tôi lập tức tới..."

Hắn cúp điện thoại, tay vẫn đang phát run, hẳn không thể tin được, cảnh sát vừa rồi nói - -

"Làm sao vậy?" Chu An An dùng hai tay nắm ở hẳn phát run tay.

Trong tay cô truyền đến ấm áp, làm cho Giang Diễn Đường có chút mờ mịt ngẩng đầu nhìn hướng đồng tử mắt của cô.

Hắn lẩm bẩm nói: "Ngày hôm qua ba của ta đánh người kia, đột nhiên... Anh cũng không biết làm sao vậy, đột nhiên đã qua đời..."

Chu An An ngưng ngẩn, ngây người tốt mấy giây mới giật mình sợ hãi: "Làm sao lại thế?"

Ông trời ơi...

Giang Diễn Đường không có trả lời cô, hẳn đã hoàn hồn đứng ở bên giường mặc vào quần áo, An An luống cuống, muốn trợ giúp hẳn rồi lại lực bất tòng tâm.

"anh hiện tại phải ngay lập tức đi cục cảnh sát hiểu rõ tình huống, em chủ động về nhà."

Hắn bỏ lại những lời này đồng thời, y phục đã mặc, người cũng bay vọt qua đi ra ngoài.

Chu An An chỉ nghe thấy tiếng đóng cửa, thần trí cô vẫn không tỉnh táo, vẫn ở vào trong kinh ngạc, không cách nào trầm tĩnh lại.

Ồ chần rất ấm rất ấm, tâm lại lạnh một mảng.

Nàng không có biện pháp tưởng tượng kế tiếp Giang Diễn Đường phải đối mặt áp lực cùng phức tạp chuyện bụng, hẳn đã bị cuốn vào thị phi trong, nàng không biết nên như thế nào giúp hẳn.

Đột nhiên, một giọt nước mắt rơi xuống mu bàn tay, nàng không khỏi khóc lên.

Không biết là bởi vì sợ, hay là bởi vì đau lòng, nhưng này nước mắt xác thực cùng Giang Diễn Đường có quan hệ, sợ hãi hẳn áp lực quá lớn, đau lòng hẳn đem đối mặt hạng mục công việc.

Từ trước kia bắt đầu, nàng liền nhìn xem hẳn lưng đeo phụ thân áp lực lớn lên, cho tới bây giờ, hẳn hay là đồng dạng, kia rộng lớn dây trên lưng, như cũ công cái này bầm sinh bao đồ.

Bỏ cũng không xong.

Giang Diễn Đường phụ thân chuyện tình truyền khắp cả công ty, hẳn xin nghỉ vài ngày, đi sớm về trễ. Ngoại trừ tìm một luật sư ngoài, còn chạy vô số lần cục cảnh sát cùng trại tạm giam. Mặt khác, còn đã chọn một ngày cùng Giang Diễn Đường cùng nhau đến bị phụ thân khuyết điểm ẩu chết hàng xóm linh tiền xin lỗi.

Hắn đi xin lỗi cái kia ngày, Chu An An đến nhà hắn chờ hắn trở lại, nàng không nghĩ tới này khởi sự kiện cũng khiến cho ký giả chú ý, về sau nghĩ Giang Diễm Duệ công tác là nổi danh biên kịch, khó trách sẽ khiến cho chú ý.

Tin tức rất nhỏ, chỉ có một đoạn ngắn, nhưng là rõ ràng quay chụp xuất hiện trường tình huống - - gia thuộc căm giận bất bình khóc thút thít, bi thương linh đường, cùng với Giang gia huynh đệ bị gia thuộc giận nói chất vấn bộ dạng.

Có người đưa đẩy bọn họ, có người lệ con mắt tương đối, có người oán hận gầm thét, nhưng Giang Diễm Đường eo vẫn thẳng tắp, bên cạnh Giang Diễm Duệ còn lại là mặt không chút thay đổi.

Bọn họ lẳng lẳng đáng hương, lẳng lẳng rời đi, ký giả đem Microphone chặn đến Giang Diễm Duệ trước mặt, hắn đầu mày cau lại quay mặt, Giang Diễm Đường đưa tay đem Microphone đẩy ra.

Trước ti vi, Chu An An nhìn xem màn hình rơi lệ không ngừng.

Nam nhân nàng yêu mến bị ủy khuất, thiện lương của nàng đau nhức đau quá, sắc mặt hắn nghiêm túc thân hình cao gầy, chuyện này sau khi bắt quá năm ngày, hắn liền gầy tốt một vòng to, nụ cười cũng không thấy, cả người như cái xác không hồn, lời nói cũng ít vô cùng.

Nàng thay hắn chiếu cố hắn tất cả côn trùng, hắn nhiều hơn, money, Sasha, tước sĩ, tiểu thực nữ... Nàng tất cả đều chủ động tiếp nhận chăm sóc, thay hắn thu dọn nhà trong, đứng giờ thanh khiết, còn giúp hắn đem chồng chất quần áo giặt xong.

Nhưng Giang Diễm Đường nhưng không có phát hiện nàng những thứ này tri kỷ mờ ám.

Hắn bị bài son dao hải áp lực cho chán chường bỏ quên cuộc sống, mỗi ngày chỉ ở nghĩ - - vấn đề bồi thường, phụ thân bỏ tù vấn đề, còn có trong nội tâm sâu nhất tầng đau lòng.

Đau lòng cái gì đây?

Giang Diễm Đường phản đối những người khác nói, mà ngay cả Giang Diễm Duệ cũng không có, nhưng hắn tin tưởng em trai cần phải cùng hắn có một dạng ý tưởng.

Buông lỏng một mối thân thể, buổi chiều hơn tám giờ, Giang Diễm Đường trở lại trong nhà mình.

Hắn trông thấy ngồi ở trước ti vi Chu An An, nàng đang nhìn về phía hắn, mặt mũi tràn đầy là lệ.

Hắn chuyển bước đến bên người nàng, tất nằm vào ghế sofa, không có hỏi nàng vì cái gì khóc thút thít, hắn không có cái này tâm ý tư...

Mềm mại thân thể áp hướng mình, hắn không có mở mắt ra cũng biết An An đề ở trên người hắn, nàng cặp kia bàn tay nhỏ bé đang vuốt hắn mi, giống như muốn đem cặp trên nhãn nhắm cho vuốt lên đường như.

"Ta xem tin tức, người hôm nay đi đối phương bên kia?"

Nàng thanh thúy tiếng nói vang lên, hắn mở mắt ra nhìn xem nàng "Ừ."

"Ai... Thật sự là vất vả người." Nàng đưa tay đặt lên ánh mắt của hắn, hắn thuận thể nhắm mắt lại, cảm giác ấm áp tại trên mắt tràn ra.

Giang Diễm Đường nhắm mắt lại, nghĩ tới giống như mỗi ngày về nhà đều trông thấy An An, điều này làm cho hắn có gan thấm thiết lòng trung thành, bình thường về đến nhà còn muốn trong bóng đêm bật đèn, những ngày này không cần, về nhà một lần thì có nàng quan tâm ánh mắt, cùng với một phòng sáng ngời.

Nàng hỏi: "Đúng rồi, người ném qua không có?"

"Không có."

"Kia tại sao có thể, người sẽ mệt mỏi suy sụp."

"Ta không có khẩu vị."

Nàng suy nghĩ một chút, đạo: "Ta dẫn người đi ăn cái gì, ta lái xe, người chỉ cần lẳng lẳng ở bên cạnh nghĩ ngơi là tốt rồi, cái gì cũng không cần trông nom, toàn bộ giao cho ta."

Chu An An vốn là muốn cho hắn ở nhà nghỉ ngơi, sau đó nàng đi thay hắn mua đồ trở về, nhưng về sau nghĩ lại đang lúc, trong lòng lại có một chủ ý, muốn mang hắn đi ra ngoài đi một chút, xem có thể hay không dời đi một chút sự chú ý.

Hắn hít sâu một hơi, kéo xuống nàng che tại chính mình trên ánh mắt đầu ngón tay, mở mắt nhìn về phía nàng, đang muốn mở miệng cự tuyệt, lại bị nàng trong ánh mắt lo lắng cho cướp đi tầm mắt.

Giang Diễm Đường chăm chú nhìn nàng, phát hiện nàng dưới mắt có mắt quầng thâm, trong mắt có thật sâu lo lắng, luôn cười đến hơi vĩnh mỗi giờ phút này mãn thành một cái tuyến, mà ngay cả nàng áp tại trên người mình sức nặng, giống như cũng nhẹ rất nhiều.

Hắn thở dài, móc túi ra chìa khóa xe, không đành lòng cự tuyệt nàng.

"Đi thôi." Đem chìa khóa xe đưa cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chìa Khóa Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chương 7-2

Đi thôi?

Giang Diễn Đường có điểm hỏi hặn đáp ứng toàn quyền giao cho nàng, không chỉ là bởi vì Chu An An kỹ thuật lái xe ngoài ý định - - kém cỏi! Cũng bởi vì nàng miệng đầy nói muốn dẫn hắn đi ăn cái gì, nói cái gì toàn bộ giao cho nàng, kết quả nàng dẫn hắn đi ăn McDonald?

Chịu đựng tùy thời sẽ phát sinh tai nạn xe cộ sợ hãi, thật vất vả đến McDonald, Giang Diễn Đường nhìn xem nàng dè dặt đem lái xe tiến đối với nàng mà nói quá hẹp hòi được đến nhanh chóng đường xe, sau đó vượt qua chọn món ăn Microphone, lại xin lỗi lùi lại trở về Microphone trước...

Giang Diễn Đường cơ hồ phải gọi nàng cùng hắn trao đổi vị trí, để cho hắn lái xe, cũng đỡ phải phải một đường run như cây sậy.

Nhưng trông thấy nàng nắm chặt tay lái bộ dạng, lại để cho hắn không nói ra miệng, ánh mắt của nàng quá nghiêm túc, bắt quá là lái xe mà thôi, nàng nhưng thật giống như tại làm cái gì chuyện trọng yếu nhất đồng dạng, trên mặt tràn đầy toàn lực ứng phó.

Hắn nghe thấy nàng giờ một bộ mạch hương cá cùng một bộ mạch hương bảo bữa ăn, sau đó tại lấy bữa ăn cửa sổ - - đồng dạng mở qua đầu, lấy bữa ăn sau, tiếp tục đem xe lái vào trong đêm tối.

Hai mươi phút sau, nàng đem lái xe đến một chỗ đỗ bên cạnh, bên tay phải là một mảng lớn bãi đậu xe, bên tay trái còn lại là sườn dốc sân cỏ.

Bọn họ xuống xe, đạp tại trên cỏ, trước mắt sông ngòi bởi vì đêm tối mà thấy không rõ lắm mặt nước, chỉ cảm thấy là một mảnh màu đen nước chảy, Giang Diễn Đường một lần cho rằng đây là một con thoi khe nước, nhưng trong mũi chút nào người không thấy mũi thoi, chỉ có cỏ xanh hương thơm vị.

"Ngồi đi!"

Ngồi? Không có công cộng ghế ngồi a... Hắn vòng xem bốn phía, nhìn thấy Chu An An trực tiếp ở trên mặt đất ngồi xuống.

Giang Diễn Đường có một ti kinh ngạc, nàng như vậy không sợ bẩn mà lại thẳng thắn biểu hiện làm cho hắn có trong nháy mắt chần chờ, mà ngay cả hắn đã ở nghĩ, ngày đen như vậy cái gì cũng nhìn không thấy tới, có thể trên mặt đất có cứt chó cái gì.

Nhưng một giây sau hắn vẫn đi theo ở trên mặt đất ngồi ở bên người nàng, Chu An An đưa tới McDonald túi giấy, hắn tiếp nhận cùng nàng xé xác ăn, bọn họ không có nói chuyện với nhau, lặng lẽ đều tự ăn thức ăn.

Trước mắt này đen sẫm sẫm sông ngòi, tựa như Giang Diễn Đường trong lòng liên tục quanh quẩn áp lực, không có khởi điểm cũng không có đỉnh giới hạn nước chảy, giống như là không biết nên đi nơi nào phiền não, chỉ biết kéo suy sụp tâm tình của hắn.

Trong miệng hamburger ăn tựa như nhai sáp nến đồng dạng, như vậy đàn độn vô vị, hắn mặt bên nhìn về phía bên cạnh Chu An An, nàng ăn ngon vui vẻ, con mắt đều híp lại thành một cái trăng rằm, trong tay còn dính sót cả chưa đây! Thật đáng yêu.

"Người mới vừa đi Nhật Bản lúc, ta thường đến bên này." Nàng bên cạnh lúc nói, trong miệng vẫn còn ở ăn đồ, điều này làm cho nàng tiếng nói có điểm mơ hồ.

"Tới chỗ này tại sao?"

"Không có làm sao a! Đã cảm thấy bên này rất có thể làm cho lòng người chuyện bình tĩnh." Nàng quý gối một tay ôm chân, một tay cầm hamburger, nghiêng mặt qua đến thăm hắn. "Không cảm thấy sao?"

Nơi xa đèn đường truyền đến hơi yếu ánh sáng, chiếu vào trên mặt của nàng, ánh thượng một tầng lớn bóng đen.

Hắn nhìn qua nàng phải dựa vào yếu quang mới có thể thấy rõ sở xinh đẹp khuôn mặt, sau một lúc lâu, mới trả lời nàng. "Con sông này rất tối, ban ngày bộ dáng là dạng gì?"

"Rất tối?" Nàng cảm thấy hắn hình dung từ rất quái lạ. "Ban ngày... Chính là một cái rất bình thường sông mà thôi, không có đặc biệt trong suốt, cũng

không có đặc biệt dơ bẩn..." Nàng thay đổi bao vây hamburger giấy dầu, đem nó ném vào trong túi giấy, lại cầm một cây khoai con, vừa ăn vừa nói: "Ta rất lo lắng người."

Lo lắng? Hắn đương nhiên biết rõ sự lo lắng của nàng đến từ cái gì, hắn không có chủ động đáp lời, chính nàng liền không nín được lời nói chậm rãi mà nói.

"Người mỗi ngày bận bịu, áp lực tâm lý lại lớn, ở bên ngoài nhất định không tâm tình ăn cơm, ta vẫn luôn rất lo lắng..." Nàng mấp máy miệng, ăn cây khoai con, thuận tay lại cầm một cây, rồi nói tiếp: "Diễn đường, chuyện luôn sẽ đi qua, người muốn làm cho mình trở lại nguyên người tới sinh quỹ đạo, như người vậy mắt hồn mắt vía ta xem rất khó sờ."

Hắn cười yếu ớt, qua loa đạo: "Người lo lắng như vậy ta à?"

"Đây không phải là đương nhiên à?" Nàng giương cao tiếng nói, nhìn ra hắn qua loa, nàng có một chút mất hứng. "Ta đương nhiên sẽ lo lắng người, cũng rất đau lòng người, diễn đường, người có thể hay không đổi lại góc độ ngắm lại, coi như là tốt với ta không tốt? Người cam lòng cho ta vì người lo lắng sao?"

Nàng tiếng nói rất mềm, hắn nhìn xem nàng liếm liếm ngón trỏ, trên mặt có dính khoai con muối vị. An An mở trừng hai mắt, nhìn lại hắn nhìn chăm chú.

Nàng mang theo làm nũng giọng nói nói: "Người xem ta, không biết là ta gầy sao? Ta mỗi ngày đi làm đang lo lắng, về nhà cũng đang lo lắng... Ngày mai người phải trở về công ty bình thường đi làm đi?" Hắn gật đầu.

"Ngày mai sẽ làm cho hết thấy trở lại bình thường cuộc sống quỹ đạo, được hay không?"

Được hay không? Giang Diễn Đường đáp không được.

Hắn không có đối với người đã nói qua, kỳ thật về chuyện này, hắn có thật sâu đau lòng...

"An An... Kỳ thật ta..."

Hắn dừng lại nói không ra lời, trong lòng ê ẩm, đột nhiên, Chu An An tay không biết cái gì thời điểm duỗi tới, cầm tay của hắn, về này ấm áp làm cho hắn lại lần nữa mở miệng.

"Kỳ thật ta liên tục rất đau lòng..."

"Ừ?" Nàng lên tiếng, lẳng lặng nghe.

"Ta cảm thấy được bị ba của ta đánh người chết, hình như là ta gián tiếp hại chết, ta cảm thấy được ba ta là không phải là bị ta làm hư rồi? Ta đã từng lấy vì cho hắn tiền là được rồi, nhưng bây giờ ta phát hiện, bởi vì ta không có ước thúc hắn, thế cho nên hắn hại chết một cái người vô tội..."

Mấy ngày nay, chính là cái này ý niệm trong đầu khi hắn đáy lòng dẫn phát rung động.

Giang Diễn Đường cảm giác mình cũng có tội, nếu như hắn hiểu được ước thúc...

"Ước thúc hắn cái gì đây?" Chu An An dịu dàng nắm chặt tay của hắn, tay kia mở to ôm ấp, nghiêng vòng ở hắn rộng lớn thân thể.

"Có lẽ ta nhưng dùng..." Hắn không trả lời được.

"Người cái gì cũng không thể làm, trên thực tế, người đã làm, trước kia còn ở tại cũ nhà lúc, người theo ta nói người đối với ba người giảng đạo lý, kết quả bị hung hăng đánh một trận..." Nàng đột nhiên nở nụ cười. "Người khi đó rất mê muội tại thay đổi ba người, người còn nói tại ba người quần dài túi thả nhỏ nhỏ bản tính tư ngữ."

Hắn nghe cũng cười, tĩnh tư ngữ? Hắn còn nhớ rõ, nhớ rõ rõ ràng rành mạch, hắn đi lấy rất nhiều bản cái loại đó cái gọi là kết duyên phẩm, sau đó thả tới cha của hắn mỗi kiện quần túi.

Khi đó, hắn cố gắng thay đổi phụ thân, kết quả đây? Bị đau nhức đánh một trận.

Nàng đem môi áp vào lỗ tai của hắn bên cạnh, còn nói: "Không có gì là trách nhiệm của người, bản thân mình trách là nhất thời, nhưng cuộc sống cũng muốn qua, tin tưởng ta, sai không ở người."

Sai không ở người.

Nàng không phải là quan toà, không phải là trời sinh trọng tài, nhưng nàng như vậy nói, so với bất cứ người nào lời của tới có sức nặng, Giang Diễn Đường nghe lọt được, hắn tin tưởng nàng, cũng tin tưởng sai không ở chính mình, vì vậy thử tiêu tan.

Tiêu tan đồng thời, hốc mắt vừa chưa xót lại ướt, một cỗ nhiệt khí vụ thượng con mắt, trước mắt mặt của nàng thế nhưng trở nên tốt mơ hồ.

Giang Diễn Đường nghe thấy nàng khàn khàn tiếng nói, tràn trề an ủi lực lượng "Đừng khóc... Đừng khóc..."

Đừng khóc?

Nói là hấn sao?

Hấn sờ sờ mặt gò má, chạm được một mảnh ướt toan tính, tay của nàng che ở hấn tại trên mặt tay, hấn tròn tròn mắt, cảm thấy có điểm mắt mặt.

Nàng lại kết kết thật thật ôm hấn.

An An như đồ tiểu hài đồng dạng, một cái tay vỗ lưng hấn, một tý lại một hạ đập, làm cho này tiết tấu tiến vào trong lòng của hấn, tâm tình của hấn từ từ bình phục lại.

Hấn muốn mở miệng nói mình đã OK , không dùng lại loại này đối đãi đứa trẻ phương thức đối với hấn...

Nhưng một giây sau, người này được voi đòi tiên đó, ngoài miệng lẩm bẩm an ủi: "Ngoan ngoan đó... Ngoan ngoan... Ngoan ngoan, ngoan ngoan..."

Ngoan ngoan?

Từ nhỏ đến lớn không có bị như vậy đối đãi qua hấn, trên mặt lập tức ba đường gang, nhưng nghĩ lại ngẫm lại - - cũng tốt, hấn mấy ngày nay mệt quá , liền tạm thời làm nàng đứa trẻ, ngoan ngoan , đừng khóc.

Bạn đang đọc truyện *Chìa Khoá Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Chương 8-1

Giang thị huynh đệ tìm một cái chuyên nghiệp luật sư, đến ứng phó phụ thân kẻ tiếp sắp đối mặt trách nhiệm hình sự.

Đem hết thầy giao cho luật sư sau, bọn họ đều tự trở lại bình thường trong sinh hoạt, cố gắng làm cho chuyện này không ảnh hưởng bình thường cuộc sống.

Nhưng nếu như thực không ảnh hưởng, hay là rất khó.

Bởi vì Giang Diễn Duệ nửa cái danh nhân thân phận, làm cho chuyện này ngăn ngại chiếm cứ một ít tiết tin tức, đồng thời, cũng bởi vì Giang Diễn Đường một hơi mời đặc biệt nghỉ ngơi, làm cho trường quan chú ý tới chuyện này.

Đây coi như là thứ nhất gièm pha, Giang Diễn Đường rất khó không chú ý đến công ty đồng nghiệp đối với hấn trở nên không đồng dạng như vậy thái độ, tất cả mọi người trở nên lãnh đạm một chút, có đôi khi hấn phát giác có ánh mắt của người đang len lén chú ý mình, sau đó đang cùng hấn chống lại sau, nhanh chóng đừng mở.

Đương nhiên cũng có số ít thái độ giống nhau người, liền Như phụ tá Đại Vệ, vẫn mỗi ngày quán ở bên cạnh hấn đảo quanh, nói cũng không còn đề cập qua chuyện kia.

Chiều hôm đó, Đại Vệ tại cầm một xấp văn kiện tới đây sau, nhìn không được dùng đến thảo luận bát quái khẩu khí hỏi: "Lão đại, nghe nói... Trên mặt chuẩn bị muốn làm nhân sự dị động, có đúng hay không?"

Giang Diễn Đường bên cạnh đảo văn kiện, bên cạnh trả lời: "Làm sao ngươi biết?"

"Đây là thật ?" Đại Vệ hiển nhiên rất kinh ngạc. "Ta sẽ không phải muốn thăng chức đi?"

"Ngươi cảm thấy có thích hợp chức vị của ngươi sao?" Giang Diễn Đường giương mắt nhìn hấn. "Lần này nhân sự dị động là vì có một lớp về hưu cùng tạm rời chức vị, ngoại trừ bên trong điều động ngoài, cũng sẽ bắt đầu tuyển nhận mới máu, Đại Vệ, ngươi muốn làm gì chính là hình thức công tác? Nói thí dụ như ngươi nghĩ đi quảng cáo, hoặc là chạy nghiệp vụ? Ta nhưng dùng để cử ngươi xem một chút."

"Lão đại ngươi tốt nhất!" Đại Vệ còn kém không có ôm bắp đùi của hấn, vừa trả lời: "Ta là muốn chuyển chạy nghiệp vụ a! Nghe nói gần đây nghiệp vụ mẫn kháng , ta nghĩ muốn xông vào một lần."

Giang Diễn Đường thực may mắn trợ lý là Đại Vệ người như vậy, thẳng thắn nhiệt tình sẽ không đùa giỡn thủ đoạn nhỏ, làm việc mặc dù không phải là hoàn mỹ nhất, nhưng là có tám mươi phần ra, là trọng yếu hơn là - -

Đối mặt lần này nhân sự dị động, Giang Diễn Đường cần phải muốn bởi vì cha chuyện tình mà rất khẩn trương , dù sao nếu như phải làm nhân sự điều động, rất có thể đem đầu mũi tên chỉ hướng hấn loại lời này đề nhân vật, mà cái Đại Vệ thật là không có thần kinh, hấn không thể không biết nhân sự

điều động chuyện này rất nhạy cảm, ngược lại còn chủ động tới hỏi hấn.

Bất quá, ngoại trừ trên công tác sắp tới rung chuyển ngoài, gần đây cũng có chuyện tốt phát sinh.

Giang Diễm Duệ thuyết phục Hứa lão tiên sinh đem phòng ở gác sức, Giang Diễm Đường vì vậy rất nhanh tìm thời gian cùng Hứa lão tiên sinh ký hẹn, hơn nữa còn là một cái rất vui mừng giá thấp.

Hấn hỏi Giang Diễm Duệ là thế nào làm được ?

Giang Diễm Duệ trả lời như vậy - - "Ta chỉ cùng giáo sư nói người cùng An An trước kia chuyện xưa, nói các người tách ra đã nhiều năm, duyên phận thế nhưng lại đem các người dặt đến, không nghĩ tới giáo sư thân có đồng cảm, nói hấn cùng sư mẫu trước kia cũng giống như vậy, chia lìa một đại đoạn thời gian sau, mới xác định hai bên là duy nhất."

Giang Diễm Đường không nghĩ tới tính tình cổ quái Hứa lão tiên sinh, thì ra là cũng có như vậy lãng mạn một mặt, thậm chí còn đem phòng ở dùng thấp hơn giá thị trường gần ba thành giá cả bán cho hấn.

Trải qua những thứ này trắc trở, làm cho Giang Diễm Đường càng thêm phát giác Chu An An đối với hấn trọng yếu.

Hấn quyết định dùng nhà này phòng ở hướng nàng cầu hôn, hấn muốn cho nàng mau mau thành vì vợ của mình, lại cũng không muốn cùng nàng tách ra.

Ngày này ngày nghỉ, Giang Diễm Đường mang Chu An An đến một nhà đài công quán bit tết, đến nay vẫn duy trì một phần một trăm hai giá cả, salad cùng đậm đặc súp tự rước ăn được no bụng, lên bàn bữa ăn bên trong bọc bao lấy màu vàng bơ, tràn trề học sinh vị.

Đi qua lão bản dẫn đầu ngồi vào chỗ của mình vị sau, hấn hỏi nàng: "Có nhớ hay không tiệm này?"

An An gật gật đầu. "Nhớ rõ a! Trước kia chúng ta thường đến, này đối với chúng ta mà nói là siêu cấp lớn bữa ăn được!"

Nàng nhớ rõ trước kia phàm là tất cả ăn mừng chuyện tình, bọn họ cũng sẽ đi tới nơi này nhà nhà hàng, nói thí dụ như: thi tiền tam danh, có người sinh nhật, tham gia kỷ niệm ngày thành lập trường lấy được tốt hạng, hấn bắt được đi làm tiền lương... Bọn họ cũng sẽ đến ăn một bữa no đủ, nàng đương nhiên sẽ không quên.

Chỉ là, sau khi lớn lên, lần thứ nhất cũng không còn lại bước vào nơi này.

"Ngoại trừ thường đến, còn có một rất lớn ý nghĩa a! Người đã quên?"

Nàng nhú nhú mày, lại nhú hạ mũi, nghiêng đầu một chút, sau đó lắc đầu, "Cái gì ý nghĩa a?"

Hấn cố ý thu hồi nụ cười, gương mặt đường cong trở nên nghiêm túc, giống như mắt húng đồng dạng.

Nàng xem hấn như vậy, có một chút luống cuống, lúng túng nói: "Ai da! Ta quên mất sao! Người sẽ không tức giận chứ?"

Hấn còn là cố ý không nói lời nào, lúc này bữa ăn bao lên bàn, hấn cầm lấy một cái xé ra, chậm rãi ăn.

"Không nên như vậy sao..." Nàng có điểm không cách nào, thật sự không nghĩ ra cái gì rất lớn ý nghĩa, ngoại trừ thường đến từ ngoài, tiệm này còn có cái gì đặc biệt à?

"Chúng ta lần đầu tiên hẹn hò, có phải hay không cũng ở nơi đây?"

Nàng sừng sốt mấy giây, suy nghĩ một chút lập tức gật đầu.

"Nhớ rõ chúng ta đàm luận muốn kết hôn, có phải hay không cũng ở nơi đây?"

An An lần này thật sự ngập ngừng cả người, khi đó hay là sinh viên nàng cùng vẫn còn ở làm lính hấn, thừa dịp nghỉ phép ngày tại tiệm này hẹn hò, bọn họ ăn tảng thịt bò, nghiêm túc thảo luận nâng đỡ nàng tốt nghiệp đại học sau liền kết hôn chuyện này.

Từ khi đó bắt đầu, nàng đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, sau khi tốt nghiệp sẽ phải đương tân nương của hấn, thế giới của nàng cũng tại lúc này trở nên nhỏ hẹp, chỉ thấy được một mình hấn, cả ngày ngẩn tại hạnh phúc ngọt ngào trong tình yêu.

Hiện tại nhớ tới, năm tháng quá khứ, nhân sự đã không phải là, bọn họ cũng còn độc thân, nhưng mà một lần nữa tương liên đứng lên, này rất kỳ diệu, không phải sao?

Hấn nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt của nàng như tại nhớ lại cái gì, trong ánh mắt cất giấu hào quang, ngay vào lúc này, hấn xuất ra trong túi gì đó, bắt trở về chú ý của nàng lực.

"Cho nên, hôm nay ta phải ở chỗ này chính thức hướng người cầu hôn lần thứ nhất."

Giang Diễm Đường nghiêm túc tiếng nói, làm cho nàng kinh ngạc nhìn xem hắn, sau đó từ hắn chắc chắn trong ánh mắt, tầm mắt dời đi đồ trên bàn.

Là một màu xanh đậm vài nhưng cái hộp, nàng đương nhiên nhận ra, đây là trong phim ảnh cầu hôn đều biết dùng đến, đem cái hộp sau khi mở ra, liền sẽ thấy một quả sáng chói xinh đẹp chiếc nhẫn...

Chu An An rung động rung động cầm lấy vài nhưng cái hộp, động tác cực chậm, nhẹ vô cùng đem nó mở ra - -

Đương thấy rõ ràng bên trong trong vật lúc, nàng ngây ngẩn cả người.

Không phải là chiếc nhẫn.

Là một cái chìa khóa.

Nàng nhận không ra kia thanh cái chìa khóa, không biết là dùng để mở cái gì, nàng trát trát nhẫn tình, giương mắt nhìn về phía hắn, hắn đọc đến đến nàng trong mắt nghi hoặc, vì vậy bên cạnh dạn cười yếu ớt bên cạnh trả lời.

"Ta biết rõ ngươi vẫn muốn mua về của ngươi nguyên quán, ta nghĩ thật lâu, cảm thấy một chiếc nhẫn không đủ đại biểu giữa chúng ta đoạn này thâm hậu tình cảm, ta chỉ muốn xem ngươi vui vẻ, mà thay ngươi mua về của ngươi nguyên quán có thể cho ngươi vui vẻ, An An, gả cho ta, được hay không?"

Chu An An đã khóc đến rồi tình rồi mù.

Nàng nắm cái chìa khóa, căng đến cảm thấy cái chìa khóa tại nàng trong lòng bàn tay đều ấn xuống đồ án, nàng không nghĩ tới - - hoàn toàn không thể tưởng được, cái chìa khóa này sẽ là nàng nguyên quán cái chìa khóa.

Nàng nhìn qua nam nhân ở trước mắt, bộ dáng của hắn tại nàng lệ mơ hồ trong ánh mắt có chút thấy không rõ lắm, nhưng nàng dụng tâm đi xem, bộ dáng của hắn thủy chung khác ở lòng của nàng bản thượng, khác sâu lại không diệt.

Lấy hắn, được hay không?

Đây là bọn họ ở giữa lần thứ hai hôn ước. Lần đầu tiên nàng đáp ứng lúc, lòng tràn đầy ảo tưởng, tư tưởng đơn thuần, cho rằng tình yêu không có sóng to gió lớn, cho rằng hôn nhân chính là tình yêu đỉnh giới hạn... Lần này đây?

Nàng còn không có đáp ứng, nhưng nghĩ đến giữa bọn họ chuyện đã xảy ra, nhà bọn họ đều đã trải qua gió lớn lã, cũng đều tự có công tác cùng sự nghiệp, biết càng nhiều người, cơ hội biến nhiều, lựa chọn biến nhiều, nhưng vẫn là chỉ cần hai bên... An An tâm giữa hiện lên đáp án, hoặc là nên nói, nàng cho tới bây giờ không có suy nghĩ qua cái khác đáp án.

Một giây sau, nàng gật đầu.

Giang Diễm Đường vẻ mặt đột nhiên như trút được gánh nặng, hắn không là một sẽ hoan hô kêu to người, giờ phút này nội tâm của hắn kích động, nhưng vẻ mặt cố giữ vững bình tĩnh.

Một lần hắn cho rằng An An không muốn lấy hắn, dù sao bọn họ một lần nữa yêu nhau cũng bất quá mấy tháng, hắn nghĩ nàng có lẽ sẽ nghĩ lại nghiên cứu lo lắng nữa xem một chút, thậm chí còn thuyết phục mình không thể bức nàng, phải ngoan ngoan ngoan chờ quyết định của nàng.

Nhưng nàng đáp ứng!

Hắn tự tay đi lau lệ trên mặt nàng, ướt toan tính nhuộm đến hắn ngón cái, nổi thẳng tiến trong lòng của hắn, Giang Diễm Đường ở trong lòng thể, trải qua như vậy gấp ghềnh đường, những ngày tiếp theo nhất định phải cùng nàng dắt tay đi hướng càng thuận lợi con đường.

Về sau, tảng thịt bò lên bàn, bọn họ cùng nhau thúc đẩy, đều cảm thấy thời gian giống như làm lại lần thứ nhất, hôm nay tựa như cái kia nhiều năm trước cuộc sống đồng dạng, tảng thịt bò hay là đồng dạng mỹ vị thơm ngon, lòng của bọn họ nắm hồi quy nhẹ, tìm được yêu nhau bản chất.

Đối mặt tương lai, bọn họ đều đột nhiên lòng tin tràn đầy, vô luận đối mặt cái dạng gì khiêu chiến.

Đêm khuya, Chu An An nằm tại chính mình giường đơn thượng, lăn qua lộn lại không ngủ được.

Nàng nằm ngang, ánh trăng từ đầu giường trước mở ra cửa sổ tròn vào, chiếu sáng nàng giờ cao hai tay, cùng với trong tay kia thanh cái chìa khóa.

Cái thanh này thượng cấp vết trầy tràn đầy cái chìa khóa tại trong mắt nàng, so cái gì sáng chói châu báu còn xinh đẹp, nàng cảm giác mình thực may mắn, có thể có Giang Diễm Đường như vậy yêu chính mình, nam nhân này thậm chí tổn đại bản sao phiếu thay nàng mua về với ông bà.

Không phải là vấn đề tiền, An An sẽ không nghĩ phòng này bao nhiêu tiền, một quả chiếc nhẫn kim cương được bao nhiêu tiền, dùng giá cả đến cân nhắc tình yêu. Nàng chỉ biết là, Giang Diễm Đường sẽ đi mua phòng này, là vì làm cho nàng vui vẻ.

Tình yêu đến một chỗ bước, không còn là hi vọng đối phương đối với mình tốt, mà là hi vọng chính mình đối với đối phương tốt, đối phương bởi vậy vui vẻ, mình cũng sẽ siêu cấp vui vẻ.

Là một loại tích cực dâng hiến tinh thần, đã quên mình, chỉ muốn đối phương tốt.

Cho nên bắt được cái chìa khóa này, nàng mới có thể kinh ngạc đến khóc thút thít. Kể từ Giang phụ bị giam giữ, hôm nay quan tòa vẫn chưa xong kết, Giang Diễm Đường đã tổn đại bả sao phiêu tại này khiến sự tình thượng, tình trạng kinh tế của hắn không có trước kia hậu đãi, nhưng hắn vẫn mua phòng này...

Nàng không biết nên như thế nào biểu đạt kích động cùng cảm tạ, hắn thay nàng tròn mộng, kỳ thật hắn đại khả không cần làm chuyện này, An An nghĩ tới, nếu như hắn cầu hôn dùng một quả đơn giản chiếc nhẫn kim cương, nàng vẫn sẽ thật là cao hứng đáp ứng hắn.

Trước kia nàng muốn cho hắn một cái đầy đủ nhà, nhìn hắn bị phụ thân hành hạ, xem một mình hắn chống lên một cái nhà, nàng liền cấp cho hắn một cái siêu cấp hạnh phúc mỹ mãn nhà, sẽ có mấy đáng yêu đứa trẻ, mỗi Thiên gia trong luôn vui tươi tiếng cười không ngừng...

Không nghĩ tới bây giờ, phụ thân sau khi qua đời nàng, mới là không có nhà người kia, lúc này hắn hướng nàng cầu hôn, thay nàng mua trở về nhà, cũng cho nàng một cái nhà.

An An rất cảm ơn.

Cũng rất cảm động.

Nàng nằm lần nữa lệ sung, nước mắt từ gò má hai bên chảy xuống, chảy về phía lỗ tai, cuối cùng nhỏ vào trong gối nằm.

Đem giờ cao cái chìa khóa để tay hạ, đặt tại ngực, con mắt nhắm lại, không tiếng động trôi lệ, cảm giác được ánh trăng hôn môi...

Bạn đang đọc truyện *Chìa Khóa Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Chương 8-2

"Chờ người tốt nghiệp đại học ta liền cưới người, An An, được hay không?"

Nàng ngây dại tốt mấy giây, chậm chạp không có đáp lời.

Hắn lúng túng sờ sờ bởi vì tham gia quân ngũ mà đuôi lý tóc, lại sờ sờ mặt. "Không muốn a? Nói cũng phải a... Chúng ta còn trẻ..."

Nàng cắt đứt lời của hắn. "Ta nguyện ý!"

Lần này đổi hắn ngây ngẩn cả người, cho đến trông thấy nàng nghiêm túc con mắt sắc, mới đi theo hoàn hồn đạo: "Thật sự?"

"Thật sự! Ta muốn gả cho người."

Hắn vui vẻ sờ sờ đầu của nàng, sùng ái nói: "Ta nghĩ muốn sinh hai cái đứa trẻ, không... Ba cái hảo, càng nóng của một chút..."

Bên má nàng đỏ bừng, "Ta muốn có nữ nhi, ta sẽ đem nàng cách ăn mặc phải thật xinh đẹp."

"Nữ nhi tốt! Nhưng là cũng muốn con trai, ta nhưng dùng dẫn hắn chơi bóng rổ!"

Bọn họ a, người một lời ta một câu thảo luận tương lai, thân thiện nói chuyện làm cho trên bàn tảng thịt bò đều lãnh rớt.

Ngày đó nói chuyện, hôm nay rõ mồn một trước mắt.

An An phảng phất còn cảm giác ngày đó buổi trưa mặt trời rực rỡ ấm áp, cái loại đó phơi nắng tại làn da thượng sóng nhiệt, trợ giúp nàng liên tưởng đến ngày đó Giang Diễm Đường nụ cười trên mặt.

Khi đó hắn phơi nắng thật tốt hắc, người vừa lại gầy tốt một vòng to, nhưng ánh mắt hắn trong nghiêm túc cùng nghiêm túc, không để cho nàng cảm cũng đi theo buộc vòng quanh xinh đẹp tương lai, phá vỡ bọn họ non nớt ảo tưởng.

Hiện tại, An An không oán khi đó ngăn trở.

Bọn họ hiện tại cũng càng thành thực, có thể đối mặt không biết tương lai, nàng rất có lòng tin, trên tay cái chìa khóa này không chỉ là liên tiếp quá khứ triển vọng tương lai, càng là một thanh có thể mở ra hạnh phúc cái chìa khóa.

Buổi tối, cùng luật sư gặp mặt sau khi, Giang Diễn Đường cùng diễn duệ cùng nhau đi ra khỏi luật sư sở hành chính.

Bọn họ đến sở hành chính bên cạnh gia đình thức tiệm mì ngồi, giờ hai chén mặt sau, tại tiếng âm ỹ trong thảo luận nâng quan tòa chuyện tình.

Tiệm mì góc khuất nhất một bàn còn ngồi lão bản tiểu nữ mà, cầm lấy bút làm bài tập, trên tường ti vi chiếu phim tin tức báo viết, trong không khí tràn ngập nhiệt khí, lão bản vợ chồng bận rộn đi tới đi ra.

Hai huynh đệ thấp giọng đàm luận nghiêm túc đề tài, Giang Diễn Đường thậm chí còn xuất ra luật sư cho tư liệu lật xem, vẻ mặt nghiêm túc.

Luật sư nói Giang phụ bị phán tử hình tỷ lệ rất nhỏ, cho nên cường điệu xem thời hạn thi hành án rút ngắn thượng. Giang phụ hôm nay đã gần sáu mươi tuổi, thời hạn thi hành án dài ngắn đem ảnh hưởng hẳn sẽ hay không ngay cả sinh mạng cuối cùng đều đợi tại trong ngục, luật sư gần đây liên tục tìm bọn họ họp thảo luận, huynh đệ bọn họ cũng mỗi người đều có cái nhìn.

Giết người thì phải đền mạng, Giang Diễn Đường một lần dùng vì phụ thân sẽ bị phán tử hình, nhưng về sau bắt đầu tay giải pháp điều luật văn sau, phát hiện phụ thân bị phán tử hình tỷ lệ rất thấp, mà về thời hạn thi hành án dài ngắn hẳn là không có ý kiến, trái lại Giang Diễn Duệ thì cảm thấy thời hạn thi hành án càng ngày càng tốt, hẳn nhận thức vì phụ thân cá tính đã không có cứu, nếu như còn sinh hoạt ở trong xã hội cũng là có nguy hiểm.

Nhưng vô luận bọn họ nghĩ như thế nào, quyền quyết định đều ở quan tòa trên người.

Nóng hổi trước mặt lên bàn, Giang Diễn Đường chủ động mở miệng, "Ta phải cảm ơn người giúp ta thuyết phục Hứa lão tiên sinh bán ta phòng ở, hôm nào mời người ăn cơm đi!"

"Có cái gì tốt ta ?" Giang Diễn Duệ nhún nhún vai, đột nhiên nghĩ đến cái gì, hỏi: "Vậy người đưa cho An An sau, nàng thật cao hứng sao?"

Giang Diễn Đường dừng lại một chút, trả lời: "Kỳ thật ta lấy kia nóc nhà phòng ở đến cùng nàng cầu hôn."

Giang Diễn Duệ thiếu chút nữa đem trong miệng trước mặt phun ra đến, hần ho khan vài tiếng, giọng cao đạo: "Cầu hôn?" Hần làm sao lại không nghĩ tới, ca đại thủ bút mua kia phòng ở nguyên lai là muốn cầu hôn dùng, "Đúng vậy!"

"Thành công không có?"

"Nàng đáp ứng."

Giang Diễn Duệ oa một tiếng. "Chúc mừng chúc mừng! Cảm phòng ở cầu hôn a, ta không nghĩ tới người là như vậy lãng mạn người. Bất quá cũng là a, người sẽ tìm tìm một nữ nhân tìm lâu như vậy, lại một phó không phải là nàng không thể bộ dạng, cũng đúng, hành động như vậy vốn chính là rất lãng mạn."

Bị lãng mạn đến lãng mạn đi hình dung, làm cho Giang Diễn Đường không được tốt ý tứ.

"Ta chỉ là muốn sớm một chút đem nàng lấy về nhà." Giang Diễn Đường hữu cảm nhi phát. "Diễn duệ, người nên biết, từ nhỏ bởi vì trong nhà quan hệ, ta trời sinh cũng rất khát vọng có thể có một nữ nhân nhà, An An vừa vặn chính là cái đúng người, ta không nên lại trễ nghĩ, trải qua lần này chuyện của ba chuyện, ta càng chắc chắn loại ý nghĩ này."

"Bởi vì cha?"

"Kỳ thật ta liên tục cảm giác rất đau lòng, hình như là ta một đem cha trông nom tốt, mới gián tiếp hại chết người kia, khi ta có những thứ này mặt trái ý tưởng lúc, đều là An An cùng ta."

Giang Diễn Duệ mị chặt con mắt, đột nhiên nói: "Ca, kỳ thật ta cũng vậy có với người giống nhau ý tưởng, ta cũng cảm thấy hình như là ta không đủ chú ý cha, quá bỏ mặc hẳn, mới để cho hẳn..." Hần ngưng một chút, rồi nói tiếp: "Nhưng ta là mình nghĩ thông suốt, ta còn lên trên một đường thiện tu khóa, bởi vì thời gian trước quá nhiều mặt trái ý tưởng ở trong lòng chuyển... Người có người ủng hộ, thật tốt!"

"Người còn lên trên thiện tu?"

"Đúng vậy, ta mỗi lúc trời tối đều nghe sư phụ lời của thật tốt ngồi xuống, làm cho trái tim chuyện bình tĩnh trở lại."

"Hữu hiệu sao?" Thật sự là phục hẳn.

"Giống như có, bất quá bây giờ nghe người nói như vậy, ta cảm thấy được... Có người ủng hộ quan trọng hơn, ca, ta đột nhiên cũng tốt muốn kết hôn đó!" Giang Diễn Duệ khiển trách.

"Không có ai ngăn đón người a! Muốn kết hôn liền cứ việc đi kết, người bây giờ bạn gái là ai? Tiểu Lợi sao? Lần trước mới thấy qua ?" Hơn nửa năm trước, có cùng Giang Diễn Duệ bọn họ cùng đi ném qua một bữa cơm, hẳn nhớ rõ khi đó bên cạnh hẳn bạn gái giữ lại ngắn tóc xoăn, tướng mạo đáng yêu, gọi Tiểu Lợi.

"Sớm thay đổi."

"Chia tay rồi? Bây giờ bạn gái là..."

Giang Diễn Duệ nhưng cười không nói, cúi đầu ăn mặt.

Gặp hán bộ dạng này, giang diễn đường nhìn không được bày ra ca ca chống."Người đời bạn gái tốc độ nếu như lại nhanh như vậy, ta xem người đại khái rất khó kết hôn đi!"

"Kia không nhất định a, khả năng ta lại đột nhiên tia chớp kết hôn."

"Tia chớp kết hôn? Rất giống tác phong của người."

Giang Diễn Duệ bĩu bĩu môi, nói: "Đừng nói cái này, nói thật, ca, người có nghĩ qua muốn dùng phương thức gì kết hôn sao? Hôn kỳ đây? Quyết định không có?"

Giang Diễn Đường bị hỏi đến, hán hé mắt suy nghĩ một chút."Ta hi vọng cho nàng một cái hoàn mỹ nhất hôn lễ, hơn nữa muốn đặc biệt một chút."

"Gần đây rất lưu hành đến nước ngoài kết hôn, trời xanh mây trắng hạ, phía sau là một mảng lớn Bích Hải, đập tại màu vàng kim trên bờ cát lẫn nhau cho phép chung thân, lãng mạn đi?"

Lãng mạn là lãng mạn, nhưng muốn An An thích.

Hán không xác định An An sẽ sẽ không thích loại này hải đảo thức hôn lễ.

Thấy hán không có trả lời, Giang Diễn Duệ lại nói một loại khác."Cổ bảo hôn lễ đây? Bao xuống cổ bảo đến kết hôn, dùng phục cổ cung đình thức phương pháp kết hôn, tàn khóc đi? Bất quá cái này rất quý... Ca, người mua phòng ở sau có hay không thay đổi rất nghèo a?"

Giang Diễn Đường không có trả lời hán, đầy trong đầu chỉ là đang nghĩ... Cấp cho An An cái dạng gì hôn lễ?

Hán hi vọng có thể cho nàng một cái chung thân khó quên tràn trề hạnh phúc hôn lễ...

Bạn đang đọc truyện *Chìa Khóa Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Chương 9-1

Liên tiếp vài ngày, Giang Diễn Đường lên mạng sưu tầm hoàn mỹ hôn lễ, hán không nắm được chủ ý, muốn nói dứt khoát hay là cùng nàng cùng nhau thảo luận, sau đó toàn bộ giao cho nàng xử lý thì tốt rồi, hán đảm nhiệm hiệp trợ nhân vật.

Mới như vậy hạ quyết tâm sau, lão thiên gia hãy cùng hán mở ra một cái đại cười giòn - -

Người của công ty chuyển đi động xuống, trên mặt không ngoài ý có tên của hán.

Giang Diễn Đường không sợ bị xuống chức, hán biết rõ phụ thân tin tức làm trên tầng đối với hán cảm thấy hoài nghi, cho nên nếu như bị giáng chức, hán nguyện ý một lần nữa cố gắng.

Có thể hán vạn lần không ngờ, chính mình sẽ bị chuyển đi đến Đài Trung giữa khu chi nhánh công ty, chức vị trên cơ bản không có thay đổi, nhưng chuyển đi quyết định vẫn đồng đẳng với xuống chức.

Hán cầm lấy xem ra chuyển đi đến Đài Trung thông báo sách, chậm chạp nói không ra lời.

Cảm giác tay đang phát run, trong nội tâm rất không mau, hán vừa mới cùng Chu An An lẫn nhau cho phép chung thân, trời cao sẽ phải để cho bọn họ đối mặt giống nhau khiêu chiến?

Có trong nháy mắt hán buồn cười, cơ hồ muốn bật cười, nhưng trong lòng sầu khổ hay là chống đỡ qua sắp khổ vui vẻ, hán cảm giác mình như ngã một cái, bởi vì chìm đắm trong cầu hôn thành công trong vui sướng, lại không phát hiện này đối đi nơi khác về lo lắng len lén đến gần.

Bên cạnh, Đại Vệ cũng là vẻ mặt không thể tin được.

"Đài Trung? Lão đại, người bị điều đi Đài Trung?" Mà ngay cả hán cũng biết, nói như vậy công ty sẽ đem trọng yếu công nhân viên ở lại tổng công ty,

nhưng Giang Diễm Đường ngoài chân phải, đây không ngoài còn là không để cho hắn tiếp tục tại công ty thăng cấp, chỉ có thể đương cái địa phương quan.

Hắn bị cách xa quyền lực trọng yếu.

Giang Diễm Đường hoàn hồn."Đại Vệ, ta còn là sẽ hướng nghiệp vụ bộ đề cử người."

"Lão đại!" Đại Vệ mắt húng rống."Ta là lo lắng người, không phải là lo lắng người bị điều đi liền không có biện pháp tiến cử ta! Người đi Đài Trung phải làm sao?"

"Làm sao bây giờ? Đồng dạng công tác a!"

Đại Vệ nhìn xem Giang Diễm Đường về mặt mây trời nước chảy, cơ hồ nghĩ lên trước lão đảo hắn, hắn là bị điều đến Đài Trung a! Nay bày tỏ sẽ không bị điều đã trở lại, cùng trước kia điều đến Nhật Bản đi gặp tập là không đồng dạng như vậy! Lần này là đi làm chủ quản, cũng bị triệu hồi tỷ lệ cực kỳ bé nhỏ, hơn nữa, tương đương không thể lại tiếp tục thăng chức.

"Lão đại..."

Giang Diễm Đường thật không có tâm tình suy tính hắn bị điều đến Đài Trung sự tình từ nay về sau, hắn lòng tràn đầy chỉ muốn Chu An An, nghĩ nàng nếu như biết rồi chuyện này, có thể hay không liền không muốn cùng hắn kết hôn?

Vốn là hắn mua nàng nguyên quán phòng cũ, chính là muốn đem bên kia coi như cưới sau ở chung nơi, hắn sẽ đem mình hiện tại ở phòng ở bán đi, cùng nàng chung tổ một cái xinh đẹp gia đình.

Hiện tại đây?

Hắn nếu như độc thân xuống đài giữa, chỉ chờ nàng một người ở ở bên kia, hay hoặc là hắn mang nàng cùng nhau đến Đài Trung, kia công tác của nàng làm sao bây giờ? Phòng ở lại nên làm cái gì bây giờ?

Hoặc là, hắn từ chức? Vốn dĩ trước mắt tình huống, lại có phòng vay, phụ thân quan tòa cũng phải cần tiền... Huống chi hắn nếu như từ chức, tìm mới công tác cũng sẽ có khó khăn, nguyên nhân chính đương nhiên là bởi vì cha tin tức sự kiện.

Giang Diễm Đường nghĩ đến nhiều năm trước đôi mắt đầm lệ của nàng lưng trông, nàng mãnh liệt chia lìa lo nghĩ, cùng với cố chấp lên án, không chỉ mài mòn tình cảm của bọn họ, cũng ép chính nàng.

Trên đường về nhà, hắn lái xe nhết tại xa trận trong.

Mượn từ kính chắn gió, hắn xem thấy mình tối tăm khuôn mặt, cặp tài liệu trong cái kia trương nhân sự chỉ thị liền để cho sắc mặt hắn khó coi nguyên nhân chính, hắn không biết nên làm sao bây giờ, thật sự không biết...

Hắn đề không nổi dừng khí nói với nàng lời nói thật, hắn sợ nàng không lấy hắn, càng sợ nàng rời đi hắn.

Ngoài cửa sổ, người đi đường vội vã, một đôi đối với tình nhân cùng ôm hoặc dắt tay đi qua, hắn nhìn xem, đáy lòng hâm mộ.

Tình yêu của hắn luôn là có thêm sóng gió, hạnh phúc sau khi tùy theo mà đến là khảo nghiệm, Giang Diễm Đường không hiểu, vì cái gì hắn không thể chỉ riêng tình khiết yêu Chu An An là tốt rồi? Vì cái gì vận mệnh lại muốn đưa bọn họ tách ra?

Hắn cảm thấy tâm tình rất bức bối, đầy trong đầu đều là nghĩ ngợi lung tung, hắn xoáy mở âm hưởng, điều chỉnh truyền thanh tần suất, quyết định nghe DJ trò chuyện, dời đi một tỷ sự chú ý.

"Đây là gia nghĩa tiểu Quyên lưu cho dào dạt tin tức, nàng nói thật xin lỗi ngay từ đầu không có nói thật, cũng biết nhất định sẽ chọc hắn tức giận, đúng là này tất cả đều là bởi vì yêu duyên có của hắn, tiểu Quyên nói hi vọng dào dạt tha thứ nàng, bọn họ còn có rất dài cuộc sống muốn qua, nếu như không so đo chuyện này, có thể hạnh phúc cả đời..." DJ dừng mấy giây, mới lại lần nữa mở miệng, "Ta thích tiểu Quyên nói những lời này, nàng nói nếu như không so đo chuyện này, có thể hạnh phúc cả đời, mọi người cảm thấy thế nào?"

Nếu như không so đo chuyện này, có thể hạnh phúc cả đời.

Giang Diễm Đường không biết cái này DJ cũng không biết tiểu Quyên, càng không biết dào dạt là ai, đúng là hắn bắt đầu suy nghĩ sâu xa những lời này, nếu như hôm nay có kiện sự tình ảnh hưởng tới hắn cùng An An ở giữa tình cảm, mà nếu như hắn nguyện ý không so đo chuyện này, đem có thể đạt được vĩnh viễn hạnh phúc, vậy hắn có thể hay không thật sự không so đo?

Đáp án đúng là khẳng định.

Vì An An, hắn nguyện ý cái gì cũng không so đo.

Kia An An đây?

Hôm nay nếu như đổi lại là hắn làm sai chuyện, An An có nguyện ý hay không không so đo?

Giang Diễm Đường suy nghĩ thật lâu, hần cố gắng đem mình cùng an sắp đặt tại cùng một cái ngày trên cái cân, bọn họ yêu nhau, không thể không có hai bên, bọn họ cá tính rất hợp, tình cảm rất thâm hậu...

Cho nên nếu như hần nguyện ý không so đo, An An cũng sẽ phải làm như vậy, có phải hay không?

Có phải hay không?

"Ta không kịp đợi, An An, chúng ta đi trước công chứng kết hôn, sau đó chờ ta nhiều năm già lúc lại bỏ sung hôn lễ được hay không?"

Đương Chu An An nghe thấy Giang Diễm Đường nói những lời này lúc, trên tay nàng chén cà phê tron một chút.

Mấy ngày hôm trước hần mới nói bóng nói gió hỏi thăm nàng trong giấc mộng hôn lễ, hôm nay làm sao lại đề xuất vấn đề như vậy?

Nàng còn tưởng rằng hần tại mưu đồ bí mật cái gì ngạc nhiên mừng rỡ đây!

"An An, ngươi không muốn sao?" Hần có chút khấn trương nhìn qua nàng.

Giang Diễm Đường cảm giác mình rất hèn hạ. Đêm qua nghe thấy truyền thanh DJ thuật lại thính giả tiểu Quyên chuyện xưa, điều này làm cho hần trong nháy mắt đã quyết định - trước công chứng kết hôn, lại báo cho nàng đem đổi đi nơi khác tin tức.

Đây là lừa gạt cưới sao?

Hần cảm thấy đây không phải là, bởi vì trước đây nàng đã đáp ứng cầu hôn của hần, hiện tại chỉ là kết hôn phương thức vấn đề, hần không có ý định bạc đãi nàng, nhưng muốn nhanh lên làm cho nàng thành vì vợ của mình.

Hần biết mình tiềm thức nghĩ chính là, không để cho nàng có cơ hội cự tuyệt, vì để tránh cho phức tạp, cho nên trước giấu giếm đổi đi nơi khác chuyện tình.

"Ta không phải là không nguyện ý, chỉ là..."

Hần vội vàng hỏi: "Chỉ là cái gì?"

"Ta cảm thấy được có điểm đột nhiên."

Hần xem một chút nàng, hít sâu một hơi, mở miệng lần nữa thuyết phục đạo: "Nhưng ta nghĩ muốn nhanh lên cho ngươi trở thành thê tử của ta, không nói gạt ngươi, ta thời gian này một mực muốn dùng cái dạng gì hôn lễ cưới ngươi về nhà, nhưng vô luận loại nào hôn lễ, trước đưa bài tập đều muốn tiêu tốn quá nhiều thời gian."

Nàng nghiêm túc nghe hần giải thích, dần dần bị hần thuyết phục.

"Cho nên ta cảm thấy được tại luật pháp thượng chúng ta trước trở thành chân chính vợ chồng, về phần hình thức thượng hôn lễ, có thể lại từ từ bàn bạc kỹ hơn, dù sao còn nhiều thời gian."

Nàng mấp máy môi, chần chờ nói: "Đúng là..."

"An An..." Hần thấp lẩm bẩm tên của nàng, tiếng nói có một chút cầu khẩn.

Chu An An mở trừng hai mắt, cảm hần không cách nào."Hào hảo hảo, ta đáp ứng cũng có thể đi?"

Kỳ thật đối với nàng mà nói, là không có kém. Nàng không phải là quan tâm hình thức nữ nhân, cũng không quan tâm kia kết phô trương, chớ nói chi là nàng không có gì bằng hữu càng không có thân nhân, tự nhiên cũng không quan tâm hôn lễ có phải hay không đủ rồi khí phái đối với người khỏe khoắn.

Đề cho hần thiếu cũng không sao, An An là nghĩ như vậy.

Nàng mỉm cười, câu dẫn ra cười hình cung làm Giang Diễm Đường nhìn xem tim đập nhanh, hần thấy rõ đến của mình lừa gạt, có trong nháy mắt muốn mở miệng nói với nàng ra lời nói thật - -

Nhưng hần vẫn là nhịn được, hơn nữa tại một giây sau đưa tay vỗ bồi bàn.

"Lam môi thấp lại tới một người."

Hần vì nàng giờ một cái nàng thích nhất món điểm tâm ngọt, nàng vui mừng mở to hai mắt, cười híp mắt nói: "Làm chi? Không sợ ta béo phì a?" Đã vừa mới ăn một khối Tiramisu nói.

Hần cười cười không có trả lời, ngược lại hỏi: "Cưới sau chúng ta dời đến của ngươi nguyên quán bên kia ở, chúng ta hai ngày nay thừa dịp ngày nghỉ đi

đi bên trong quét dọn một tý, sau đó liền bắt đầu mang vào, được hay không?"

"Tốt thì tốt, nhưng cảm giác nhĩ hảo cấp đó!" Nàng cười híp mắt, đạo: "Thật sự có vội vã như vậy muốn đem ta lấy về nhà sao?"

Cuối tuần ngày nghỉ hai ngày, Giang Diễn Đường cùng Chu An An vui ở chu nhà lão trạch, đem bên trong bên ngoài quét dọn một lần.

An An mới vừa bước vào nơi này lúc, một lần bởi vì quá kích động mà khóc rống thất thanh, súc nước mắt con mắt qua lại nhìn xem này phòng mỗi hẻo lánh, tìm kiếm sinh hoạt tại bên này dấu vết.

Giang Diễn Đường thủy chung mỉm cười nhìn xem, phòng ở bảo trì rất khá, vách tường không cần một lần nữa quét vôi, thủy điện cũng đều còn có thể dùng, nếu như yêu cầu rất cao lời của đương nhiên có thể dùng tiền làm bên trong trang hoàng, nhưng đổi một cái góc độ khác nghĩ, cũng bởi vì bảo trì nguyên trạng, mới như An An trước kia nhà.

Tại công chứng cùng ngày, hấn xin nghỉ cùng nàng chạy một chuyến hộ chính sở hành chính.

Đổi phát thân phận mới chứng sau, nhìn xem phôi ngẫu lan điền lên hai bên tên, Chu An An lại một lần khóc, gần buổi trưa, bọn họ ly khai hộ chính sở hành chính, đứng ở hộ chính sở hành chính cửa tiểu trên bậc thang, ánh mặt trời chiếu chân của bọn họ, tại trên bậc thang ánh hạ bóng ma.

"Đi ăn bữa cơm ăn mừng đi!" Giang Diễn Đường như trút được gánh nặng, hiện tại nàng đã là hấn danh chính ngôn thuận thê tử, hấn dặt tay của nàng, đối với nàng mỉm cười.

"Tốt!"

Nói đến ăn mừng, bọn họ bèn nhìn nhau cười, một cách tự nhiên nghĩ đến nhà này để bàn quán bit tết.

Nửa giờ sau, bọn họ đi tới nhà này quán bit tết.

"Thật kỳ quái đó, ta thế nhưng đã là nhân thê ." Nàng cảm giác không nổi, trong lòng còn có một trận hoảng hốt.

Kỳ thật trong lòng là không chút do dự nghi , nhưng là, đương chuyện này chân chân chính chính trở thành sự thật lúc, nàng vẫn cảm thấy thật kỳ quái đó!

Nhất là trông thấy phôi ngẫu lan thượng điền Giang Diễn Đường tên, nàng không khỏi đôi mắt đầm lệ mông lung, là vì nghĩ đến trước kia đã từng như vậy khát vọng cùng hấn kết làm phu thê, mặc dù về sau không thành công, nhưng bây giờ hết thấy khổ tận cam lai, làm nàng vừa nghĩ tới liền lệ là chảy.

"Ta cũng cảm thấy giống như cùng bình thường đồng dạng." Hấn cười yếu ớt, nhìn chăm chăm đối diện nàng.

"Đúng không? Khả năng bởi vì chúng ta vốn là đang kết giao, cho nên sau khi kết hôn, cảm giác không có gì không giống với."

"Khuya hôm nay dời đến của người nguyên quán chỗ ở, sẽ cảm giác không giống nhau."

Bạn đang đọc truyện *Chìa Khoá Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Chương 9-2

Quả nhiên, tối hôm đó, Chu An An lăn lộn khó ngủ.

Nàng có lẽ có một chút quen giường, nhưng nơi này là của mình nguyên quán, lại vẫn giáo nàng cảm thấy có một chút xa lạ, bên nàng thân túm căng cánh tay của hấn, thử nhắm mắt lại.

"Còn không ngủ được a?" Cảm giác được nàng vẫn tại xao động, hấn trong bóng đêm lên tiếng.

"Ừ."

Hấn xoay người ôm chặt ở nàng, cái cảm chống đỡ trán của nàng, hấn kỳ thật cũng không ngủ được, bởi vì phi thường đau lòng, hấn thờ dài, hôn một chút trán của nàng.

"Muốn ta hát khúc hát ru cho người nghe sao?" Hấn nói đùa.

Nàng khanh khách cười.

"Đúng là ta không biết hát khúc hát ru, chỉ biết hát một chút nhạc thiếu nhi, có muốn hay không nghe?"

Nàng cười đến lớn tiếng hơn. "Tốt!"

Giang Diễn Đường rõ ràng đang háng, thật đúng là mở miệng hát - -

"Gia đình của ta thật đáng yêu... Sạch sẽ mỹ mãn lại an khang... Huynh đệ tỷ muội rất hòa khí... Cha mẹ đều hiền lành..."

Nàng vẫn còn ở cười, nhắm mắt lại hưởng thụ hân tiếng hát, hân ca hát thời điểm, thanh âm trở nên thấp hơn chìm, thậm chí mang một ít ách, làm cho này thủ ngọt ngào ca nhiều hơn một điểm tang thương.

Hắn hát xong, dừng lại vài giây, đột nhiên hữu cảm nhi phát đạo: "Trước kia ta nghĩ muốn một cái rất tuyệt nhà, cho nên từ nhỏ thích nhất bài hát này, nhất là cha mẹ đều hiền lành câu này, ta hát lên rất chăm chọc đi?"

Nàng ngưng cười, an ủi hắn. "Nhưng bây giờ ngươi có một rất tuyệt nhà a! Ta với ngươi, về sau chúng ta sẽ có đứa trẻ, cũng sẽ trở thành tổ cha mẹ hiền lành, ngươi bây giờ rất thích hợp hát bài hát này sao!"

Giang Diễn Đường đem nàng chen chúc càng chặt hơn, trong lòng rất bất an.

Là một loại từ trong xương rỉ ra thấp thòm, làm cho tâm của hắn trở nên bàng hoàng, này một phút, hắn đột nhiên rất hối hận chính mình nói dối nói, hắn liền tiếp dùng đêm hôm đó DJ nói mà nói phục chính mình - -

Nếu như không so đo, có thể hạnh phúc cả đời.

Tháng sau số mười chính là đến Đài Trung nhậm chức cuộc sống.

Kết hôn đến nay đã qua một tuần lễ, mà khoảng cách nhậm chức cuộc sống thì chỉ còn đã mười ba ngày, hắn biết mình phải nói nhanh một chút mở miệng, trấn an nàng sắp tới là không an, mới có thể an tâm đến Đài Trung đi.

Bởi vì Chu An An công tác quan hệ, ngoại trừ ngày nghỉ bên ngoài, Giang Diễn Đường luôn có thể so với nàng về nhà trước, hắn sẽ trước làm một ít công việc, nhìn một chút tỉ vi, chờ đến thời gian không sai biệt lắm mới đến công ty bách hóa đi đón nàng, sau đó bọn họ sẽ cùng đi ăn một chút gì, lại cùng nhau về nhà.

Hôm nay Chu An An nghỉ phép, nàng dậy sớm đi thị trường mua món ăn, chuẩn bị xuống bếp nấu dừng lại mỹ vị bữa tối.

Chạng vạng hơn bốn giờ, nàng đã bắt đầu tại phòng bếp bận rộn, từ rửa rau đến xắt thức ăn, do tiền nấu đến xào nỏ, tay nàng nghệ không tính tinh xảo, nhưng bằng vào cổ găng cũng cầm cái đạt tiêu chuẩn phân số.

Đợi đến món ăn đều nấu hết, Giang Diễn Đường đã ở đồng thời trở lại nhà.

Hắn trông thấy đầy bàn món ăn, là vẻ mặt kinh ngạc. "Ngươi nấu?"

"Hoài nghi a?" Nàng cười khi hắn đối diện ngồi xuống. "Ta trước kia cũng nấu qua a! Ngươi quên rồi?"

"Ta biết rõ ngươi biết làm món ăn, ta chỉ là kinh ngạc làm sao ngươi lần thứ nhất nấu nhiều như vậy?"

Thịt kho tàu sư tử đầu, chiếu đốt quai đùi gà, hương tiên bò tiểu xếp hàng, trái cà chua trứng trắng, ba chén trăm trang nấm, rau xanh xào son tô, khương tỉ hà tử súp...

Đây cũng không phải là hai người phần đo đi?

Chu An An có điểm xấu hổ chép miệng, trả lời: "Quá lâu không có làm thức ăn, một cái không cẩn thận liền làm nhiều như vậy."

Giang Diễn Đường giờ lên chiếc đĩa thưởng thức mỗi đạo món ăn, hương vị toàn bộ cũng không tệ, hắn rất tuyệt trường tận lực ăn, An An nhìn hắn ăn phải nỗ lực, không khỏi nói: "Ăn không hết coi như xong a! Có thể ngày mai ăn nữa, không cần phải chống đỡ hư."

"Ta cảm thấy được ăn thật ngon."

Nàng nghe thấy được, cười thật ngọt ngào mặt.

Nàng vừa ăn bên cạnh cùng hắn tán gẫu. "Hôm nay nghỉ phép ta thật vui về đó, ngươi biết không? Ta bạn trai cũ còn thường đi ta đứng tù tiêu phí, thường thường đều cố ý chọc ta tức giận, sau đó hắn liền mượn cơ hội đi trách cứ ta, ai, gần đây làm được càng ngày càng mệt mỏi, có điểm phiền."

Hắn đột nhiên linh quang chợt lóe.

Nếu như nàng nguyện ý từ chức, thì nàng có thể cùng hắn đi Đài Trung... Nhưng là, căn phòng này từ lại nên làm cái gì bây giờ?

"Có nghĩ tới hay không từ chức a?" Hắn dùng tán gẫu khẩu khí hỏi nàng.

Nàng nghe mở to hai mắt. "Không có nghĩ qua, hơn nữa vì cái kia xú nam nhân mà rời đi, cũng quá không đáng đi? Người sai rõ ràng là hắn, vì cái gì nhưng lại ta chạy trốn a?"

Nghĩ đến liền không phục!

Giang Diên Đường đột nhiên để đầu xuống, hắn cau chặt mi, nhìn chăm chăm nàng.

Chu An An bị ánh mắt của hắn cho giật mình ở, cặp kia sâu mực sắc trong ánh mắt cất giấu thật sâu u buồn, đương hắn như vậy đang nhìn mình, nàng có một tí bị cuốn hút phiền muộn, không biết nên làm thế nào cho phải.

"Nếu như, ta muốn người từ chức cùng ta đến địa phương khác đi đây?"

Nàng nghe nhẩn lại mảy, không hiểu lắc lắc đầu, "Ta nghe không hiểu."

Cùng hắn đến địa phương khác? Đây là ý gì?

Thì tại sao sẽ cùng từ chức nhắc lên quan hệ đây?

Giang Diên Đường nhìn qua nàng hoàn toàn không biết gì cả con mắt, hắn quyết định đem chuyện toàn bộ dỡ ra, không thể lừa gạt nữa đi xuống, bởi vì lừa gạt càng lâu tổn thương càng lớn...

"An An, người hãy nghe ta nói." Hắn bình tĩnh tiếng nói, ánh mắt u ám lướt qua bàn ăn, nhìn xem nàng vẻ mặt nghi hoặc vẻ mặt.

Lại là dừng lại mấy giây, Giang Diên Đường mới một lần nữa nhắc tới dừng khí, nói: "Kỳ thật ta trước nhận được nhân sự mệnh lệnh, tháng sau số mười sẽ bị điều đi Đài Trung nhậm chức."

Chu An An bị lời của hắn giật mình ở.

Nàng mở miệng muốn nói, mấy bận nói không ra lời.

Giang Diên Đường vẫn nhìn nét mặt của nàng, chờ đợi nàng có thể lúc nói chuyện.

"Tháng sau số mười? Người muốn đi Đài Trung công tác?"

"Đổi với."

"Vì cái gì như vậy đột nhiên?" Nàng vuốt ngực, ánh mắt bất lực.

Hắn sắp sửa chuyển đi Đài Trung... An An nghĩ đến trước kia hắn muốn ngoài phái Nhật Bản lúc, về này lòng tràn đầy là không an cùng thống khổ, hôm nay sắp trọng diễn sao?

"Kỳ thật không đột nhiên, nhân sự thông báo trước cũng đã rơi xuống..." Hắn thở dài, còn nói: "Bởi vì chuyện của ba ta chuyện, làm trên tăng đối với ta rất không tín nhiệm, cho nên đem ta đổi đi nơi khác."

"Trước?" An An nghĩ được không thích hợp địa phương, bọn họ kết hôn mới qua một tuần lễ, chẳng lẽ hắn trước đây cũng biết muốn đổi đi nơi khác chuyện sao?

Nàng không khỏi nghĩ đến ngày đó hắn đột nhiên xuất hiện vội vàng yêu cầu đi công chứng kết hôn, Chu An An rất khó không đem những này chuyện làm liên tưởng, nàng mở trừng hai mắt, dùng ánh mắt lo lắng nhìn xem hắn, van cầu lão thiên gia, không cần phải là nàng nghĩ như vậy - -

"Ta trước sẽ biết."

Nàng run thanh âm, không thể tin được lại hỏi: "Là ở chúng ta kết hôn trước sao? Diên đường, không muốn cùng ta nói, người lúc trước vội vã công việc quan trọng chứng chính là vì - -" nàng nói không được nữa.

Giang Diên Đường đứng lên, vòng qua bàn dài đến bên người nàng, ngồi xổm người xuống đưa tay bắt lấy tay của nàng, bên nàng qua thân ngồi ở trên mặt ghế, nhìn thẳng hắn phức tạp con mắt.

"An An, ta sợ người biết ta muốn đổi đi nơi khác sau, liền buông tha tình cảm của chúng ta, ta thừa nhận ta là biết rõ muốn đổi đi nơi khác mới cố ý muốn người nhanh lên cùng ta công chứng, ta - -"

Nàng sợ hãi kêu."Nhĩ hảo gian trá! Người gạt ta!"

Hắn cố gắng trấn an nàng kích động cảm xúc, âm giọng an ủi: "Ta là gian trá không có sai, nhưng ta là vì giữa chúng ta tình cảm. An An, ta vừa nghĩ tới nhiều năm trước của ngươi tức giận cùng hồng mắt, ta liền rất sợ hãi... Ta rất sợ hãi ngươi biết không? Chúng ta đã không có quá nhiều thanh xuân có thể tiêu ma, ta hi vọng ngươi có thể nhanh lên trở thành thê tử của ta, ta dùng thủ đoạn là sai, nhưng là..." Hắn cầm thật chặt nàng cực muốn hút ra tay."Nhưng là An An, nếu như ngươi nguyện ý tha thứ ta lần này, chúng ta sẽ có cả đời hạnh phúc - - "

Nàng đối với hắn gầm thét, "Ta đừng nghe ngươi nói những thứ này! Ngươi chính là lừa ta!"

An An hất tay của hắn ra, đứng lên, nàng trong mắt đựng tức giận, trừng ở hắn thống khổ con mắt.

Giang Diễn Đường đi theo đứng lên, níu lại cánh tay của nàng "An An, ngươi yên tĩnh một chút."

"Tĩnh táo?" Nàng hừ lạnh, hất tay của hắn ra, bước nhanh trở về phòng.

Cửa phòng bị đất bằng phẳng một tiếng đóng kín, kia tiếng vang chấn hư Giang Diễn Đường trong lòng mong đợi, có lẽ hắn không nên bởi vì nàng có thể dễ dàng không so đo, có lẽ hắn nên cho nàng thời gian vài ngày, có lẽ...

Ai.

Bạn đang đọc truyện *Chìa Khoá Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Chương 10-1

Chu An An không thể tin được, Giang Diễn Đường lại dám gạt cô!

Thì ra là hôn nhân là xuất phát từ lời nói dối của hắn, cô đã thấcnẮc hắn làm sao lại vội vã như vậy, nhưng như thế nào cũng không nghĩ tới là vì loại lý do này.

Cô cảm thấy ngây ngốc tin tưởng hắn chính mình thật sự là quá ngu xuẩn, còn tưởng rằng hắn thực là vì không thể đợi mới nhanh như vậy muốn cùng cô kết hôn, kết quả đây? Chỉ là bởi vì biết mình phải đi Đài Trung, sợ cô chạy trốn mới làm ra cái việc này.

Nằm lý ở trên giường, cô đem mặt vùi vào trong gối nằm, tâm tình uể oải lại khổ sở.

Cô không biết làm sao với hắn bây giờ rồi?

Chỉ biết mình rất giận, không có biện pháp lại tin nhiệm hắn ...

Kể tiếp một tuần lễ, Chu An An không để Giang Diễn Đường vào tầm mắt, nàng không để ý hắn, coi hắn là người tàng hình, hắn bị buộc chuyển qua phòng khách ngủ, hàng đêm ngủ một mình đến hừng đông.

Giang Diễn Đường rốt cục nhịn không được cuộc sống như vậy, tối hôm đó, hắn đã quyết định. Chủ động đi gõ cửa phòng - -

Chu An An mở cửa, con mắt sắc lạnh nhìn hắn một cái, cho hắn là đồ vật, từ trước cửa tránh ra, bước đi thông thả trở về trên giường mơ hồ nâng chân mềm ngủ ngon.

Giang Diễn Đường đương nhiên không có phải đồ vật, hắn đi đến bên cạnh giường, tìm vị trí ngồi xuống, giường bởi vậy lồm xồm xuống một khối, cô lại vẫn cũng không nhúc nhích, không chịu phản ứng đến hắn.

Hắn la to ."An An..."

Cô vẫn không động dậy.

Hắn thờ dài, chỉ đành phải cậy có sức mạnh đem chân của cô kéo lên, An An tức tối nắm chặt chân mềm, cùng hắn hình thành đấu sức chiến.

"Anh nhận thua, An An."

Cô nghe thấy những lời này, lười biếng nhìn hắn một cái, còn không nói một câu.

"Anh chuyển đi Đài Trung, nhưng vẫn là ở nơi này, anh mỗi ngày sẽ lái xe qua lại, sẽ không ảnh hưởng cuộc sống của chúng ta đi?"

Quyết định, sẽ đưa tất cả một mình về chính là mình.

Nhưng Giang Diễm Đường không hi vọng tình cảm vì vậy mà xuất hiện vết rạn nứt, cho nên hấn suy nghĩ thật lâu, tình nguyện chịu được như vậy tàu xe mệt nhọc, chỉ cầu có thể đổi lấy nụ cười của cô.

An An ngây ngẩn cả người, một hồi lâu, cô rung động rung động mở miệng hỏi: "Anh muốn mỗi ngày qua lại?"

"Đối với, trước mắt chỉ có thể làm như vậy, anh nguyện ý dùng cách này để đổi lấy sự tha thứ của em, An An, không cần phải không chịu nói chuyện với anh..."

Cô hít sâu một cái, hỏi: "Vì cái gì anh không muốn từ chức? Anh tình nguyện mỗi ngày đi lại mấy giờ mệt chết chính mình, cũng không muốn suy tính xem một lần nữa tìm việc làm sao?"

Cô cũng nghĩ tới, nếu như hấn nguyện ý, có thể thử từ chối công việc này, sau đó tìm cái khác công tác, không phải có thể tiếp tục lưu lại Đài Bắc sao?

"Anh trước mắt không có biện pháp một lần nữa tìm việc làm, công việc bây giờ tiền lương hậu đãi, nếu như anh đi ra ngoài tìm việc làm, trước kia khả năng có cơ hội, nhưng bởi vì chuyện của cha anh, anh nghĩ anh tạm thời rất khó tìm đến công việc mới."

Chu An An mím môi không nói lời nào.

"An An, anh bảo đảm hết thấy giống như bây giờ, không cần phải lại tức giận, được hay không?"

Hấn mang theo cầu khẩn, hoàn toàn đánh tan An an.

Những ngày qua, kỳ thật cô cũng muốn rất nhiều, nhớ mỗi khi hấn đến Đài Trung, rồi mỗi ngày lại về Đài Bắc một chuyến, hình thức này, cô không có biện pháp tiếp nhận.

Suy nghĩ của cô, hai người nếu yêu nhau, thì phải tận lực tìm thời gian tụ lại một chỗ...

Nhưng bây giờ hấn nói như vậy, hấn sẽ mỗi ngày về nhà, cô mặc dù còn chưa tha thứ lúc trước hấn lừa gạt, nhưng thật giống như không có... Cái gì có trách cứ.

Cô trầm tĩnh nhìn về phía hấn, trông thấy trên mặt hấn hối hận, cùng với trong mắt nhượng bộ, vì vậy cô thở dài thật lớn một hơi.

"Chấp nhận."

Giang Diễm Đường thở phào nhẹ nhõm, cúi người hôn trán An An.

Hấn lên giường đã lâu không được nằm, đem Chu An An ôm chặt trong ngực, hấn thoải mái than một hơi, cọ xát cô mềm mại.

"Cảm ơn em, An An."

Hấn câu này cảm ơn, làm An An thấy mờ mịt.

Cô không phải là không có nghĩ tới mưu trí mà hấn đã lên lịch trình, nếu như có thể lựa chọn, hấn nhất định không muốn đi Đài Trung, nhưng vấn đề đã đóng thuyền, hấn lại sợ có sẽ giống như ngày trước, cho nên chỉ đành phải giấu giếm cô...

Nào đó góc độ mà nói, hấn cũng rất vô tội, nhưng mà hấn lại hướng cô nói cảm ơn, cô ngược lại đối với mình mấy ngày nay lãnh đạm, thấy có điểm tội lỗi với hấn.

Cô ôm hấn, mãnh liệt hấp thu hấn nhiệt độ cơ thể, vì vậy chủ động đưa lên hôn, mềm mại bàn tay nhỏ bé từ trong chăn đuổi hướng hấn eo thon...

Dễ dàng bị trêu chọc, hấn xoay người ngăn chặn cô, bắt đắc dĩ nhìn xem trên mặt cô đắc ý mà lại vô tội nụ cười.

"An An..." Hấn đối với cô không có xử trí mà!

Cô cũng chỉ biết cười, một tay đưa qua đến sờ sờ gương mặt của hấn, sau đó, ngón cái dè ở trên môi của hấn, dịu dàng phủ áp...

Hấn cuối cùng là nhìn không được cúi đầu ngậm chặt cánh môi mềm mại của cô, nhiệt liệt hôn, còn nghe thấy cô khanh khách tiếng cười.

Có lẽ hấn chính là vĩnh viễn đối với cô không thể suy tính, trước kia, cảm giác, cảm thấy cô tuổi còn nhỏ, cho nên đều là cô dựa vào hấn, khi hấn đi Nhật Bản, hấn là ôm một loại hi vọng cô có thể độc lập trưởng thành... Mà hôm nay hấn mới phát hiện, rốt cuộc bản thân mình mới là không rời bỏ cô, tách ra những năm này, hấn không có biện pháp giao lưu bạn gái, lòng tràn đầy hài lòng chỉ có cô, nói hấn chuyện chuyện cũng tốt, nói hấn si tình cũng được, cũng bởi vì Chu An An đối với hấn mà nói là như thế này tồn tại đặc thù, hấn mới nguyện ý chọn cô là người duy nhất.

Hấn rất yêu rất yêu Chu An An, hoàn toàn yêu cô.

Thì ra là, hấn từ mười mấy tuổi khi đó mới gặp gỡ cô, đã bị tình yêu đánh bại.

Cuộc sống đang khi bình an vô sự được sáu ngày, cuối cùng đã tới lúc Giang Diễm Đường đến Đài Trung nhậm chức.

Hắn năm giờ rưỡi rời giường, gần sáu giờ ra cửa, trải qua gần 3h đường xe, muốn tại chín giờ trước kia đến phòng làm việc.

Lúc về đến nhà, An An còn chưa có trở lại, chỉ còn một mình hắn trong phòng làm cho người ta một loại sự yên lặng cảm giác, hắn buông ra cà vạt, không khỏi nằm ngù trên ghế sa lon.

Chu An An về nhà lúc, liền chứng kiến hắn bộ dáng này.

Cô ngồi xỏm trước sofa, thở dài bên cạnh vuốt khuôn mặt hắn mệt mỏi, mới một ngày mà thôi, hắn thoát nhìn liền thể lực tiêu hao, trời mới biết buổi sáng hắn phải ra khỏi cửa lúc mấy giờ, cô có nhiều đau lòng?

An An nhẹ lay động hắn."Không cần phải ngủ ở chỗ này, đứng lên nào!"

Hắn không có phản ứng, ngủ được rất trầm rất trầm.

An An bất đắc dĩ càng dùng sức lay động hắn, tiếng nói cũng thay đổi lớn."Đứng lên! Ngủ ở chỗ này sẽ cảm mạo!"

Hắn vẫn bất tỉnh, cuối cùng An An đành phải trở lại trong phòng, cầm chăn cho hắn đắp, buổi tối hôm đó, cô một người nằm ở giường hai người, như thế nào cũng ngủ không được.

Hôm nay đi làm lúc, Trần Hán Tường lại tới náo loạn, bởi vì lòng tràn đầy lo lắng Giang Diễm Đường, cô nhịn không được đáp lời biểu hiện bức mình,

Trần Hán Tường bắt được cái này thái độ không tốt, lập tức đi về phía lầu trông nom khiếu nại, cô bởi vậy bị giáo huấn một phen, còn khấu trừ một chút tiền.

Nàng tâm tình tệ hết biết rồi, về nhà muốn cùng Giang Diễm Đường hàn huyên một chút chuyện này, hắn lại ngủ li bì.

An An có điểm không biết làm sao, cô không khỏi nghĩ cuộc sống kế tiếp có phải hay không đều có thể như vậy? Hắn mỗi ngày đi sớm về trễ, cùng cô lệch lịch trình không thể gặp nhau, tâm tình của cô cũng sẽ càng ngày càng buồn bức...

Buổi sáng hôm sau, Chu An An là bị một mảnh hỗn loạn đánh thức.

Đầu tiên là trong phòng tắm truyền đến tiếng ồn, lại đến là tủ quần áo trước kéo cửa tủ tiếng vang, cô mở mắt ra đứng dậy, trông thấy Giang Diễm Đường trần truồng nửa người, đầu tóc hơi ẩm, đang xuyên thẳng áo sơ mi.

Hắn bên cạnh thủ sẵn nút áo bên cạnh xoay người nhìn về phía cô."Àm ỉ đến em?"

Cô ngáp một cái, dụi dụi con mắt."Hiện tại mấy giờ rồi?"

"Năm giờ năm mươi, anh thiếu chút nữa bị muộn rồi, đi nhé!" Hắn đem nói cho hết lời, tựa như một trận gió đồng dạng ly khai.

An An vẫn cứ ôm chăn mền, nhìn xem hắn mở ra cửa tủ quần áo đã quên đóng kín, bên trong bày đầy chỉnh tề áo sơ mi cùng tây trang, cô xuống giường, đến phòng tắm cầm khăn lau hết những giọt nước đọng lại.

Một ngày lại quá khứ, buổi tối Chu An An về đến nhà, lần này Giang Diễm Đường là tại ngủ trên giường, hắn ngủ được rất quen thuộc, thậm chí ngay cả áo sơ mi cũng không cởi xuống.

Cô đột nhiên muốn khóc, giữa bọn họ không còn giao lưu...

Cuộc sống sẽ liên tục như vậy qua đi xuống sao?

Ngủ say sưa Giang Diễm Đường, không có có ý thức đến vợ nhỏ tại bên giường u ám ánh mắt, hắn thật sự quá mệt mỏi, mới vừa lên đảm nhiệm giống như gặp phải khiêu chiến, mỗi ngày qua lại sáu tiếng đồng hồ đường xe, coi như là thân thể làm bằng sắt cũng không chịu nổi...

"An An, anh hôm nay sẽ về muộn, bởi vì xã giao, chính em tự lo đấy!"

Đầu bên kia điện thoại Chu An An, nghe thấy lời của hắn, quả thực sửng sốt mấy giây, lập tức hỏi:"Xã giao? Có thể hay không tới rất khuya?"

Giang Diễm Đường cho rằng cô không muốn hắn quá muộn về nhà, vội vàng trấn an nói:"Nhiều lắm là mười giờ sẽ kết thúc, buổi tối dòng xe chạy không nhiều lắm, nói không chừng anh mười hai giờ có thể về đến nhà, tốt lắm, trước như vậy, thư ký đang thúc giục anh đi họp."

Hắn cúp điện thoại sau, vội vàng nhặt lên trên bàn tư liệu, nửa chạy bộ đến phòng họp.

Điện thoại bên kia, vẫn cứ cầm di động sững sờ, có một tia buồn bã.

Cô kỳ thật... Không phải là không đồng ý hẳn về muộn, mà là lo lắng hẳn an nguy.

Giang Diễm Đường đến Đài Trung công tác đã một tuần lễ , mỗi ngày hẳn vất vả qua lại hai bên, thật vất vả tranh thủ thời gian nghỉ cũng cơ hồ cả ngày ngủ.

Chu An An tâm tình từ vốn là tiếp nhận hẳn vì mình mà hai nơi bốn ba, cho tới bây giờ, cô nhiều lần nghĩ bật thốt ra gọi hẳn đừng như vậy nữa, cô nguyện ý thử cuối tuần gặp mặt, cũng có thể làm cho hai người càng có thời gian nói chuyện với nhau.

Cô cầm điện thoại di động, nghĩ tới đêm nay phải chờ tới hẳn về nhà, sau đó cô phải nói hẳn dứt khoát tại Đài Trung thuê cái phòng ở, đừng có lại một mồi như vậy .

Mới một nghĩ như vậy, tâm tình của cô liền tiêu sái rất nhiều, có lẽ ngay từ đầu nên làm như vậy, không cần phải theo lời hẳn đã hứa hẹn, hẳn nhiều hơn một mồi, cô nhiều hơn lo lắng, đối với hai người cũng không tốt.

Tối hôm đó, cô đợi đến đêm khuya hơn một giờ, Giang Diễm Đường còn chưa có trở lại.

Chu An An nhìn xem đồng hồ treo trên tường, nghĩ gọi điện thoại hỏi hẳn ở nơi nào, lại sợ ảnh hưởng hẳn lái xe, vì vậy chỉ có thể ngồi ở chỗ này duy trì chờ.

Ngoài cửa sổ lão cây dong bị gió thổi phải sột soạt vang lên, màu đen lá cây như thành đàn côn trùng chỉ, tại ban đêm cuồng vọng chấp chòn, Chu An An nhéo lông mày nhìn ngoài cửa sổ, trong lòng càng ngày càng bất an, không được, cô nhất định phải gọi cho hẳn - -

Mới đang muốn cầm điện thoại lên, điện thoại liền vang lên.

Trong đêm tối tiếng chuông hết sức làm cho người e ngại, cô không tâm tình dè nén đáy lòng là không an, thật nhanh cầm điện thoại lên.

"a lô?"

Đầu bên kia điện thoại là một đạo xa lạ nữ tiếng nói, bối cảnh thanh rất âm ỹ."Xin hỏi cô là người thân của Giang Diễm Đường?"

Chu An An nắm chặt điện thoại, liên tiếp đạo: "đúng! đúng thế!"

"Anh ấy bị tai nạn xe, trước mắt người đang..."

Bạn đang đọc truyện *Chìa Khoá Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chương 10-2

Cảm giác như máu đông cứng lại, thì ra nó là thống khổ như vậy.

Chu An An vọt tới bệnh viện phòng cấp cứu, ánh mắt hoảng loạn tìm kiếm thân ảnh quen thuộc, cô vất vả lắm mới tìm được Giang Diễm Đường, nhìn thấy hẳn cô chợt nhận ra nước mắt nóng hổi đã rơi trên gò má từ bao giờ.

Hắn tựa người trên ghế dài tại phòng cấp cứu, nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi, An An đến gần, khổ sở sờ sờ mặt của hẳn.

Cơ hồ là lập tức , hẳn mở mắt ra trông thấy câu hỏi đầu tiên của cô, đúng là an ủi cô: "Đừng khóc..."

An An khẩn trương nhìn xem trên người của hẳn, ngoài ý muốn phát hiện trên người hẳn "Thương thế của anh thế nào rồi? Có người gọi điện thoại cho em nói anh xảy ra tai nạn xe cộ - - "

Hắn lộ ra nụ cười an ủi . "Anh không sao."

"Làm sao không có việc gì? Không phải là tai nạn xe cộ sao?"

"Anh rất may mắn ! Xe lau đụng hàng rào, kết quả anh thế nhưng kỳ tích dường như một chút vết thương cũng không có, không có biện pháp, xã giao quá một mồi, bắt quá anh một giọt rượu cũng không uống đó!"

Từ Đài Trung khi trở về, hẳn đã mệt đến sắp ngủ mất, nhưng nghĩ tới An An vẫn ở trong nhà chờ hẳn, hay là giữ vững tinh thần lên đường, dọc theo đường hẳn mở radio volum lớn nhất, điều hoà cũng mở tối đa, muốn cường chế đi con sâu ngủ.

Ai ngờ, hấn mất tập trung, lao nhanh đến Đài Bắc, không cẩn thận, này buông lỏng trễ để cho đụng vào hàng rào.

Đụng vào hàng rào cái kia trong nháy mắt, rất nhiều ý niệm trong đầu tại trong đầu đảo quanh, người thứ nhất đương nhiên là nghĩ đến nếu như hấn chết, An An làm sao bây giờ?

Hấn không cần phải bỏ lại An An một mình, cô nhất định sẽ khóc ...

Tại bệnh viện lúc, hấn mới dần dần tỉnh táo lại, đồng thời quyết tâm.

Hấn không thể lại tiếp tục như vậy qua lại Đài Bắc cùng Đài Trung, hôm nay hấn không có việc gì, lần sau khả năng sẽ xảy ra chuyện, chính mình đơn giản chỉ cần nói bữa hứa hẹn, Giang Diễm Đường quyết định muốn vi phạm.

Không phải là bởi vì sợ chết, mà là vì không đáng, nếu như hấn bởi vì cái dạng này mà xảy ra chuyện, để lại An An phải cả đời bị lương tâm khiển trách. Mà hấn không hi vọng thấy cô như vậy.

Hấn muốn thuyết phục Chu An An cùng hấn dời đến Đài Trung chỗ ở, Đài Bắc coi như có nhà để nghỉ ngơi mỗi khi về thăm.

Mà giờ khắc này, nhìn xem An An lo lắng, cặp mắt kia chứa đầy nước mắt, hấn thở dài, an ủi: "Anh không sao, chỉ là xe đụng xấu số mà thôi, đừng khóc, được hay không?"

Cô nghe lời hít mũi một cái, mu bàn tay lau đi nước mắt, An An nhìn người đàn ông cô yêu, hôm nay thiếu chút nữa sẽ phải mất đi hấn, cảm tạ ông trời...

"Về sau, anh không nên qua lại như vậy." An An mở trừng hai mắt, nhận nhậ thuyết giáo.

Giang Diễm Đường bị lời của cô cho chấn trụ. "Em là nói..."

Cô lại khóc, giọng nói có chút ủy khuất. "anh ở Đài Trung thuê cái phòng ở đi, em ở đây Đài Bắc có thể tự lo chính mình, kỳ thật cho dù anh mỗi ngày qua lại, chúng ta ở bên nhau cũng không nhiều, thay vì làm cho anh mệt mỏi, hay là cuối tuần hằng gặp mặt đi."

Đây là Chu An An tiến bộ.

Nhiều năm trước, cô là làm không được điểm này.

Hiện tại cô làm được, vì yêu mến hấn, cô đã không hề kiên trì như đã nghĩ, cô hiểu được cho hấn, nguyện ý vì hấn thử đi làm xem.

Giang Diễm Đường như thế nào cũng không nghĩ tới An An sẽ chủ động đề xuất đề nghị như vậy.

Cuối tuần mới gặp?

Cũng chính là cuối tuần mới có thể cùng cô gặp mặt sao?

Chỉ là nghĩ như vậy, ngược lại là hấn cảm thấy không bỏ được.

Nhưng hấn như thế nào cũng không mở miệng được bảo cô bỏ công việc cùng hấn dọn về một nhà, nhất là khi cô đã quyết định như thế.

Có lẽ tình yêu của bọn họ là khoảng cách, như thế nào mới tính vừa vặn?

Là mỗi ngày đều dính cùng một chỗ? Hay là một thời gian mới được gặp một lần?

Hoặc là, này là quan trọng, hay hai bên tâm cùng một chỗ mới là quan trọng nhất đây?

Đêm khuya trong phòng cấp cứu, Giang Diễm Đường nghĩ tới khó khăn vấn đề, hấn tìm không được giải pháp, có một tia nhục chí.

Bên cạnh, Chu An An nắm tay của hấn, lầm bầm nói: "Em sẽ cố gắng, một tuần thấy mặt một lần mà thôi, so với rất nhiều người khác, chúng ta đã thật tốt hơn nhiều..."

Cuối tuần gặp mặt, làm cho Giang Diễm Đường đúng là có nhiều hơn thời gian nghỉ ngơi.

Nhưng tâm của hấn cũng rất tịch mịch, mỗi ngày đều tại mong đợi trở về Đài Bắc, không làm gì liền gọi điện thoại cho Chu An An, nghe một chút thanh âm của cô cũng tốt.

Trái lại An An, cô thể nhưng thích ứng phải rất tốt, kỳ thật tại cùng Giang Diễm Đường trùng phùng trước, cô cũng từng sống một mình, cho nên hiện tại An An một mình ở nhà, đi làm, buổi tối một người ăn cơm, đều không có ảnh hưởng đến tâm tình của cô.

Mặc dù thích ứng rất khá, lại không có nghĩa là không nhớ nhưng.

Cô cũng chỉ thường thường nghĩ đến hắn, gọi điện thoại cũng không thể giải quyết nỗi khổ tương tư, chỉ có được nhìn thấy hắn, chạm vào hắn, mới có thể cho cô sự người ngoài.

Thời gian trôi qua rất nhanh, nửa năm qua đi, vào đông, một tràng những sự việc không vui vẻ tập kích.

Chu An An nhận được tháng này tiền lương, quả nhiên bởi vì Trần Hán Tường quấy rầy mà bị khấu trừ một chút tiền, cô nhìn qua con số trong ngân hàng, đột nhiên sinh lòng phiền chán.

Cô đột nhiên không hiểu ý nghĩa chính mình kiên trì tại Đài Bắc công tác, lúc trước tuyệt đối không chịu từ chức, là vì cảm thấy không thể thua Trần Hán Tường, nhưng nửa năm qua đi, Trần Hán Tường đúng là ít đến quấy rầy cô, nhưng ngẫu nhiên là sẽ mang bạn gái đến mua giày, thật giống như khoe khoang bạn gái tốt.

An An đột nhiên thật là nhớ Giang Diễn Đường, cô cảm thấy mệt quá, công tác cực kỳ không có ý nghĩa, về nhà cũng không còn người cùng cô tâm sự, nhiều lần cô hỏi mình khổ cực như vậy là vì cái gì?

Cô tìm không được đáp án.

Tiền lương rất ít, công tác mệt chết đi, Trần Hán Tường rất phiền... Cô vì công việc này, tình nguyện một mình tại Đài Bắc dốc sức làm, lại là vì cái gì?

Mới nghĩ như vậy mà thôi, cô liền sinh ra cái ý tưởng từ chức trong đầu, hơn nữa càng nghĩ càng chắc chắn...

Chu An An không nghĩ tới chính mình dĩ nhiên là xúc động, hôm sau cô nghỉ phép, đặc biệt đi tổng công ty đem đơn xin từ chức, chính thức ly khai cương vị công tác.

Chu An An về nhà thu thập hành lý, bắt xe đến Đài Trung tìm chồng.

Giang Diễn Đường bị sợ hãi.

Vừa mới đem ra cái chìa khóa mở cửa, đầu tiên nhìn qua là một phòng ngon đèn, dùng một phần nhỏ trên bàn ăn bày đặt ba món ăn một súp, trong phòng bếp còn truyền đến âm thanh đang xào rau.

Thoáng nhìn ở cửa phòng là vali màu hồng phấn, cùng với bày đặt ở phòng khách tất cả lớn nhỏ các hộp trong suốt chứa côn trùng, hắn nhớ hắn đoán được là ai đến đây...

Ngực hắn, nâng lên một sự ảm áp, hắn chậm rãi đi đến phòng bếp, quả nhiên trông thấy cô vợ nhỏ xinh xắn, hắn không có lên tiếng gọi cô, nhìn xem cô đem món ăn đặt vào trong mâm, sau đó cô bưng cái mâm xoay người - -

"A!" Chu An An kinh kêu một tiếng, hắn mỉm cười, tiếp nhận trong tay cô cái mâm.

"Sao anh về không lên tiếng? Làm em sợ muốn chết!"

"Em đột nhiên đến đây cũng làm anh sợ muốn chết!" Hắn trêu chọc cô.

Cô kháng nghị nói: "Anh không làm chuyện gì xấu, không cần sợ em đột nhiên đến đây mà?"

Hắn ha ha cười, đem món ăn đặt ở trên bàn ăn, một tay ôm eo của cô "Như thế nào đột nhiên đến đây?" Chu An An mấp máy môi, có chút thấp thòm nói: "Em hỏi anh đó, nếu như em không có đi làm, anh nguyện ý nuôi em sao?"

Giang Diễn Đường ngậy ngẩn cả người, vài giây mới phản ứng tới. "Em nghĩ làm?"

"Đúng vậy! Anh nguyện ý nuôi em sao?" Hắn không có đáp, ngược lại lại hỏi: "Chính em từ?"

Cô cố lấy gò má, gắt giọng: "Đúng rồi đúng rồi! Chính mình từ, anh không thích em không có việc làm phải không?" Hắn lắc lắc đầu. "Anh không có nghĩ như vậy, em vì cái gì lại nghĩ?"

Chu An An dừng lại vài giây, mới hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Bởi vì em rất nhớ anh..." Cô chấp nâng tay của hắn, cúi đầu nhìn xem so với bàn tay của mình là ngăm đen bao nhiêu. "Em nghĩ rất nhiều, em không thích như bây giờ cuối tuần mới có thể gặp mặt, em muốn mỗi ngày đều nhìn thấy anh..."

Giang Diễn Đường nghe được tâm can như tận cùng vui sướng, hôn môi của cô.

"Anh còn nhớ em hơn nhiều, mỗi phút mỗi giây đều nhớ đến..."

Hắn nở nụ cười, hỏi: "Nhà ở em định làm như thế nào?"

"Thì, ngày nghỉ chúng ta trở về Đài Bắc ở, được hay không?"

Hắn có thể nói không tốt sao?

Cô nguyên ý đến bên cạnh hắn, hắn nên nói cái gì nữa đây.

Thì ra là tình yêu không phải là hy sinh không phải là dâng hiến, mà là một loại hai người nguyên ý nhượng bộ mà duy trì cân bằng.

Từ khi biết đến bây giờ, bọn họ liên tục đối mặt khoảng cách cùng thời gian khảo nghiệm, bọn họ đau đớn có, cũng đều bị tình yêu đã thương, tình yêu để cho bọn họ thất vọng, lại cho bọn họ hi vọng.

Giang Diễn Đường không biết hiện tại kết quả có tính hay không một trăm phần trăm, hắn biết rõ, hai người bọn họ tại trong tình yêu vẫn còn nhiều hơn va vấp, nhưng bây giờ, bọn họ có thể cùng nhau ở tại Đài Trung mỗi ngày gặp mặt, đối với hắn mà nói, chính là tuyệt vời hơn tất cả.

Hắn cúi đầu, hôn lên môi mềm mại, tại môi cô nỉ non. "Vậy thì thật là tốt, chúng ta có thể cố gắng có một tiểu bảo bối xinh xắn giống em, như vậy mới coi là hoàn chỉnh nhà..."

Cô hôn hắn, mỉm cười.

- hết trọn bộ -

Bạn đang đọc truyện *Chìa Khóa Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.